

ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ

ΕΤΟΣ ΕΤ'

1982

Αρ. $\frac{21}{300}$

Το σπίτι για όλους
με την παρουσία
του Χριστού των Χριστουγέννων

ΔΩΡΟ ΔΙΑ ΤΟΝ ΕΑΥΤΟ ΣΑΣ!

Παίρνετε μία κρέμα

ΓΚΑΣΤΟΝ

και προφυλάσσετε καθ' ἑλὴν τὴν ἐποχὴν τὸ πρόσωπό σας ἀπὸ τὰς καυστικὰς τοῦ ἡλίου ἐπιδράσεις.

Πωλεῖται εἰς ὅλα τὰ Φαρμακεία.

Διαρκὴς παρακαταθήκη: Φαρμακείον κ. Γ. ΑΛΕΞΙΟΥ, Ὁδὸς Ἀθηνᾶς 100

Ὁ ἐκδρὸς τῆς παχυσαρυίας τὰ διουία

KISSINGA

ΠΩΛΟΥΝΤΑΙ ΕΙΣ ΤΑ ΦΑΡΜΑΚΕΙΑ

ΑΝΤΙΠΡ. ΤΖΟΥΡΟΣ - ΚΑΡΡΑΣ - ΑΘΗΝΑΙ -

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΜΕΤΑΞΕΩΤΑ

ΑΠΟΘΗΚΗ ΜΕΤΑΞΕΩΤΩΝ ΤΩΝ ΜΕΓΑΛΗΤΕΡΩΝ ΕΛΛΗΝΕΡΓΟΣΤΑΣΙΩΝ

Προσφωτάται ποιότητα χρωματισμών ΚΡΕΠ ΝΤΕ-ΣΙΝ - ΖΩΡΖΕΤ ΣΑΤΕΝ - ΜΑΡΟΚΕΝ

Στις πιο μοντέρνες αποχρώσεις

ΑΙ ΤΙΜΑΙ ΜΑΣ ΑΣΥΝΑΓΕΝΙΣΤΑΙ

Ε. ΑΡΒΑΝΙΤΗΣ

ΕΡΜΟΣ 3

Οὐδέποτε ἄλλοτε εἶχαμεν τόσην μεγάλην ποικιλίαν

Παρισινῶν μοντέλλων, ἀνθέων, καὶ ὑλικῶν, ὅσον ἐφέτος.

ΚΟΝΤΟΥΖΟΓΛΟΥ, ΚΛΕΙΤΙΟΥ 8

ΠΑΡΟΔΟΣ ΕΥΑΓΓΕΛΙΣΤΡΙΑΣ

ΓΕΩ. Ν. ΜΟΥΜΟΥΤΖΗΣ

Ίατρὸς δερματολόγος. Ἐπὶ δεκαεξαετίαν Ἐπιμελητὴς τῆς ἰδιαιτέρως Κλινικῆς τοῦ Καθηγητοῦ κ. Γεωρ. Φωτεινοῦ. Δέχεται ὁδὸς Καλλιπείας καὶ Τεγέας 1.

Ὡραὶ 8—11 π.μ. καὶ 4—7 μ.μ.

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΜΕΤΑΞΕΩΤΑ

ΑΠΟΘΗΚΗ ΜΕΤΑΞΕΩΤΩΝ ΤΩΝ ΜΕΓΑΛΗΤΕΡΩΝ ΕΛΛΗΝΕΡΓΟΣΤΑΣΙΩΝ

Προσφωτάται ποιότητα χρωματισμών ΚΡΕΠ ΝΤΕ-ΣΙΝ - ΖΩΡΖΕΤ ΣΑΤΕΝ - ΜΑΡΟΚΕΝ

Στις πιο μοντέρνες αποχρώσεις

ΑΙ ΤΙΜΑΙ ΜΑΣ ΑΣΥΝΑΓΕΝΙΣΤΑΙ

Ε. ΑΡΒΑΝΙΤΗΣ

ΕΡΜΟΣ 3

ΕΤΟΣ ΣΤ'. ΠΕΡΙΟΔΟΣ Β'. — ΑΡΙΘ. ΦΥΛΛΟΥ 21 (300)

Οἰκονομία

ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟΣ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΕΞ ΑΜΗΝΟΣ . . . ΔΡΧ. 200 ΕΞ ΟΚΤΕΡΙΟΥ . . . 100 ΑΜΕΡΙΚΗΣ . . . 6 ΑΦΡΙΚΗΣ . . . 6 ΒΕΛΓΙΚ. ΚΟΚΚΟ . . . ΣΕΛΙΝΙΑ 30	ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ ΚΩΝΣΤ. Ι. ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΣ ΚΥΡΙΑΚΗ, 22 Μαΐου 1932	ΓΡΑΦΕΙΑ: ΟΔΟΣ ΛΕΚΑ ΑΡΙΘ. 7 ΤΥΠΟΓΡ.: ΓΕΡΜΑΝΟΥ ΠΑΛ. ΠΑΤΡΩΝ 5 ΑΡΙΘΜΟΣ ΤΗΛΕΦΩΝΟΥ 21—419
--	---	--

ΓΕΝΙΚΟΙ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΙ ΤΗΣ «ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ»:

Ἐν Ἀμερικῇ Mr D. Stroumbos 602 w. 137 th Str (Apt. 41) New-York city.

Ἐν Αἰγύπτῳ δ κ. Χρ. Σαράφης 12 Cheikh Soliman Pacha, Alexandrie.

Ἐν Βελγικῇ Κογκό δ κ. Γ. Ἀντωνιάδης B.P. 445 Elisabethville Congo-Belge

ΓΕΝΙΚΟΙ ΠΡΑΚΤΟΡΕΣ

Ἐν Ἀμερικῇ διὰ τὴν κατὰ φύλλον πώλησιν τῆς «ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ»

NEW YORK NEWS AGENCY

General P. O. Box 497 NEW YORK, CITY

Ὅπου δέον ν' ἀπευθύνονται οἱ ἐνδιαφερόμενοι.

Πολλοὶ ἀναγνώσται μᾶς μᾶς γράφουν, ὅτι ἐπιθυμοῦν νὰ προμηθευθῶν τὰς ἐκδόσεις μᾶς καὶ νὰ ἐγγράφωσιν συνδρομητὰ τοῦ περιοδικοῦ μᾶς, ἀλλὰ δυσκολεύονται εἰς τὴν ἐκδοσὶν ἐπιταγῶν. Γιὰ νὰ τοὺς διευκολύνουμε σχετικῶς, τοὺς πληροφοροῦμεν, ὅτι δεχόμεθα τὸ ἀντίτιμον τῶν συνδρομῶν, φύλλον, βιβλίον, ἡμερολόγιον, κτλ. εἰς γραμματόσημα ἢ κινετὰ χαρτόσημα οἰοσδήποτε τιμῆς.

ΜΙΑ ΜΑΤΙΑ ΣΤΗ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙ

Η ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ ΕΒΔΟΜΑΣ

Γεωργίου Δροσίνης: ΕΠΕ.

Ὁ κ. Γεώργιος Δροσίνης εἶναι ἕνας ἀπὸ τοὺς παλαιότερους, γνωστότερους καὶ, μποροῦμε νὰ ποῦμε, προσφιλεστέρους στὸ κοινὸ μᾶς ποιητὰς. Ἡ φιλολογικὴ του δραστὶς, συνεχὴς καὶ γόνιμη, ἄρχισε ἀπὸ τὴν «Εἰκονογραφημένη Ἑστία», τῆς ὁποίας ὑπῆρξε ἐκδότης, καὶ συνεχίζεται μέχρι τοῦ Συλλόγου ὀφελίμων βιβλίων, τοῦ ὁποίου δ κ. Δροσίνης διατελεῖ ἀκόμη γραμματεὺς, ὅχι μακριὰ ἀπὸ τὴν Ἀκαδημία, ὅπου ἐπίσης περὶ τ' ἀπογεύματα τῆς Πέμπτης μαζί με τοὺς συναδέλφους του ἀκαδημαϊκοὺς. Ὁ κ. Δροσίνης εἶναι ἐπίσης γνῶριμος καὶ τῶν παιδιῶν, τόσο τοῦ δημοτικοῦ σχολείου ὅσο καὶ τοῦ γυμνασίου, γιὰ τὴν οἱ συγγραφεῖς διδασκῶν βιβλίων φροντίζουν νὰ τὸν συμπεριλαμβάνουν πάντα στὴς ἀνθολογίας των, ἀντιθέτως μετὰ τὸν κ. Παράσχου, ὁ ὁποῖος — ὅχι κακῶς ὡστόσο — τὸν ἀγνόησε στὴ δική του, μὲ ὑποδειγματικὴ ἀνθολογία τῆς Ἀγνῆς Λυρικῆς ποιήσεως.

Ἡ νέα ποιητικὴ συλλογὴ τοῦ κ. Δροσίνης εἶναι τυπωμένη σὲ ἐκλεκτὸ χαρτί, ὅπως ὅλες του, ἔχει ἀπλοχωρία καθὼς καὶ ἡ προηγούμενη καὶ προσέρχεται βέβαια ἀπὸ τὸ ἐκδοτικὸ κατὰστημα τοῦ κ. Σιδέρη. Κοντὰ ὅμως στοὺς ἐξωτερικοὺς αὐτοὺς τύπους μᾶς φαίνεται ὅτι διατηρεῖται — πολὺ φυσικὰ ἄλλωστε — καὶ ὅλη ἡ καλλιτεχνικὴ νοσταλγία τοῦ ποιητοῦ. Μέσα στὸ «Ἐπε» τοῦ 1932 ἐξακολουθοῦν νὰ ὑπάρχουν τὰ ἴδια παλαιὰ μοτίβα του ποὺ γνωρίσαμε ἀπὸ παιδιὰ καὶ νὰ πραγματοποιήσονται στὸν ἱδιον ἐκεῖνον σκοπὸ, χωρὶς καμμιὰ σχεδὸν παραλλαγή. Ὁ ποιητὴς συγκινεῖται πάντα ἀπὸ τὰ ἴδια θέματα, ὅπου συνέθετε τὰ πρῶτα ποιητικὰ γυναισματὰ του, καὶ τὰ χειρίζεται μετὰ τὸν τόσο συνηθισμένον του τρόπο.

Εἶναι ἀλήθεια πὼς δ κ. Δροσίνης στὰ καινοτομία του τραγοῦδια προσπαθεῖ, ὅπως εἶχε κάμει καὶ σὲ μερικὰ παλαιότερά του, νὰ νεωτερίσῃ κάπως καὶ νὰ καινοτομήσῃ ἐφαρμόζοντας τὸν λεγόμενον ἐλευθέρου στίχου, χωρὶς κανονικὲς συλλαβὲς καὶ ὑποχρεωτικὲς ῥίμες. Ἀλλὰ ἡ ἐλευθεριάζουσα αὕτη προσπάθεια

φαίνεται ἀρχετὰ δεσμευμένη καὶ στενωμένη, σὰν νὰ μὴν προσέρχεται ἀπὸ πραγματικὴ ἐσωτερικὴ διάθεσι ποὺ δὲν ἔχει πὼς ἄλλῶς νὰ ἐκφραστῇ, ἀλλὰ σὰν νὰ παρουσιάζεται ὑστερ' ἀπὸ ὑπολογισμό, μετὰ τὴν ἰδέαν πὼς ἔτσι θὰ κἀν καλὴτερη ἐντύπωσι. Μὲ ἐλεύθερο στίχον ἐκφράζονται συνήθως ἡ ἀνησυχὴς καὶ ἡ ἀνικανοποίησις ἰδιοσυγκρασίας ποὺ νοιώθουνε κατὰ τρόπο ξεχωριστὸ καὶ θέλουν νὰ ἐκδηλωθῶν μετὰ ὅχι κοινὰ. Τέτοια ὅμως ἀνάγκη ὅχι μονάχα στὴν προκειμένη περίπτωσι δὲν παρατηρεῖται, ἀλλὰ σὲ κανέναν ἴσως ἀπὸ τοὺς ποιητὰς τοῦ τόπου μᾶς, φρόνιμους ὅλους καὶ νοικοκυρμένους σὲ τοῦτο τὸ ζήτημα.

Ὁ κ. Δροσίνης ἔχει στὸ βιβλίον του καὶ πρόλογον, ὅπου βάσει τῆς ἐνέργειαι κατὰ τὸ φαινόμενον ἕνα φιλολογικὸ κῶλον. Ἰσχυρίζεται δηλ. πὼς τὰ ποιήματα τῆς συλλογῆς εἶναι ἄλλου, ἐνὸς ξένου ποὺ δὲν τὸν ὀνομάζει, καὶ πὼς αὐτός, παίχνοντας τὰ χειρόγραφα, «προσπάθησε νὰ ξαναπλάσῃ σ' ἑλληνικὸ στίχον, ὅσο μποροῦσε πειὸ πιστὰ καὶ πειὸ ταχισταὶ μετὰ τὸ κάθε νόημα καὶ τὸν κάθε ρυθμὸ τοῦ πρωτογράφου, μερικὰ κομμάτια, ἕνα μικρὸ, πολὺ μικρὸ μέρος τοῦ ὅλου». Καὶ προσθέτει πὼς τὸ βιβλίο «δουλεμένο εἰς αὐτὴν χρόνῳ, μοιάζει μετὰ τὸν ἀρροπερὸν ἀνέμωσαν σὲ πυκνοφυτεμένον δάσος καθρεφτίζει στὰ ἄεθα νερά, θαμπὰ καὶ τρομέουσαν, λίγα μόνον ἀπὸ τοὺς δάσους τὰ δέντρα». Βγαίνει ὅμως ἀραγε τί

ποτε ἀπὸ τοὺς εἰκοσαετίες αὐτοὺς φιλολογικοὺς μόχθους;

Ἡ ποίησι τοῦ κ. Δροσίνης, καὶ μάλιστα ὅπως φανερώνεται στὴν τελευταία καὶ γι' αὐτὸ ἐγκυριότερη συλλογὴ του, μποροῦμε νὰ ποῦμε πὼς δὲν προσφέρει τίποτε στοὺς σημερινούς πιστοὺς τοῦ στίχου. Τὰ τραγοῦδια τοῦ «Ἐπε», καθρεφτίζονται μᾶς ψυχῆς ἀντικύμωσις καὶ κατασκευάσματα μᾶς εὐκολῆς τέχνης, δὲν μποροῦν νὰ συγκινήσουν τὸ σύγχρονον πνεῦμα, τὸ παραμένο καὶ ἀπαιτητικόν. Ἡ ἐποχὴ μᾶς ἔχει ξεπεράσει τὴς ἀισθηματολογίας καὶ τὴς ὀρθολογίας τῶν περασμένων γενεῶν καὶ προχωρεῖ πρὸς νέες κατακτήσεις, ποὺ τὴς πραγματοποιεῖ χρόνον μετὰ χρόνον μετὰ καλλιτεχνικὴν ἱκανότητα. Ἡ ἐρωτικὴ καὶ περιπέτειος καὶ ἀνησυχίας ποὺ ἐκφράζονται ἀπὸ τὸν κ. Δροσίνην, θὰ φανοῦν τὸ λιγότερον ἀσημαντὲς καὶ ἀπολύτως σ' ἕναν σημερινὸ νέο ποὺ ἔτυχε κάπως νὰ τὸν ἀγγίξῃ τὸ συγκλονιστικὸ συναίσθημα τῆς ἀγάπης. Τὰ ἴδια μπορεῖ νὰ πῇ κανεὶς καὶ γιὰ τὰ ἄλλα ποιήματα, τὰ μὴ ἀισθηματικά, τὰ θρησκευτικά, ποὺ τοὺς λείπει κάθε πνοὴ καὶ μοιάζουν σὰν ἀπύθνα τοῦλάχιστο.

Ὁ κ. Δροσίνης στάθηκε καλὸς ποιητὴς ἴσως γιὰ τὸν καιρὸ του, ἀπὸ τὴν σύγχρονον του τὸν διμοῦνται καὶ τὸν ἀναφέρουν μετὰ τὴν νοσταλγίαν, ὅπως μᾶς συμβαίνει συχνὰ νὰ τὸ πιστοποιήσῃ. Ἰσως μάλιστα στὸ πεζογραφικὸν νὰ σημειώσῃ μεγαλειότητα ἐπιτυχία, γιὰτὶ ἔγραψε ἀπὸ τοὺς πρώτους ἀλλοποιομένη καθαρεύουσα καὶ μεταχειροῦ

σινικὴ τεχνικώτατους διαλόγους στὴς ἑλληνικὰς — ἄλλο προτέρημα τοῦ αὐτοῦ — ὑποθέσεις τῶν διηγημάτων του. Ἄν ὅμως ἀισθάνηκε τοὺς παλμούς τῆς ἐποχῆς του καὶ τὴν ἐξέφρασε μετὰ τὸ μέτρο τῶν απαιτήσεών της, δὲν ἐστάθηκε ἱκανὸς νὰ τὴν ξεπεράσῃ καὶ φαίνεται ἀπομακρυσμένος ἀπὸ τὴ δική μας. Γι' αὐτὸ, τὸ καλύτερον ποὺ θάχε νὰ κἀν εἶναι νὰ περιορισθῇ στὴ χρονικὴ περιοχὴ του καὶ νὰ μὴ ρυθκινδυνεύσῃ ἐπέκτασι σὲ οἰκόμετα γειτονικά. Ἄς εἶναι καὶ ἄς μένει ὁ ποιητὴς τῆς ἐποχῆς του. Καὶ κρατώντας τὸ μετρίον φρονὰ τίτλο του, ἄς θυμᾶται πάντα παρήγορα πὼς πολλὸ λίγο ἀπὸ τοὺς συγχρόνους του καὶ τοὺς συγχρόνους μᾶς συναδέλφους του, κατάρθωσαν νὰ ἐξασφαλίσουν καὶ αὐτὸ ἔστω τὸ δικαίωμα τοῦ κ. Δροσίνης...

ΣΗΜ. ΧΑΜ καὶ ΙΑΦΕΘ

ΑΝΕΚΔΟΤΑΚΙΑ

Η ΥΠΕΡΦΑΝΕΙΑ ΤΟΥ ΒΟΛΤΑΙΡΟΥ

Μετὰ τὴν θριαμβικτὴν παράστασιν τῆς «Ἀλκίνας», μερικὸ ἐχθρὸν τοῦ Βολταίρου διέδιδαν ὅτι ἡ τραγωδία αὐτὴ δὲν ἦταν δική του, ἀλλ' ὅτι τὴν εἶχε γράψῃ κάποιος ἄλλος.

— Μακάρι νὰ ἦταν ἔτσι! εἶπε τότε ὁ Βολταίρος.

— Γιατί; τὸν ρώτησαν.

— Γιατί τότε ἡ Γαλλία θὰ εἶχε καὶ ἄλλον ἕνα ποιητὴν μεγάλον σὰν καὶ ἐμένα...

ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΑ

ΜΙΑ ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΣ ΣΤΟ ΜΙΑΝΟ

Μαθαίνουμε μ' εὐχαρίστησι ὅτι ἡ γνωστὴ δραματικὴ μᾶς ἡθοίρανος δις Νέλλη Πλούτη ἔκαμε τελευταία στὸ Μιάνο τὴν πρώτη ἐπίσημη ἐμφάνισιν της στὴν «Καβαλερία Ρομανάνα» καὶ ἐσημείωσε μεγάλῃ ἐπιτυχίᾳ. Ἡ ἐπιτυχία αὐτῆς τῆς ἑλληνίδος καλλιτέχνιδος τιμὰ ὅχι μόνον τὸν ἑαυτὴ της, ἀλλὰ δὲν ἀλλοτρου τὸν τόπον της, τὸν ὅχι καὶ πολὺ πλούσιον σὲ μουσικὰ ταλέντα.

ΔΙΑΒΑΣΤΕ ΣΤΟ ΦΥΛΛΟ ΑΥΤΟ

ΤΗΝ ΩΡΑΙΑ ΚΑΛΔΕΡΟΝΑ

Μία υπέροχη ἱστορία ἐρώτων καὶ περιπετειῶν.

ΜΙΚΡΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟ ΔΑΧΤΥΛΙΔΙ ΤΗΣ ΡΗΓΙΣΣΑΣ

Ο λαμπρό ινδικό παλάτι ήταν άναστατο εκείνη την ημέρα. Η μητέρα του μαχαργιά, η μεγαλόπρεπη Φελίνα, είχε χάσει το πιδ πολύτιμο δαχτυλίδι της, ένα δαχτυλίδι που αξιζε δόκλαιο βασίλειο.

Τό πρωί, πριν να πάει το λουτρό της η Φελίνα, είχε βγάλει από το χέρι της τ' άτιμχο δαχτυλίδι και το είχε ακουμπήσει επάνω σ' ένα χρυσάλλιο τραπέζι στο δωμάτιό της. Έότερα όμως, όταν βγήκε από το λουτρό, δεν το βρήκε πια εκεί.

Τι είχε γίνει το άχτιδοβόλο, το άτιμχο, το μοναχικό δαχτυλίδι; Ποιος το είχε πάρει; Ποιος άλλος από την Σμάρτρα; Μόνο αυτή ήταν στα διαμερίσματα της Φελίνας εκείνη την ώρα.

Η φτωχή Σμάρτρα!... Ήταν άμορφη, πολύ άωστη, η άριστη από τις σκλάβες που θρονοούσαν στο παλάτι του μαχαργιά. Γι' αυτό κι όλες οι άλλες την ήλεγαν και την φθονούσαν και προσπαθούσαν με κάθε τρόπο να τη βιάσουν.

Όταν μάλιστα έδωσαν την χαριτωμένη και τόσο νέο μαχαργιά να την κυτάξει γλυκά, τότε φρονιζαν ακόμα περισσότερο.

Τη ζήλευαν τόσο, ώστε λαχταρούσαν ν' ανακαλύψουν πώς έφταζε σε κάτι για να μπορούν κατόπιν να την καταγορεύσουν. Μά η Σμάρτρα ήταν άδολη κι άγνη σαν περιστέρι κι ούτε αυτοί που την μιούσαν δεν μπορούσαν ποτέ να της βρουν κανένα ψεγάδι. Γι' αυτό τώρα όλες η σκλάβες κι' η δαλίσκας του παλατιού, ήταν ένδοσιασμένες γιατί χάρηκε το δαχτυλίδι τη στιγμή που μόνο η Σμάρτρα θρονοούσε στο δωμάτιό της; μητέρα του μαχαργιά.

Δεν ήταν δυνατόν, έλεγαν, να είχε μπει κανένας άλλος μέσα, αφού η πόρτα ήταν κλειδωμένη. Τό παράθυρο πάλι ήταν ψηλά και δεν μπορούσε κανείς να σκαρφαλώσει ως αυτό. Δεν ύπρχε λοιπόν καμιά αμφιβολία πως η Σμάρτρα είχε κλέψει το δαχτυλίδι.

—Τι υποκρίτρια αυτή η Σμάρτρα! έλεγαν στην Φελίνα. Έμεις την είχαμε καταλάβει από καιρό, μά δεν τολμούσαμε να σου τ' πούμε, Σουλτάνα μας... Μά να πού τώρα ο Θεός τάφερε έτσι, ώστε να καταλάβεις κι' εσύ τι φέιδι ζέστανες στον κόρφο σου.

Η Σμάρτρα όμως, κλαίγοντας και πνιγμένη από τους λυγμούς της, ώριζέταν πως δεν είχε πάρει αυτό το δαχτυλίδι.

—Πες μου λοιπόν, πού το έχεις κρύψει, τής έλεγε η Μαχαργιά, πές την άλλη και θά σε συχωρέσω. Μά η Σμάρτρα άνοιγαν τα πάντα κι' έβγαλε διακόσις.

—Νά σάς πώ, Σουλτάνα μου, τι

θα γίνει, είπε τότε μία από τις σκλάβες. Θά φοβήθηκε έξωρα η άδολη και θάρρξε το δαχτυλίδι από το παράθυρο στον ποταμό που τρέχει κάτω από το παλάτι...

—Όχι!... Όχι!... Ούτε τ' όπρη το δαχτυλίδι, ούτε τ' όπρη στο ποτάμι!... φώναζε η Σμάρτρα μέσ' απ' τους λυγμούς της.

Έξαφνα, εκείνη τη στιγμή, μπήκε μέσα στο δωμάτιο ο νέος μαχαργιάς, ένα χαριτωμένο παλληκάρι, με μάτια μαύρα και γλυκά.

—Τι συμβαίνει; ρώτησε, κυττάζοντας έκπληκτος την εύνομένη σκλάβη της μητέρα; του, την ώρα της Σμάρτρα, η οποία θρονοούσε γονατισμένη μπρος στα πόδια της κυρίας της κι' έκλαιγε μ' άναφυλλητά.

—Τι συμβαίνει; έκανε η Φελίνα.

—Ο, παιδί μου... Η Σμάρτρα είναι μία κλέφτρα, μία παληγογυαλιά!... Μου έκλεψε το πιο πολύτιμο δαχτυλίδι μου. Τό δαχτυλίδι που μου χάρισε ο πατέρας σου την ημέρα των γάμων μας και πού τό θάμωνα κι' αυτή άκόμα η βασίλισσα της. Άγγλίζας, όταν ήρθε στις Ίνδίες και μάς τιμήσε με την επίσκεψή της...

Ο νέος πρίγκιπς έμεινε κατ' άπληκτος από τ' όλο της. Όστόσο, κυττάζοντας με συμπόνια τη Σμάρτρα, έλεγε στη μητέρα του:

—Μά είσαι βέβαιη, μητέρα μου, πως σου έκλεψε η Σμάρτρα τ' ό δαχτυλίδι;...

—Παιδί μου, άπάντησε η Φελίνα, μονάχα η Σμάρτρα ήταν στο δωμάτιό μου την ώρα που έγινε η κλοπή... Φαίνεται όμως πως κατόπιν φοβήθηκε και τ' όπρη τ' όπρη καταραμένη στο ποτάμι. Πρέπει να την σκοτώσουν την άπιστη, την κλέφτρα!... Πρέπει σήμερα κιόλας να την ρίξουν στο ποτάμι...

—Μητέρα μου, τής άπάντησε με καλωσύνη ο πρίγκιπς, δε φανόυμε έπειτα; στη Σμάρτρα. Ένε μία άδολη ψυχή και θαμώθηκε από τ' όλο της. Ένα θαύμα διαμνητιό... Άς τής χάρισουμε τη ζωή...

—Μά πρέπει να τιμωρηθώ, διαμαρτυρήθηκε η Φελίνα. Είναι κλέφτρα και άχάριστη!...

—Άς την φυλακίσουν στα έβόγια του παλατιού!... είπε ο νέος, προσπαθώντας με κάθε τρόπο να σώσει τη ζωή της Σμάρτρας.

—Επί τέλους, άς γίνει έτσι θέλεις εσύ παιδί μου, τού άπάντησε η Φελίνα. Έδω είσαι ο άφέντης εδω μέσα, μά τής άξίζει τής άδολης να μην ιδή πια τ' ό πώ το ήλιο.

—Άς την φυλακίσουν στα έβόγια του παλατιού!... είπε ο νέος, προσπαθώντας με κάθε τρόπο να σώσει τη ζωή της Σμάρτρας.

—Επί τέλους, άς γίνει έτσι θέλεις εσύ παιδί μου, τού άπάντησε η Φελίνα. Έδω είσαι ο άφέντης εδω μέσα, μά τής άξίζει τής άδολης να μην ιδή πια τ' ό πώ το ήλιο.

—Άς την φυλακίσουν στα έβόγια του παλατιού!... είπε ο νέος, προσπαθώντας με κάθε τρόπο να σώσει τη ζωή της Σμάρτρας.

Έπειτα από λίγη ώρα η δυστυχισμένη Σμάρτρα θρονοούσε κλεισμένη σ' ένα υπόγειο κελλί του παλατιού. Δεν έκλαιγε πια, γιατί τ' ό δαχτυλίδι της είχαν στερήσει. Μαύρη άπελπισία όμως, σαν φέιδι φαρμακείο, έφαιγε την καρδιά της.

Δεν ύπρχε τόσο γιατί την είχαν φυλακίσει, όσο γιατί ο νέος μαχαργιάς την θεωρούσε κι' αυτός κλέφτρα, όπως έβλεπε οι άλλοι... Κι' άλλωστε, ένα χαριτωμένο παλληκάρι, με μάτια μαύρα και γλυκά, πού ήταν άδολος ν' άποδείξει την άθωότητά της.

Μά τι έγινε το δαχτυλίδι; Ποιος το είχε πάρει το δαχτυλίδι; Αυτό άναρωτιόταν κι' ο νέος πρίγκιπς, γιατί δεν μπορούσε κατά διαβολή να πιστέψει πως η Σμάρτρα, η πανέμορφη κι' άγνη Σμάρτρα, πού την συμπαθούσε τόσο, ήταν μία υποκρίτρια και μία κλέφτρα...

Πέρασε άρκετος καιρός. Ένωματάς η Σμάρτρα έβλωνε κι' έδωκε μέσα στην ύπνο κι' άνήλια φυλακή της. Μέρα και νύχτα, δεν έκανε τίποτε άλλο παρά να παρακαλή τον Θεό να της στείλει όσο το δυνατόν γρήγορα τ' ό θάνατο για να την λυτρώσει από τ' ό μαρτύριό της.

Μία μέρα, ένας έργατης άνδρας έμεινε σ' ένα ψήλη σκαλωσιά, με ώρθωσε ένα μέρος της πρόσοψης τού παλατιού, επάνω άκριβώς από τ' ό δωμάτιό της Φελίνας. Για να επισκευάσει όμως τ' ό μέρος αυτό, ήταν άναγκασμένος να χιάσει μία κοιλιά κορακιών, γιατί στις Ίνδίες τ' ό κοράκι είναι άθρονα και χιζίσουν τις φωλιές τους στις στέγες των σπιτιών, όπως στα μέρη μας τ' ό χελιδόνα.

Μά, καθώς θέλησε ο χιζιστής να χιάσει τη φωλιά, έδε έξωφρα μέσα κάτι πού έλαμπε... Τό πής άμέσως στα χέρια του και τ' ό ν' ιδή!... Ένα θαύμα διαμνητιό... Άς τής χάρισουμε τη ζωή...

—Μά πρέπει να τιμωρηθώ, διαμαρτυρήθηκε η Φελίνα. Είναι κλέφτρα και άχάριστη!...

—Άς την φυλακίσουν στα έβόγια του παλατιού!... είπε ο νέος, προσπαθώντας με κάθε τρόπο να σώσει τη ζωή της Σμάρτρας.

—Επί τέλους, άς γίνει έτσι θέλεις εσύ παιδί μου, τού άπάντησε η Φελίνα. Έδω είσαι ο άφέντης εδω μέσα, μά τής άξίζει τής άδολης να μην ιδή πια τ' ό πώ το ήλιο.

—Άς την φυλακίσουν στα έβόγια του παλατιού!... είπε ο νέος, προσπαθώντας με κάθε τρόπο να σώσει τη ζωή της Σμάρτρας.

—Επί τέλους, άς γίνει έτσι θέλεις εσύ παιδί μου, τού άπάντησε η Φελίνα. Έδω είσαι ο άφέντης εδω μέσα, μά τής άξίζει τής άδολης να μην ιδή πια τ' ό πώ το ήλιο.

—Άς την φυλακίσουν στα έβόγια του παλατιού!... είπε ο νέος, προσπαθώντας με κάθε τρόπο να σώσει τη ζωή της Σμάρτρας.

—Επί τέλους, άς γίνει έτσι θέλεις εσύ παιδί μου, τού άπάντησε η Φελίνα. Έδω είσαι ο άφέντης εδω μέσα, μά τής άξίζει τής άδολης να μην ιδή πια τ' ό πώ το ήλιο.

—Άς την φυλακίσουν στα έβόγια του παλατιού!... είπε ο νέος, προσπαθώντας με κάθε τρόπο να σώσει τη ζωή της Σμάρτρας.

Ο μαχαργιάς έκπληκτος, άναγνώρισε άμέσως τ' ό δαχτυλίδι της μητέρας του.

Άντάμειψε γενναίως τ' ό έργατή για τ' ό τιμωρητά του και, παίρνοντας τ' ό δαχτυλίδι, τ' ό πής στην μητέρα του.

—Μητέρα, τής έλεγε, αφού πρώτα της διηγήθηκε πώς ο χιζιστής είχε βρει τ' ό δαχτυλίδι, κάναμε μία μεγάλη άμαρτία, καταγορεύοντας ως κλέφτρα την Σμάρτρα και κλείνοντας την στη φυλακή... Καθώς φάνεσαι ένα κοράκι μπήκε από τ' ό παράθυρο στην κάμαρή σου και σου πήρε τ' ό δαχτυλίδι!... Φαντάσου άν την σκοτώναμε την δυστυχισμένη!... Πάσο τρομερό θά ήταν τότε τ' ό έγκλημά μας... Μητέρα, για να εξιλεωθούμε, πρέπει να έλευθερώσουμε άμέσως την Σμάρτρα. Μά δεν φτάνει αυτό... Για να τής άποδώσουμε τ' ό τιμή και τ' ό υπόληψή της και να την άναμείψουμε για όσα ύπφερε, πρέπει να την κάμνεις εσύ κόρη σου κι' εγώ γυναίκα μου!

—Ο άφέντης εδω μέσα είπαι σύ, είπε η Φελίνα, περνώντας τ' ό γαμπρέ της δαχτυλίδι στο λεπτό χειρίμαρμένο γόβι της. Κάθε σου έπιθυμία είναι κι' ό προστάγι...

Μά τι λόγια μπορεί να περιγράψει κανείς τ' ό χαρά, τ' ό έκπληξη και τ' ό ευτυχία της Σμάρτρας, όταν ο ίδιος ο πρίγκιπς πήγε να την έλευθερώσει και να της πη ότι θά την έκανε γυναίκα του.

Πώς ύπρξε ν' άνοήξει σ' ό τ' ό εδωμάτιο; Περιέμενε μέσα στη φυλακή της τ' ό θάνατο και να πού τώρα ο ίδιος ο άγαπημένος της την ξανάφερε πάλι στον έρωτα, στη ζωή, στην ευτυχία...

Πώς ύπρξε ν' άνοήξει σ' ό τ' ό εδωμάτιο; Περιέμενε μέσα στη φυλακή της τ' ό θάνατο και να πού τώρα ο ίδιος ο άγαπημένος της την ξανάφερε πάλι στον έρωτα, στη ζωή, στην ευτυχία...

Πώς ύπρξε ν' άνοήξει σ' ό τ' ό εδωμάτιο; Περιέμενε μέσα στη φυλακή της τ' ό θάνατο και να πού τώρα ο ίδιος ο άγαπημένος της την ξανάφερε πάλι στον έρωτα, στη ζωή, στην ευτυχία...

Πώς ύπρξε ν' άνοήξει σ' ό τ' ό εδωμάτιο; Περιέμενε μέσα στη φυλακή της τ' ό θάνατο και να πού τώρα ο ίδιος ο άγαπημένος της την ξανάφερε πάλι στον έρωτα, στη ζωή, στην ευτυχία...

Πώς ύπρξε ν' άνοήξει σ' ό τ' ό εδωμάτιο; Περιέμενε μέσα στη φυλακή της τ' ό θάνατο και να πού τώρα ο ίδιος ο άγαπημένος της την ξανάφερε πάλι στον έρωτα, στη ζωή, στην ευτυχία...

Πώς ύπρξε ν' άνοήξει σ' ό τ' ό εδωμάτιο; Περιέμενε μέσα στη φυλακή της τ' ό θάνατο και να πού τώρα ο ίδιος ο άγαπημένος της την ξανάφερε πάλι στον έρωτα, στη ζωή, στην ευτυχία...

Πώς ύπρξε ν' άνοήξει σ' ό τ' ό εδωμάτιο; Περιέμενε μέσα στη φυλακή της τ' ό θάνατο και να πού τώρα ο ίδιος ο άγαπημένος της την ξανάφερε πάλι στον έρωτα, στη ζωή, στην ευτυχία...

Πώς ύπρξε ν' άνοήξει σ' ό τ' ό εδωμάτιο; Περιέμενε μέσα στη φυλακή της τ' ό θάνατο και να πού τώρα ο ίδιος ο άγαπημένος της την ξανάφερε πάλι στον έρωτα, στη ζωή, στην ευτυχία...

Πώς ύπρξε ν' άνοήξει σ' ό τ' ό εδωμάτιο; Περιέμενε μέσα στη φυλακή της τ' ό θάνατο και να πού τώρα ο ίδιος ο άγαπημένος της την ξανάφερε πάλι στον έρωτα, στη ζωή, στην ευτυχία...

ΜΙΑ ΣΚΑΡΗ ΑΝΑΓΚΗ

ΔΗΛΩΣΙΣ

ΤΩΝ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΩΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΩΝ

Οι προμηθευτάι του τυπογραφικού χάρτου είδοποίησαν τους πελάτας των, μεταξύ των οποίων και τ' ό ημετέρα περιοδικά, ότι, άρθείσης τής χρονης βάσεως τής δραχμής, η τιμή του δημοσιογραφικού χάρτου, παρακολουθούσα την άξια του χρυσού δολλαρίου, ΔΙΠΛΑΣΙΑΖΕΤΑΙ περίπλου. Η τεραστία αυτή άδεια τής κυριώτερας δαπάνης των δημοσιογραφικών επικήρεισεων, άναγείπει καθ' όλοκληρίαν, όπως είνε φανερόν, τας οικονομικάς βάσεις, επί των όποιων έλειτούνην έως τώρα. Και διά μόν τας έρημερίδας, η κατ' είνε τυχ' άσυμπτωσιν έπαληθίσια τελευταίως διά νόμου έλαττωσιν των σελίδων κατά τ' ό ήμισυ, άφίνει πιθανώς εις αυτάς έλάχιστον περιθώριον, υπερίπουν επί όλίγον ίκόνη καιρόν την έξοκολούθησιν τής εκδόσεως των, χωρίς μεταβολή των όρων τής πωλήσεως, μολοντί και μεταξύ των ιδιοκτητών του ήμερησίου Τύπου άναταλάσσονται ήδη σκέψεις περί άδ' έξσεως των φύλλων εις δύο δραχμάς. Άλλά τ' ό περιοδικά, άπαξ τής έβδομάδος εκδιδόμενα και μη δυνατόνα συνεπώς να καταργούν εις τ' ό αυτό εϊκόνη μέτρον τής έλαττώσεως κατά τ' ό ήμισυ των σελίδων, χωρίς να άλλοιωσουν τελείως τ' όν χαρακτήρα και τ' ό μορφή των και να χάσουν κάθε ενδιαφέρον διά τ' όν άναγνώστην, ερίκονται ένώντιον πραγματικό οικονομικό άδιεξόδον. Έκτός, άλλως τ' ό, τ' ό διπλάσιασμός τής τιμής του χάρτου, έδιδασαύθη επίσης και η τιμή των μελανών, ίδιως των άκρίβωτατων τεχνολογικών, τας όποιας τ' ό περιοδικά μεταχειρίζονται, καθώς και άλλων τυπογραφικών έλικών, από την Έδωρην κομίσμενον. Έπεσον γ' όνθουν άκόμη τ' ό περιοδικά διά τ' ό τελευταίον περί τ' ό σχήματος των έρημερίδων νόμου με σημαντικάς μηχανικάς καταβολάς εις τ' ό ταμεία άναγής συντακτικό και τυπογραφικό προσωπικό και συντάξεως έρημεριδοπωλών. Κατά κοινήν, λοιπόν, άπόφασιν, άπαγορευομένη από έπιτακτικήν και άναποφύκτον άνάγκην, τ' ό «Μπουκέτο», η «Έβδομάς», η «Οικογένεια» και ο «Θεατής» άδ' όνουν την τιμήν τής πωλήσεως των κατά μίαν δραχμήν, ήτοι θά πωλούνται από σήμερον δραχμάς τέσσαρας (4). Η κατ' έ 30 ο)ο μόνον άδ' όνεις τής τιμής τής πωλήσεως μας δεν είνε βεβαίως άρεστή να καλήν την έπί πλέον δαπάνην, η όποία έδημιουργήθ από την υπερετίμησιν του χάρτου και των υπερόρκων τυπογραφικών έλικών και η όποία, άς έξετίθ' άνωτέρω, πλησιάζει τ' ό 100 ο)ο. Άλλ' έθεωρήσαμε καθήκον μας ν' ά μ' έπιβαρύνωμεν με δόκλαιο την δαπάνην ταύτην τ' ό άναγνωστικόν κοινόν, υποθαλλόμενοι εις σοβαράν όυσίαν, με την έλλειδα ότι δεν θά την ύποσώμεν επί πολύ, βελτιομένης, ως προέβλεπε, μετά τας πρώτας άποδόμους διακυμάνσεις, τής άξίας του έθνικού μας νομίσματος.

Με άγάπη. Η ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ

Οι ιδιοκτήται των περιοδικών: «ΜΠΟΥΚΕΤΟ», «ΕΒΔΟΜΑΣ», «ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ», «ΘΕΑΤΗΣ».

Και ιδιαίτερος η «Οικογένεια» ητ' άει συγγνώμην από τ' ός άναγνώστης της άναγνώστας γιατί βρίσκεται σ' ό σκληρή άνάγκη να άδείξη κατά τι την τιμή της. Βασίζεται όμως σ' ό μεγάλην, θερμή και φανατική άγάπη που τής έδειξε έως τώρα τ' ό άναγνωστικό της κοινόν κι' είνε βέβαια ότι κανείς δεν θά την άποχωρισθ' ό. Είς έντάλλαγμα, η «Οικογένεια» ύπόσχεται κάθε βελτίωσι, πύκνωσι τής ύλης της, δημοσίευσιν διαλεκτών σελίδων, κτλ. κτλ.

Με άγάπη. Η ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ

Οι ιδιοκτήται των περιοδικών: «ΜΠΟΥΚΕΤΟ», «ΕΒΔΟΜΑΣ», «ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ», «ΘΕΑΤΗΣ».

Και ιδιαίτερος η «Οικογένεια» ητ' άει συγγνώμην από τ' ός άναγνώστης της άναγνώστας γιατί βρίσκεται σ' ό σκληρή άνάγκη να άδείξη κατά τι την τιμή της. Βασίζεται όμως σ' ό μεγάλην, θερμή και φανατική άγάπη που τής έδειξε έως τώρα τ' ό άναγνωστικό της κοινόν κι' είνε βέβαια ότι κανείς δεν θά την άποχωρισθ' ό. Είς έντάλλαγμα, η «Οικογένεια» ύπόσχεται κάθε βελτίωσι, πύκνωσι τής ύλης της, δημοσίευσιν διαλεκτών σελίδων, κτλ. κτλ.

Με άγάπη. Η ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ

Οι ιδιοκτήται των περιοδικών: «ΜΠΟΥΚΕΤΟ», «ΕΒΔΟΜΑΣ», «ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ», «ΘΕΑΤΗΣ».

Και ιδιαίτερος η «Οικογένεια» ητ' άει συγγνώμην από τ' ός άναγνώστης της άναγνώστας γιατί βρίσκεται σ' ό σκληρή άνάγκη να άδείξη κατά τι την τιμή της. Βασίζεται όμως σ' ό μεγάλην, θερμή και φανατική άγάπη που τής έδειξε έως τώρα τ' ό άναγνωστικό της κοινόν κι' είνε βέβαια ότι κανείς δεν θά την άποχωρισθ' ό. Είς έντάλλαγμα, η «Οικογένεια» ύπόσχεται κάθε βελτίωσι, πύκνωσι τής ύλης της, δημοσίευσιν διαλεκτών σελίδων, κτλ. κτλ.

Με άγάπη. Η ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ

Οι ιδιοκτήται των περιοδικών: «ΜΠΟΥΚΕΤΟ», «ΕΒΔΟΜΑΣ», «ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ», «ΘΕΑΤΗΣ».

Και ιδιαίτερος η «Οικογένεια» ητ' άει συγγνώμην από τ' ός άναγνώστης της άναγνώστας γιατί βρίσκεται σ' ό σκληρή άνάγκη να άδείξη κατά τι την τιμή της. Βασίζεται όμως σ' ό μεγάλην, θερμή και φανατική άγάπη που τής έδειξε έως τώρα τ' ό άναγνωστικό της κοινόν κι' είνε βέβαια ότι κανείς δεν θά την άποχωρισθ' ό. Είς έντάλλαγμα, η «Οικογένεια» ύπόσχεται κάθε βελτίωσι, πύκνωσι τής ύλης της, δημοσίευσιν διαλεκτών σελίδων, κτλ. κτλ.

Με άγάπη. Η ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ

ΕΒΡΑΪΚΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Ο ΜΠΟΧΟΡΙΚΟΣ ΚΙ' Η ΓΥΝΑΙΚΑ ΤΟΥ

Έδω και διακόσια χρόνια είχε πείσει φοβερή έπιδημία πανούκλας σ' ό Θεσσαλονίκη και θέρριζε κάθε μέρα πολλούς άπ' τους κατοίκους της. Η πολιτία είχε άναστατωθεί δόκλαιο.

Έκεί πού πήγαιναν σ' ό δρόμο οι άνθρωποι, έπεσαν καταγής και ξεψυχούσαν χωρίς ν' άποσταθ' ό κανένας σ' ός τελευταίους των στιγμές.

Η είδησι τής τρομερής άρρώστειας έφτασε ως την Πόλιν και συγκίνησε και τ' όν έδιο τ' ό Σουλτάνα, πού δεν τ' ό άρεσε βέβαια να μβαίνει πώς έλιγόνευσαν οι πιστοί του ύπ' όρου.

Άμέσως λοιπόν έστειλε ένα φερμάνι σ' ό Θεσσαλονίκη και διέταξε τις τοπικές αρχές ν' άλίσουν όλα τ' ό κατ' όλην μέτρα για ν' άπορίσουν την έπιδημία.

Ο Βαλής τής Θεσσαλονίκης άλισε τότε τους γιαντρώς του τόπου και τ' ός έδωσε παραγγέλιν ν' άλίσουν και ν' άρουν ποιά ήταν η αίτία τής άρρώστειας.

Οι γιαντροί συμβουρώθηκαν με τ' ό διαταγή του κι' έβγαλαν συμπέρασμα πως η πανούκλα προερχόταν από παντ' όν από την άκαθαρσία, την άφάνταστη άκαθαρσία των κατοίκων.

Τότε ο Βαλής, σύμφωνα και με τ' ό γνώμη των γιαντρών, έβγαλε και τ' ό χορόλλησε στα κυριώτερα κέντρα την άκούλην διαταγή:

«Έγώ ο Σουλτάνα, αντιπρόσωπος έδω του Χαλίφη και του Σουλτάνα, ενεργώντας κατά τ' ό διαταγή του ύψηλοτάτου αδ' όντον μου, διατάζω όλες ης γυναίκες τής πόλεως μου ν' άφοντίζουν όσο μπορούν για τ' ό καθαρσίση των σκευών τους. Κάθε άντρας πού θά βραγίην βρώμικος έξω στους δρόμους, θά πιάνεται άμέσως και η... γυναίκα του θά τιμωρείται με θάνατο... Κοινοποιώ τ' ό παρόν για ν' άλσετε γνώσιν όλοι σας και ν' άσυμμορφώητε».

Εύκολα μπορεί ν' άφανταστή κανείς τ' ό φόβο έπιασε τις γυναίκες τής Θεσσαλονίκης ύστερα από τ' όν κοινοποίησι τής παραπάνω διαταγής.

Οι ιδιοκτήται των περιοδικών: «ΜΠΟΥΚΕΤΟ», «ΕΒΔΟΜΑΣ», «ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ», «ΘΕΑΤΗΣ».

Και ιδιαίτερος η «Οικογένεια» ητ' άει συγγνώμην από τ' ός άναγνώστης της άναγνώστας γιατί βρίσκεται σ' ό σκληρή άνάγκη να άδείξη κατά τι την τιμή της. Βασίζεται όμως σ' ό μεγάλην, θερμή και φανατική άγάπη που τής έδειξε έως τώρα τ' ό άναγνωστικό της κοινόν κι' είνε βέβαια ότι κανείς δεν θά την άποχωρισθ' ό. Είς έντάλλαγμα, η «Οικογένεια» ύπόσχεται κάθε βελτίωσι, πύκνωσι τής ύλης της, δημοσίευσιν διαλεκτών σελίδων, κτλ. κτλ.

Με άγάπη. Η ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ

Οι ιδιοκτήται των περιοδικών: «ΜΠΟΥΚΕΤΟ», «ΕΒΔΟΜΑΣ», «ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ», «ΘΕΑΤΗΣ».

Και ιδιαίτερος η «Οικογένεια» ητ' άει συγγνώμην από τ' ός άναγνώστης της άναγνώστας γιατί βρίσκεται σ' ό σκληρή άνάγκη να άδείξη κατά τι την τιμή της. Βασίζεται όμως σ' ό μεγάλην, θερμή και φανατική άγάπη που τής έδειξε έως τώρα τ' ό άναγνωστικό της κοινόν κι' είνε βέβαια ότι κανείς δεν θά την άποχωρισθ' ό. Είς έντάλλαγμα, η «Οικογένεια» ύπόσχεται κάθε βελτίωσι, πύκνωσι τής ύλης της, δημοσίευσιν διαλεκτών σελίδων, κτλ. κτλ.

Καθώς λοιπόν προχωρούσε, τ' όν έπιασε απ' τ' ό γιαντά και τ' όν ώδηγούσε σ' ό Βαλή.

Γιατί, άναθεματισμένη, περιφρόνησε τ' ό διαταγή μου; τ' όν ών τ' ός θυμώμενος ο διοικητής.

Η γυναίκα μου σ' άει, πασά μου, άποκρίθηκε ο Έβραϊός. Αδ' όν δεν έσοδίστηκε την ύψηλή σου προστάγι...

Νά φέρετε έδω σιδερωμένη τ' ό γυναίκα του! διέταξε ο Βαλής άκριβ' όν κ' άρριζε να τρέμη, γιατί προμύνησε κάτι κακό.

Όσοτε από τ' ό ώρα οι στρατιώτες έφεραν τ' ό Μποχορίνα και τ' όν παρουσάσαν... Βαλή.

Μποχορίνα, δεν έδιδάσκει τ' ό διαταγή μου; τ' ό ρώτησε ο έβραϊός.

Την έδιδάσκει, πασά μου.

Τότε γιατί άρρησε τ' όν άντρα σου ν' άγ' ό σήμερα έτσι βρώμικος στους δρόμους;

Έγώ έκαμα ό,τι μπορούσα, πασά μου. Έβγαλα όλα τ' ό θάνατά μου ν' άν ξεβρωμίσω, άλλα έβγαλα μονάχα τ' ό βρώμα που είχε άπό τ' όν παντ' όν έμένα. Η άλλη βρώμα πού έχει δεν βγαίνει με κανέναν τρόπο, γιατί είνε από τις άλλες του πέντε γυναικών...

Πολύ καλά, τής άποκρίθηκε ο Βαλής. Σ' έ πιστεύω, Μποχορίνα. Πήγαινε στο σπίτι σου...

Κατόπιν έβρασε στον Έβραίο και τ' ός έπιασε:

Μποχορίνα, έπειδή η δική σου η βρώμα δεν βγαίνει κι' έπειδή σ' όν τ' ό πανούκλα είνε η άκαθαρσία κι' έπειδή ο Σουλτάνας διέταξε ν' άλίσουν ός άρρωστ' όν, γι' αυτό φανόυμε σήμερα ν' άκαθαρσία...

Στα τελευταία λόγια πέντε στρατιώτες άρπάξαν τ' όν κατόπι και τ' όν ώδηγούσαν σ' όν Καρά Μουρνού, όπου τ' όν κρέμασαν...

Κι' έτσι ο Μποχορίκος τ' όν έπαθε από τ' όν κακοκαρλίαν του, έπειδή η έβραϊά ν' άκαθαρσία τ' όν τ' όν γυναίκα του πού σ' άτάθηκε έξυπνότερη απ' τ' όν.

ΑΓΟΡΑΖΟΥΜΕ σ' άπολύτως ίκανοποιητικές τιμές παλαιά βιβλία, παντός είδους και πάσης γλώσσας κι' δόκλαιο βιβλιοθήκες. Γράφοντες: «Οικογένεια», Δέκα 7, Άθήνας.

ΣΑΣ δίνουμε σήμερα μία ακόμα ενδιαφέρουσα σελίδα από τη ζωή του μεγάλου Ρώσου συγγραφέως Τολστόι, για τον οποίο έχουμε γράψει και άλλοτε. Στη σελίδα αυτή θ' ασχοληθούμε με τις σχέσεις του με τον επίσης διάσημο συγγραφέα της εποχής του Ίβαν Τουργκένιεφ.

Ένα χρόνο μετά την επιστροφή του από τον Κριμαϊκό πόλεμο, στον οποίο έδρασε και διεκρίθη ως αξιωματικός, στις 26 Νοεμβρίου του 1856, ο Τολστόι παρατηρήθηκε ξαφνα από το στρατό. Έγκατέλειψε έτσι ένα λαμπρόν μέλλον, γιατί έννοιωσε ότι το επάγγελμα του αξιωματικού ήταν εντελώς ατελείωτο προς τον χαρακτήρα του. Μά δεν ήταν αυτή μόνη η άφωρη που τον ανάγκασε να παρατηρήσει απ' το στρατό. Επιδιώκοντας ακόμα να επιδοθεί υπερίσπετος στη φιλολογία.

Μόλις γύρισε στην Πετρούπολη, ο Τολστόι σχετίστηκε με τους συνεργάτες του περιοδικού «Ο Σύγχρονος», στο οποίο είχε δημοσιεύσει τα πρώτα του διηγήματα. Τα διηγήματα αυτά είχαν κάνει σε όλους εξαιρετική εντύπωση, και προπάντων στον Δοστογιέφσκυ, στον Νεκράσοφ και στον Τουργκένιεφ. Όλοι αυτοί οι ξεχωριστοί συγγραφείς μιλούσαν με ένθουσιασμό και με συμπάθεια για τον Τολστόι και όλοι, μόλις τον γνώρισαν, συνεδέθησαν μαζί του στενάτατα, με τους δεσμούς της εγκαρδίου φιλίας. Ωστόσο, κομμάτι από τις φιλίες αυτές δεν διατηρήθηκε για πολύ καιρό. Έφτασε ο Τολστόι. Εφτασαν οι άλλοι; Άγνωστο...

Ειδικώς για τη φιλία του Τολστόι με τον Τουργκένιεφ, ο γνωστός σύγχρονος μας Ρώσος συγγραφέας Μερσκόφφ γράφει:

«Μία μόνη φορά ή μοιρα, σαν να ήθελε να δοκιμάσει τον Τολστόι, έφρε στο δρόμο του ένα φίλο μεγάλο και αντάξιό του, τον Τουργκένιεφ. Μά ο Τολστόι τον απομάκρυνε από κοντά του με την αχαρηκτήριστη συμπεριφορά του».

Η σχέσεις του Τολστόι με τον Τουργκένιεφ είνε ολόκληρο μυθιστόρημα με διάφορα ανέκδοτα κι' επεισόδια, με τσακώματα, με συμπιλοσείσεις και με νέα πλιν τσακώματα.

«Μου φαίνεται — έγραφε κάποτε σχετικώς στον Τολστόι ο Τουργκένιεφ — ότι σε μία κακή ώρα, από μία στραβοτιμονιά της τύχης, γνωρίστηκα μαζί σας».

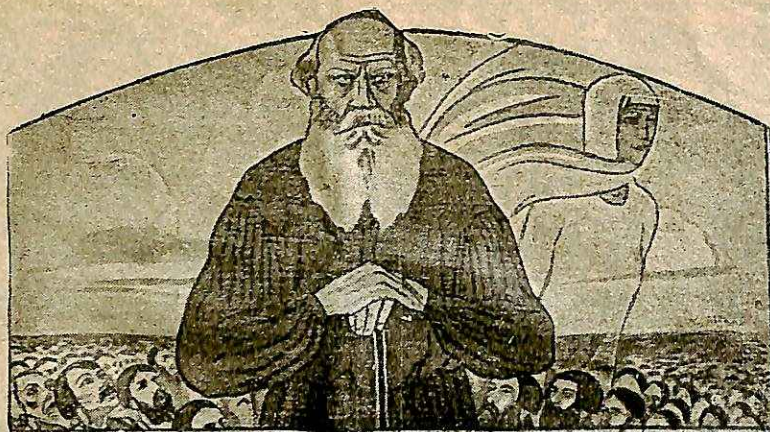
Η αλήθεια είνε ότι οι δύο αυτοί μεγάλοι συγγραφείς έννοιωσαν κατά βάθος ο ένας για τον άλλο πολύ δυνατή συμπάθεια. Μά η συμπάθεια αυτή ήταν μάλλον φιλολογική εκ μέρους του Τολστόι, τουλάχιστον, γιατί ο Τουργκένιεφ φαίνεται πως αδιανόταν κάτι περισσότερο από εκτίμηση για τον Τολστόι.

Κάποτε από το Παρίσι ο Τουργκένιεφ έγραψε στον Τολστόι:

«Τώρα που βρισκομαι μακριά, νοιώθω πως είμαι πολύ κοντά σας... Τώρα μόνο καταλαβαίνω πόσο σās αγαπώ...».

Όταν γνωρίστηκαν ο Τολστόι και ο Τουργκένιεφ, ο δεύτερος, φάνε καλός, προσπάθησε να αποσπάσει τον Τολστόι από την έκλυτη ζωή που έκανε τότε. Μά όχι μόνο δεν τα κατάφερε, αλλά την έπαυε κι' ο ίδιος...

Ο Τολστόι δηλαδή — για λίγο καιρό όμως — παρέσυρε τον Τουργκένιεφ και τον έκανε σύντροφό του στα γλέντια του και στις διασκεδάσεις του.

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΩΝ ΜΕΓΑΛΩΝ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΝ

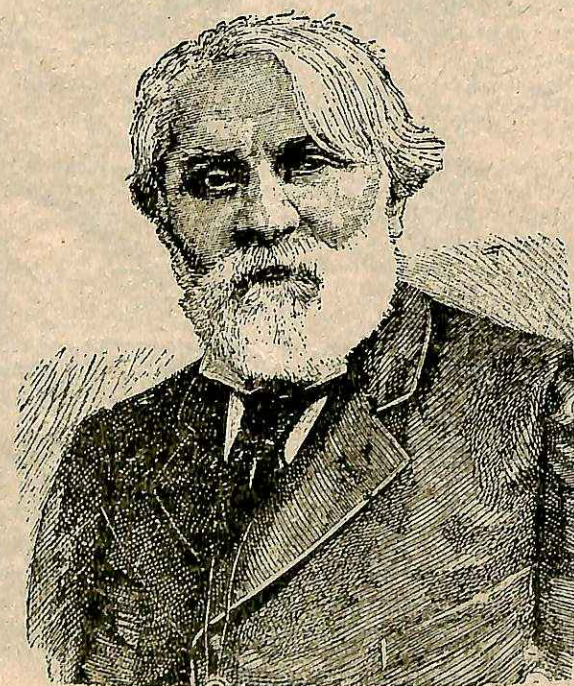
ΤΟΛΣΤΟΪ ΚΑΙ ΤΟΥΡΓΚΕΝΙΕΦ

Πώς ο Τολστόι παρατήθηκε από το στρατό. Ή τρέλλες του, τὰ γλέντια του, ή διασκεδάσεις του. Μία ταραχώδης περίοδος της ζωής του. Ή γνωριμία του με τον Τουργκένιεφ. Οι καυγάδες του κι' ή συμπιλοσείσεις του. Φίλοι από μακριά, έχθροι από κοντά. Τὰ ξενύχτια του Τολστόι. Στο σπίτι του πεπιτού Φέτ, κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Την εποχή εκείνη — κατά το 1856 — ο Τολστόι είχε χαρακτηρησά μάλλον στριμμένο. Ήθελε να κάνει τον εκκεντρικό, δεν έσέβετο τίποτα, όλα τὰ κυριόεινε και με το παραμικρό γινόταν προκλητικός. Όσάνεις κοιμούνταν με τον Τουργκένιεφ, έννοιωσε ξεχωριστή ευχαρίστηση να του αντίκλη διαρκώς. Μία μέρα π.χ., καθώς μιλούσε μαζί του για τον «Βασιλέα Αήρ», ένα από τ' αριστουργήματα του Σαίξπηρ, έλε με τόνο ξερό και άπότομο, ότι το άθανστο αυτό έργο είνε... άνόητο!...

Η παραδοξολογία αυτές ξερεόδιζαν τόσο πολύ τον Τουργκένιεφ, ώστε συχνά ξεφραόετο σε τρίτους για τον φίλο του με τον δυσμενέστερο τρόπο. Ένα βράδυ, ξαφνα, έλεγε στον διηγηματογρόφο Πανάιφ:

— Ούτε μία λέξη, ούτε μία κίνηση του Τολστόι είνε φυσική. Παζάρε πάντα και δεν ξέρω πως να εξηγήσω σ' έναν άνθρωπο τόσο έξυπνο και μορφωμένο τη βλακώδη έπαρση που έχει

Ο Ίβαν Τουργκένιεφ.

— Έλατε δώ, μου έλεε τότε με σιγανή φωνή ο Ζαχαρίας, τραβώντας με προς το άριστερό μέρος του διαδρόμου. Είνε το σπαθί του κόμητος Τολστόι. Κοιμήθηκε άπόψε σε μās και δεν ξύπνησε ακόμα... Όσο για τον κύριό μου, αυτός πίνει τώρα το σσί του στο γραφείο του... Σās περιμένει εκεί...

— Όση ώρα — έξακολουθεί ο Φέτ — έμεινα στο Τουργκένιεφ, κουδεντάζαμε για να νά ή ξυλησοούμε τον Τολστόι, ο όποιος κοιμότανε στο διπλανό δωμάτιο.

— Η ιστορία αυτή γίνεται κάθε τόσο, μου έλεε ο Τουργκένιεφ χαμογελώντας. Κάθε νύχτα γλέντια, όρεξη, ταιγιάνικες όρεχτες, χαρτιά και ύστερα κοιμάται ως τις δυο το άπόγευμα σαν πεθαμένος. Στην αρχή προσπάθησα να τον βγάλω από τις κακές του συνήθειες, μα γρήγορα είδα πως είνε άδιόρθωτος και τον παράτησα».

Καταλαβαίνει κανείς ότι άνθρωποι με τόσο διαφορετικές συνήθειες, σαν τον Τολστόι και τον Τουργκένιεφ, με τόσο διαφορετικές ιδιοσυγκρασίες, δεν μπορούσαν να τὰ πάνε καλά. Ζωηρότατες σκηνές ξεσπούσαν κάθε τόσο μεταξύ των. Μία τέτοια σκηνή διηγείται πάλι ο Φέτ, μία σκηνή που έγινε στο σπίτι του ποιητού Νεκράσοφ, έδενθυνο του του περιοδικού «Σύγχρονος»:

Νά τί γράφει σχετικώς ο Φέτ: «Ο Τουργκένιεφ παραπονιότανε την ήμέρα εκείνη με ύφος έτοιμοάναγνης ελαφρύς, ότι ύπέφερε τρομερά από μία βρογχίτιδα.

— Δεν μπορώ πειά, δεν μπορώ πειά, έλεγε, είνε άνυπόφορο.

Και άρχισε να κόβη βόλτες με μεγάλη βήματα στα τρία συνεχόμενα δωμάτια του σπιτιού του ποιητού.

— Η βρογχίτις, ή βρογχίτις, μουνούρισε ξαφνα ο Τολστόι, δεν είνε άρρωστέα... Είνε... πασατέμπο!

Τι ήθελε να έστωμηση τη φράση αυτή; Ο Τουργκένιεφ έγινε άμείσως έξω φρενών. Έχωσε τὰ χέρια στις ταπέες του και ριχνοντας άγριες ματιές, άρχισε να βηματίζει άκόμα πιο νευριασμένος. «Ετσι όμως είνε έξω φρενών κι' ο Τολστόι. Καθώς ήταν ξαπλωμένος σ' ένα ντιβάνι, έγινε κατακόκκινος απ' τη γαρία του. Για ν' άποτρέψω τη σύγκρουση, πλησίασα τον Τολστόι και του έλεα:

— Μην ξεάπτεσθε... Δεν ξέρτε πόσο σās αγαπά και σās εκτιμά ο Τουργκένιεφ!

— Δεν θα του επιτρέψω, ούριαζε ο Τολστόι, να κάνει ότι μπορεί για να με φουρκισή. Νά, έπιτηδες κόβει βόλτες μπροστά μου για να με προκαλέση!».

Και όμως, παρ' όλ' αυτά, ο Τουργκένιεφ δεν μνησικοόσε καθόλου. Την ίδια εκείνη χρονά ο Τολστόι άρρώσθηκε άκριτά σοβαρά, τόσο ώστε για μία στιγμή του πέρασε ή ιδέα πως ήταν φθισικός. Ο Τουργκένιεφ που βρισκόταν στο Παρίσι τότε, για να του τονώση το ήθιμό, του έγραψε ένα θερμότατο γράμμα. Στο γράμμα αυτό άπάντησε κι' ο Τολστόι εξίσου εγκάρδια.

Μά αυτό συνέβαινε μόνο όταν οι δύο συγγραφείς βρισκότουσαν μακριά ο ένας από τον άλλο. Τότε μόνο ήσαν αγαπημένοι. Όταν έσμιγαν, τὰ χαλούσαν πάλι!

Μία μέρα του θέρους του 1861, ο

Τολστόι και ο Τουργκένιεφ έφτασαν συγχρόνως στο σπίτι του Φέτ. Ο Φέτ χάριξε πολύ γι' αυτή τη συνάντησι. Μά ή χαρά του δεν βάσταξε πολύ.

Όταν σε λίγο οι φιλοξενούμενοι του Φέτ συγκεντρώθηκαν στην τραπέζια για το σσί, ή οικοδόσποινα, γνωρίζοντας πόσο ενδιαφερότανε ο Τουργκένιεφ για την άνατροφή της κόρης του, τον ρώτησε αν ήταν ευχαριστημένος από την Άγγλιδα γκουβερνάντα που της είχε πάρει. Ο Τουργκένιεφ άπάντησε καταφατικά και έπροέθεσε ότι ή Άγγλιδα ήταν όχι μόνο ταχτική και καλή, αλλά και πολύ φιλόδοξη, γιατί έλέβαλε στη μαθήτριά της να ράβη ρούχα για τους φτωχούς...

Και ή γκουβερνάντα αυτή, διέκοψε ο Τολστόι με τόνο σαρκαστικό, θα κάμνη βέβαια, όταν πληγώνει περίπατο με την κόρη σας, έπισκέψετε στους φτωχούς. Θ' άφηνε στα τραπέζια τους χρήματα και φάρμακα... Μά τί άνατροφή δά πάρη έτσι ή κόρη σας;

Ο Τουργκένιεφ, πεφραμένος από την άτοχη αυτή ειρωνία, άπάντησε ότι και αν το έκανε αυτό, δεν ύπηρεζε τίποτα το κακό. άποφ στο κάτω της γρηφής οι φτωχοί θα έπαρναν μία μικρή βοήθεια και θ' άνεπιόστω στην ψυχρή του παιδιού που ή σκεπτική του καθήκοντος που έχει κάθε άνθρωπος να βοηθή έκείνους που ύποφέρουν.

— Α!... καταλαβαίνω... Καταλαβαίνω... έκανε τότε ο Τολστόι. Δεν σās νοιάζει καθόλου για την άνατροφή του παιδιού σας, γιατί είνε το νόθο σας... Δεν είν' έτσι;

Η τελευταία αυτή φράσις του Τολστόι ήταν φοβερή. Ο Τουργκένιεφ χλώμασε και φώναξε με μία φωνή που την έντινε ή ταραχή:

— Τολστόι, σώπασε, ή σου πετώ το ηερσόνι μου!...

Ευτυχώς επενέθησαν οι οικοδεσπότες και κατόρθωσαν ν' άποσοθήσαν την καυχή.

Όστερα από τη σκηνή αυτή, οι δύο συγγραφείς συμπιλοώθηκαν και πάλι, μία και πάλι τὰ χάλασαν ύστερ' από λίγον καιρό. Και με διοική τσακώματα και συμπιλοώματα έξακολουόθησε ή σχέση τους μέχρι του θανάτου του Τουργκένιεφ.

ΑΝΑΤΟΛΙΤΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Ο ΝΑΣΤΡΑΔΙΝ ΧΟΤΖΑΣ... ΚΟΥΡΕΑΣ

Κάποτε ο Ναστραδίν Χότζας άποφάσισε να γίνη μοιρομπίρης και πήγε στο παζάρι περιμένοντας πελάτες.

Σε λίγο παρουσιάστηκε ένας χωρκός και κάθισε στο σκαμνί.

— Τι βόρεια έθείς; τον ρώτησε ο αυτοσχέδιος κουρέας. Πρώτης ή δευτέρας... ποιότητος;

— Πρώτης! άπάντησε ο χωρκός.

Τότε ο Ναστραδίν άρχισε να φτύνη μέσα σ' ένα φλιτζάνι για να κάνει σαπουνάδα.

— Και τί λογιής ξύρισμα βάταν το άλλο; τον ρώτησε με περιέργεια ο χωρκός.

— Τό άλλο; έκανε ο πολυμήχανος Χότζας. Νά, αντί νάφτυνα στο φλιτζάνι, θάφτυνα στά... μούτρα σου!...

ΑΠ' ΟΛΟ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

ΠΟΙΚΙΛΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

Πώς χτίζει τη φωλιά του το μεγαπόδιο. Το περιεργό κλώσσημα των αυγών του. Οι Εύρωπαίοι και ή μυρωδιά τους. Η ξεχωριστή δομή των διαφόρων λαών. Πώς εξασφαλίζουν τὰ μυρμηγκια τις... κοινότητες τους. Τὰ φάρια και τὰ μικρόδια της πανούκλας. Η θρεπτικές ιδιότητες του τσαγιού, κτλ.

Στην Αύστραλία ύπάρχει ένα πουλί που λέγεται μεγαπόδιο και που δεν έχει τίποτα το ξεχωριστό από τ' άλλα πουλιά. Η μόνη διαφορά του έγκειται στον τρόπο της κατασκευής της φωλιάς του ή μάλλον στον τρόπο του κλωσσίματος των αυγών του.

Το μεγαπόδιο προκειμένου να κατασκευάσει τη φωλιά του, ή όποια φτάνει συχνά σε ύψος 14 ποδών και έχει περίμετρο 140 ποδών, μαζεύει και συσσωρεύει με τὰ πόδια του χορτάρια, άχυν, έύλα, κλωνάρια και ρλοώδες από δέντρα. Κατόπιν ρίχνει άπάνω τους χώμα και πέτρες ως ό- του να σχηματιστή ένα κοινικό κατασκευασμα, κοίλο από την άπάνω μεριά.

Μετά την κατασκευή της φωλιάς το θηλυκό μεγαπόδιο τοποθετεί μέσα και άκριβώς επάνω από το στρώμα των φύλλων, τὰ όχτώ του αυγά, όλα όρθια και σε ίση άπόσταση μεταξύ τους. Κατόπιν παίρνει το σύντροφό του και φεύγει μαζί του χωρίς να ενδιαφερθή πειά γι' αυτά.

Τότε όμως συμβαίνει κάτι το περίεργο και πρωτοφανές. Τὰ φύλλα της φωλιάς άρχίζουν να σαπίζουν σε λίγες μέρες και ή σήψις των δημιουργεί θερμότητα. Η θερμότης λοιπόν αυτή προκαλεί την έκκόλαψη των αυγών και έτσι έρχονται στον κόσμο όχτώ μεγαπόδια.

Τὰ πουλάκια, άφου σπάσουν το στέφλι του αυγού τους, παραμένουν με και τὰ μυρμηγκια. Κάποιος Εύρωπαίος επιστήμων, ο όποιος έπεσκέφθη τας Φιλιππίνες Νήσους για να αναζητήση το λόγο της έλλείψεως πολλών μυιγών από κείνα τὰ μέρη, άνακάλυψε κατά σχετική άνακοίνωσή του ότι ή αίτία βρισκόταν στην... μαχητικότητα των μυρμηγκιών.

Μόλις δηλαδή εκεί ένα μυρμηγκι έδει καθισμένη κάπου κοντά του μία μυιγα, την πλησίαζε και την κενά, άνακάλυψε κατά σχετική άνακοίνωσή του ότι ή αίτία βρισκόταν στην... μαχητικότητα των μυρμηγκιών.

Οι Κινέζοι π.χ. διατείνονται σοβαρώτατα ότι οι Εύρωπαίοι άνακάλυψαν μία μυρωδιά που μοιάζει με την μυρωδιά των... νεκρών.

Επίσης ένας Γιαπωνέζος επιστήμων, ο δόκτωρ Μπουρτζέο - Άδάκι, έκανε πρδ έτών ειδική περιόδεα στην ήπειρό μας για να εξακριβώσει τη μυρωδιά που θγάζουν οι διάφοροι Εύρωπαίοι λαοί.

Κατὰ τους ισχυρισμούς του λοιπόν

οι κάτοικοι γενικώς της Εύρώπης έχουν μία μυρωδιά παρόμοια με τού... ζυνόγαλου και ότι περισσότερο άπ' όλους μυρίζουν έτσι οι Βερολινέζοι και οι Ίταλοί.

Ο ίδιος επιστήμων ισχυρίζεται πως όταν ένας ξένος έχει εξαχτημένη την άσφρησή του, μπορεί με αυτή μονάχα να καθορίση την πατρίδα ενός άγνωστου Εύρωπαίου που ή πλησίαση.

Δεν έχουν μόνον οι άνθρωποι πλείμους μεταξύ τους, σφαγές και αιματοχυσίες, αλλά και τὰ ζώα, άκό-

Το μικρόδιο της πανούκλας προβάλλει πρό πάντων τους ποντικούς και γι' αυτό ή καταστροφή των τρωατικών αυτών είνε ένα από τὰ καλύτερα μέσα για τον περιορισμό της τρομερής επιδημίας.

Τώρα όμως άπεδείχθη ότι και τὰ ψάρια μπορούν να συντελέσουν στη διάδοσι της ασθένειας. Και ή εξέγρησις είνε άπλουστάτη. Οι ναύτες συνιόζουν να οίγουν τὰ ποντίκια στη θέλασσα, όπου τὰ καταβροχθίζουν τὰ ψάρια. Τὰ ψάρια πάλι τὰ καταβροχθίζουν οι άνθρωποι κι' έτσι μεταδίδεται εις αυτούς το μικρόδιο της πανούκλας.

Γι' αυτό οι ύγειονομολόγοι συνιστούν... άποψη από τὰ ψάρια στί: περιόδους κατά τις όποιες παρατηρείται επιδημία πανώλους...

Τελευταία έδημοσιέθη μία επιστολή του δούκας Σαιντ-Λιάνιν, χρονολογούμενη από το 1864 και άπουνομένη προς τον διάσημο θασινικό ιατρό της εποχής δόκτωρ Μπουρνιέ. Μέσα στην επιστολή αυτή, ο δούξ ρωτάει το γιατρό αν έπιτοσέται να κάνει μετρία γρήνη του τσαγιού για τας παροχές... ζαλάδες από τις όποιες έπασχε και αν ή άπόσπρη διακοπή του δεν θα ύποσσε να τος έπέρη... οργανικές βλάβες.

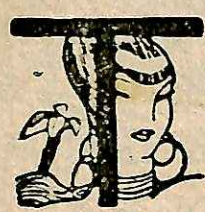
Περιεργότερη όμως είνε ή άπάντησι του γιατρού, ή όποια ευτυχώς διασώθη και από την όποια φαίνεται πόσες ιδιότητες άπέδιδαν οι άνθρωποι της εποχής εκείνης στο άθωώτατο τσί. Κατά τον άναφερθέντα λοιπόν δόκτωρ το σσί προλάβαινε την άρ- θρίτιδα και την ψυμμίαση, προσφύλασε το σσί από τή διαπεψία, ένεργούσε ως άντιόστο στο μεθύσι και άποσοόσε την όδωροκία και τις νευρικές διαταραχές.

Κατὰ τους ισχυρισμούς του λοιπόν

Κατὰ τους ισχυρισμούς του λοιπόν

ΟΙ ΜΕΓΑΛΟΙ ΕΡΩΤΕΣ

Η ΩΡΑΙΑ ΚΑΛΔΕΡΟΝΑ

ΤΡΕΙΣ έγραφαί...
"Ένας ποιητής...
"Ένας δούξ...
Και ένας βασι-
λεύς...
Και ύστερα ά-
πό τούδ τρείς
αυτούς με γά-
λους έρωτες έγ-
κατάλειψεν των έγκρασιών και κλέ-
ισμο σε μοναστήρι. Άλλα κι' έχει
νέοι έρωτες, νέες περιπέτειες με τούδ
ωραίους καλογέροντες...

Αυτός εινε ο κατάλογος των έρα-
στών της ωραίας Καλδερόνας, της
ονομαστής Ισπανίδος ηθοποιού του
17ου αιώνου, της οποίας θά σέ διη-
γηθώμε σήμερα την ιστορία, που εινε
γεμάτη από ένδιαφέροντες και ά-
γνωστες λεπτομέρειες της ζωής της
Ισπανικής Αδλής.

Εκτός των άλλων, οι άναγνωστάι
μας θά διασκεδάσουν εξαιρετικά πα-
ροκολούθοντας συγγράμματα την έρωτι-
κή ζωή ενός μονάρχη, ο οποίος υπό
τή βασιλική του ιδιότητα διέπραττε
κάθε τόσο ένα σωρό ηλιθιότητες και
τρούλες, γιά τις οποίες θά κοκκινί-
ζει ο έσχατος τόν υπήκοός του.

Ο βασιλεύς αυτός άνομιζόταν Φί-
λιππος Δ', κυβερνούσε την Ισπανία
έλευθε Θεού και ήταν ένας από τούδ
πρείς πρώτους έννοούμενους της Καλ-
δερόνας.

Ο Φίλιππος Δ', ο οποίος συγκα-
ταλέγεται μεταξύ των έλασινότερων
μοναρχών της Ιστορίας, διατελούσε
στην αρχή υπό την εξάρτηση του
Λουδοβίκου ΙΓ', της Γαλλίας.

Και ο μέν μονάρχης της Γαλλίας
είχε κοντά του ως πρωθυπουργό έ-
ναν μέγιστο πολιτικό, τίν περίφημο
Ρισβιέ, ο οποίος διοικούσε ουσια-
στικά τή χώρα. Ο Φίλιππος Δ', ό-
μως είχε εμπιστευθεί τή διοίκηση της
χώρας του στον Ολιβαρέ, έναν άν-
θρωπο έξυπνο βέβαια, αλλά στερημένο
καταιόδοχο και καυχρησιολόγο, γιά
τόν οποίο τó χρυσάφι έβριζε περισσό-
τερο από την ύστεροφροσύνη.

Ας αρχίσουμε όμως την ιστορία
μας...

Βρισκόμαστε στο έτος 1627. Ο
Φίλιππος Δ', ο οποίος είχε διαδε-
χτεί τότε τόν πατέρα του στο θρόνο,
ήταν ηλικίας εικοσιδύο χρόνων. Και
άν ήθελε να μετρήσει κανείς τις γυ-
ναίκες με τις οποίες είχε συνδεθεί
ώς τότε, θά τής έβρισκαν ίσως στον ά-
ριθμό με τά χρόνια του.

Εν τούτοις ο νεαρός βασιλεύς της
Ισπανίας ήταν παντρευμένος. Είχε
πάρει γυναίκα του την Ελισάβετ
της Γαλλίας, θυγατέρα του Ερρίκου
IV και αδελφή του Λουδοβίκου XIII
πράγμα που δεν έμπόδιζε άργότερα
τόν τελευταίο να κηρύξει τόν πόλε-
μο κατά της Ισπανίας.

Ο Φίλιππος Δ' είχε παντρευτεί
γιά πολιτικούς λόγους από πολύ μι-
κρός, σέ ηλικία... δέκα μόλις ετών!
Η γυναίκα του ήταν τότε... έφτά
χρόνια, σμεδών μπεμπέκια!

Όταν πέρσαν όχτώ χρόνια άκό-
μα και ο μονάρχης της Ισπανίας
γνώρισε από κοντά την Ελισάβετ,
ε δε έβρι δεν αίσθανόταν κομμάτι έρω-
τικής κλίσε προς αυτήν. Την άγαπού-
σε μονάχα σαν φίλη.

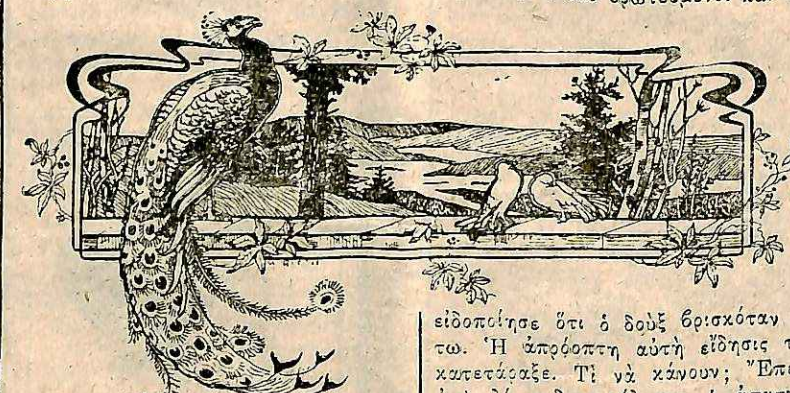
Αμέσως λοιπόν άναζήτησε μία έν-
νοούμενη την οποία και βρήκε στο
πρόσωπο της δουκίσσης Έλεωνόρας
ντ' Άλδουκέρτι.

Η έννοούμενη του βασιλέως είχε
σύζυγό της τόν δόν Έδουάρδο ντ'
Άλδουκέρτι—πότες έννοια και έ-
ξακολουθήσει!—Κούλη, μαρκήσιο
ντ'έ Βάστο, κόμητα ντ'έ Φερναδούκ
της Βραζιλίας, ιππότη του Χριστού
της Πορτογαλίας και ευπαρόδη τών
βασιλικών θαλάμων.

Ένοείται ότι από τόν παραπάνω
κατάλογο των τίτλων και τών όνο-
μάτων παραλείπουμε τόν καινούργιο
τίτλο που εδόθηκε νά του άπονείμη
ο ύποχρεωτικός μονάρχης του, όταν
έγνωρισε τή σύζυγό του.

Στην αρχή ο ντ' Άλδουκέρτι δεν
είχε ύποψιστεί τίποτε... Μά άλλοι-
μονο. Όλα τά πράγματα σ' αυτό τόν
κόσμο άποκαλύπτονται μία μέρα.

Μία βραδεία λοιπόν, ενώ ο βασι-
λεύς έπαιζε χαρτιά στα άνάκτορα
του Έσκουριάλ με μεσοκούς ανήλικους
του, μεταξύ τών οποίων κι' ο σύζυγος

της Έλεωνόρας, θυμήθηκε έξαφνα
ότι είχε δώσει ραντεβού στην αγαπη-
μένη του κι' ότι τίν περίμενε στο
σπίτι της. Σηκώθηκε λοιπόν έξαφνα
άπό τó τραπέζι, λέγοντας δήθεν πως
είχε άρτήσει μισοτελειωμένη μία έ-
πιστολή προς τó βασιλέα της Γαλ-
λίας. Την επιστολή αυτή, όπως ει-
πα, έπρεπε νά τήν τελειώσει με κά-
θε τρόπο γιά νά τή στείλει μ' έναν
έντακτο άγγελιοφόρο που θά έφευγε
την αυγή. Καλό βέβαια τó παιγνίδι,
άλλά ύπεράνω όλων τó καθήκον.

Δούξ, είπε ο Φίλιππος στον πα-
ρακαθήμενο δόν Άλδουκέρτι, πάρε σέ
παρακαλώ τά χαρτιά και κράτησε τó
παιγνίδι μου. Σε λίγο θά γυρίσω...

Ο δούξ ύποκλήθηκε και πήρε τά
χαρτιά. Βγαίνοντας έξω ο βασιλεύς
τράβηξε στο διαμέρισμά του και φό-
ρεσε ένα σταχτή πανωφόρι. Κατόπιν
άκολουθούμενος από τόν πιστό του
πρωθυπουργό Ολιβαρέ έβγαλε έξω
περνώντας μία μυστική σκάλα τών
ανάκτορων και διευθύνθηκε προς τó
μέγαρο της ωραίας Έλεωνόρας, ή ό-
ποία τόν περίμενε...

Ένωματάξ ο δούξ σύζυγός της,
ο οποίος άντικαθίστασε τó βασιλέα
στον παγινίδι, άφου περίμενε μία ώ-
ρα περίπου τή μεγαλειότητά του,
βρήκε κάπως παράξενη τή μακρά αυ-

τή άπουσία του χάριν μιας έπιστο-
λής.

Ψάλλοι άρχισαν νά χοροπηδούν
σ' αυτή του, ένα φοβερό προαίσθη-
μα του πέρασε άπό τó νού και αι-
σθανόθηκε τó μέτωπό του νά βρέχεται
άπό ψυχρόν ιδρώτα.

Με συγχωρείτε, κύριοι... είπα
τέλος στους συμπαικτάς του. Άλλά
πρέπει νά άποσυρθώ... Δέν είμαι κα-
λά άπόψε... Αισθάνομαι πόνους σ' έ-
λο μου τó σώμα... Όταν γυρίσει ο
βασιλεύς, όδχετε τήν καλωάνν νά
τού τó πηξε...

Τι λόγος, κύριε δούξ! τού άπο-
κρίθηκαν. Πηγαίνετε και νά είστε
ήσυχος...

Τήν ίδια ώρα ο Φίλιππος και ή
δουκίσσα είχαν άποσυρθεί από μπου-
τούρε της τελευταίας, γιά νά... πού-
τα ιδιαιτέρως τους, όταν ο πρωθυπου-
ργός Ολιβαρές που φύλαγε άγρυπνος
κάτω στην έξώθυρα του μεγάρου ά-
νέθηκε γρήγορα άπάνω. Χτύπησε ά-
μέσως τήν πόρτα του δωματίου, ή-
που είχαν στήσει τήν προσωρινή φω-
λιά τους οι δύο έρωτευμένοι και τούδ

Μα θυμήθηκε άμέσως πως ο Φί-
λιππος δεν ήταν μόνον φίλος της συ-
ζύγου του, αλλά και βασιλεύς του.
Έτσι ο δούξ θεώθηκε σέ κομικοτα-
γική θέση. Άλλ' έξαφνα τού ήρθε μία
έμπνευσι.

Α, σάς έτρέμαξα, κυρία, είπα
μισοειρωνικά στη γυναίκα του. Άλ-
λά ο έρχομός μου άντι νά σάς τρομά-
ξει έπρεπε νά σάς εύχαριστήσω...
Νά μ' εύχαριστήση! Και γιατί;
Γιατί θά σάς σώσω από έναν με-
γάλο κίνδυνο!

Μεγάλο... κίνδυνο;... Και ποιόν;
Πρό ολίγου μπήκε εδώ ένας κλέ-
φτης... ένας δολοφόνος! ίσως... που θά
σ' έσφαζε με τó μαχαίρι του...

Κλέφτης! Δολοφόνος!
Μάλιστα! Άλλ' εύτυχώς ο άν-
θρωπό μου που φύλαγ άγρυπνα τó
σπίτι μου με είδοπαίχαν και ο ά-
θλιος θά πεθάνη κάτω από τó ξίφος
μου... Είνε τώρα εκεί μέσα... στο
λουτήρα σου... Σού όρχίζομαι όμως
πως δεν θά βγή ζωντανός...

Καί, λέγοντας αυτά ο δούξ έτρε-
ξε προς τó λουτρό...
Η δουκίσσα θέλησε νά τήν άπο-
κριθεί με τó λουτρό...
Ο δούξ έστράφη... αλλά πού; τραύ-
λις ή κατατρομαγμένη Έλεωνόρα.
Δέν ύπόκειται κανένα κρυφό μέ-
ρος; Νά... νά... εκεί...

Και ο Ολιβαρέ άνοιξε μία πόρτα.
Ο δούξ έβγαλε ή δουκίσσα κοκκινί-
ζοντας. Είνε τó λουτρό μου... Πρό
ολίγου έκαμα μπάνιο και είνε γεμά-
το νερό... Πώς θά μείνει εκεί μέσα
ο βασιλεύς;...

Μά τήν ίδια στιγμή βήματα ά-
κούστηκαν στη σκάλα.
Δέν θαρρώ... Θά έξοικονομηθί
ώπως-όπως... είπε ο Ολιβαρές.
Και άνοίγοντας τήν πορτίτσα έ-
μπασε τόν βασιλέα στο λουτρόνα.

Είπατε μπήκε κι' αυτός μέσα κι' έ-
κλεισε πίσω τους τήν πόρτα.
Τήν ίδια στιγμή ο δούξ ντ'
Άλδουκέρτι με τó μπαστούνι του σπύ-
χε τήν πόρτα. Είχε άπαρη-
γεί λοιπόν; Η ύποψία του δεν ήταν
άληθινή; Ο βασιλεύς βρισκόταν στο
Έσκουριάλ;

Είπατε όμως, άπό άπροσεξία τού
βασιλέως, μία καρέκλα άναποδυρί-
στηκε μέσα στην λουτήρα. Η δουκί-
σσα, γοηιστή νά γύση τήν ψυχή της
της, έβριζε μί' άλλη τόν μπουνοναρό
γιά νά έξουδετερωθή τόν κρότο...
Άλλά ήταν άργά πιά...

Είπατε όμως, άπό άπροσεξία τού
βασιλέως, μία καρέκλα άναποδυρί-
στηκε μέσα στην λουτήρα. Η δουκί-
σσα, γοηιστή νά γύση τήν ψυχή της
της, έβριζε μί' άλλη τόν μπουνοναρό
γιά νά έξουδετερωθή τόν κρότο...
Άλλά ήταν άργά πιά...

Ο δούξ είχε άκούσει καθαρά τόν
πρώτο κρότο. Ο βασιλεύς λοιπόν δεν
ήταν στο Έσκουριάλ, αλλά εκεί μέ-
σα στο σπίτι του.

Μα θυμήθηκε άμέσως πως ο Φί-
λιππος δεν ήταν μόνον φίλος της συ-
ζύγου του, αλλά και βασιλεύς του.
Έτσι ο δούξ θεώθηκε σέ κομικοτα-
γική θέση. Άλλ' έξαφνα τού ήρθε μία
έμπνευσι.

Α, σάς έτρέμαξα, κυρία, είπα
μισοειρωνικά στη γυναίκα του. Άλ-
λά ο έρχομός μου άντι νά σάς τρομά-
ξει έπρεπε νά σάς εύχαριστήσω...
Νά μ' εύχαριστήση! Και γιατί;
Γιατί θά σάς σώσω από έναν με-
γάλο κίνδυνο!

Μεγάλο... κίνδυνο;... Και ποιόν;
Πρό ολίγου μπήκε εδώ ένας κλέ-
φτης... ένας δολοφόνος! ίσως... που θά
σ' έσφαζε με τó μαχαίρι του...

Κλέφτης! Δολοφόνος!
Μάλιστα! Άλλ' εύτυχώς ο άν-
θρωπό μου που φύλαγ άγρυπνα τó
σπίτι μου με είδοπαίχαν και ο ά-
θλιος θά πεθάνη κάτω από τó ξίφος
μου... Είνε τώρα εκεί μέσα... στο
λουτήρα σου... Σού όρχίζομαι όμως
πως δεν θά βγή ζωντανός...

Καί, λέγοντας αυτά ο δούξ έτρε-
ξε προς τó λουτρό...
Η δουκίσσα θέλησε νά τήν άπο-
κριθεί με τó λουτρό...
Ο δούξ έστράφη... αλλά πού; τραύ-
λις ή κατατρομαγμένη Έλεωνόρα.
Δέν ύπόκειται κανένα κρυφό μέ-
ρος; Νά... νά... εκεί...

Και ο Ολιβαρέ άνοιξε μία πόρτα.
Ο δούξ έβγαλε ή δουκίσσα κοκκινί-
ζοντας. Είνε τó λουτρό μου... Πρό
ολίγου έκαμα μπάνιο και είνε γεμά-
το νερό... Πώς θά μείνει εκεί μέσα
ο βασιλεύς;...

Μά τήν ίδια στιγμή βήματα ά-
κούστηκαν στη σκάλα.
Δέν θαρρώ... Θά έξοικονομηθί
ώπως-όπως... είπε ο Ολιβαρές.
Και άνοίγοντας τήν πορτίτσα έ-
μπασε τόν βασιλέα στο λουτρόνα.

Είπατε μπήκε κι' αυτός μέσα κι' έ-
κλεισε πίσω τους τήν πόρτα.
Τήν ίδια στιγμή ο δούξ ντ'
Άλδουκέρτι με τó μπαστούνι του σπύ-
χε τήν πόρτα. Είχε άπαρη-
γεί λοιπόν; Η ύποψία του δεν ήταν
άληθινή; Ο βασιλεύς βρισκόταν στο
Έσκουριάλ;

Είπατε όμως, άπό άπροσεξία τού
βασιλέως, μία καρέκλα άναποδυρί-
στηκε μέσα στην λουτήρα. Η δουκί-
σσα, γοηιστή νά γύση τήν ψυχή της
της, έβριζε μί' άλλη τόν μπουνοναρό
γιά νά έξουδετερωθή τόν κρότο...
Άλλά ήταν άργά πιά...

Ο δούξ είχε άκούσει καθαρά τόν
πρώτο κρότο. Ο βασιλεύς λοιπόν δεν
ήταν στο Έσκουριάλ, αλλά εκεί μέ-
σα στο σπίτι του.

BYZANTINA ΑΝΑΓΝΩΣΜΑΤΑ

Η ΚΑΣΣΙΑΝΗ

(Συνέχεια έκ του προηγούμενου)
Α... Άλλά... Άλλά... ψιθύρισε ή
Κασσιανή.
Ο έτοιμοθάνατος χαμογέλασε πά-
λι εύχαριστημένος, ενώ ή φτωχή νέα
συνερχόμενη κάπως, άρχισε νά φω-
νάζη ζητώντας βοήθεια.

Ο γέρο έρεβς κι' ο κηπουρός τού
μοναστηριού, άκούγοντας τις φωνές
της έτρεξαν έξω άπό τά κελλιά τους,
κι' έμειναν κατάπληκτοι, βλέποντας
τήν Κασσιανή πλάι στον έτοιμοθάνα-
το Άκίλλα.

Μά ή νεαρή μοναχή, χωρίς νά χά-
ση τόν καιρό της δινώντας τους εξη-
γήσεις, τους κάλεσε νά μεταφέρουν
τόν πληγωμένο στρατηγό στο κελλί
της, στο κρεβάτι της κι' έπειτα
τους έπειλε νά φέρουν ένα γιατρό...

Όταν έμεινε μόνη πλάι στον Ά-
κίλλα, ή Κασσιανή άρχισε νά σκέ-
πεται ποιός μπορούσε νά τόν έχη
χτυπήσει, μά τού κάκου...
Σε μία στιγμή είδε τίν έτοιμοθά-
νατο ν' άνοίγη τó στόμα του, σαν νά
ήθελε νά τή μιλήσει, σαν νά ήθελε
ν' άπαντήσει στην έρώτησι που τή
βασιλεύς, μά ένα κύμα αίματος τόν
έπνιξε.

Έβγαλε τó κεφάλι του στο πλάι,
τινάχτηκε μία φορά κι' άπλώνοντας
τά χέρια του με μία στερνή προσπά-
θεια έπιασε τά χέρια της Κασσιανής.
Έπειτα έκλεισε τά μάτια του γιά
πάντα.

Δέκα όλόκληρα χρόνια πέρασαν ά-
πό τó έπεισόδιο αυτό κι' οι ήρωες
της Ιστορίας μας άκολουθήσαν καθέ-
νας τó δρόμο του.

Κατά τó 872 μ.Χ., ο Θεόφιλος, ο
όποιος στο διάστημα αυτό είχε κα-
ταδώσει άμελείκτα τις εικόνες και
τούς εικονολάτρες, άρρώστως θάνα-
σε γιά νά μή σκηωθή πιά άπό τó κρεβ-
βάτι του.

Μόλις έγινε γνωστή ή άρρώστεια
του Αυτοκράτορος, όλοι οι Άδελφοί
άναστασάθηκαν. Οι Εικονομάχοι μά-
λιστα καταταράχτηκαν γιάτί θά έχαν-
αν τόν Υψηλό άρχηγό τους, τόν ό-
ποιο δεν ύπήρχε κανένας κατάλλη-
λος νά τόν άντικαταστήσει, άφου ο
διάδοχος Μιχαήλ ήταν μόλις τριών
χρόνων. Ήξεραν άκόμα ότι ή Αυτο-
κράτειρα Θεοδώρα, ή οποία θά τόν
άντικαθίστασε στο θρόνο μέχρι της
ενηλικιασέως του, έτρεφε βαθύτατο
σεβασμό προς τις εικόνες και έτρεφε
μυστικό και μεγάλο φόβο νά τις ά-
ναστηλώσει. Είχε μάλιστα με τó μέ-
ρος της και τήν πρωτότοκη κόρη της
Θακλή.

Η άρρώστεια τού Θεοφίλου είχε
έντωματάξ άποδειχθεί. Οι βασιλι-
κοί γιατροί συνήλθαν έκτάκτως σέ
συμβούλιο, τó αποτέλεσμα τού οποί-
ου έμεινε με άγωνία όλόκληρη ή Αύ-
λή...

Όταν όμως οι αϊτικοί έδαν έπει-
τα από μία ώρα, όλους αυτούς τούδ
μεγάλους έπιστήμονες της Αυτοκρα-
τορίας ν' άποχωρούν μελαγχολικοί ή
έναν μετά τόν άλλον, κατάλαβαν ό-
τι Θεόφιλος ήταν καταδικασμένος ν'
πεθάνη...

Και άφου ο δούξ κομμάτισε με
τó ραβδί του δοχεία και γυαλιά, κα-
τόπιν άρχισε νά χτυπά τó βασιλέα
και τόν Ολιβαρέ στους ώμους, επί-
μου, σκληρά, με μακία. Δέν αύ-
τό δεν ύποφερόταν. Τούδ έδερνε πειά
στα γερά, δεν ήταν χιροτά...

(Άκολουθεί)
Και πραγματικά, λιγιστές ώρε
ζωής τού έμεναν άκόμα... Πριν έθ-
λώσει ή άλλη μέρα, τó μοιχείο θά
είχε έπέλθει.

Τότε, γενική κατήφεια και Ολέψις
απλώθηκε στα άνάκτορα και στην

πάλι... Κάθε θόρυβος, κάθε κίνησις,
κάθε έργασία έπαψαν και γενική Ολέ-
ψις απλώθηκε παντού.

Όταν προχώρησε κάπως ή νύχτα,
ο άδελφός της Αυτοκράτειρας Θεο-
δώρας, στρατηγός Βάρδας, άφου κου-
θέντισε επί πολλή ώρα μαζί της,
βγήκε άπό τ' άνάκτορα, εξήγησε τó
όλογό του, τó καθάλλησε κι' έφυγε
καλπάζοντας προς τή διεύθυνσι τού
μοναστηριού της Κασσιανής.

Όταν έφτασε εκεί, ζήτησε νά πα-
ρουσιαστή μπροστά της και της είπα:
—Η Αυγούστα Θεοδώρα με έπει-
λε σέ σάς... Ο Αυτοκράτωρ, έπος
θά έξερτε, πεθαίνει και θέλει νά σάς
ιδί... Η Αυτοκράτειρα δέν θέλει ν'
άφήσει άπραγματοποίητη τήν τελευ-
ταία αυτή επιθυμία του και μ' έσπει-
λε γιά νά σάς οδηγήσω στα άνά-
κτορα...

Η Κασσιανή, πριν άπαντήσει, σκέ-
πησε μερικές στιγμές. Τέλος εί-
πε αποφασιστικά:
—Ερχομαι, στρατηγέ... Ίσως ή
Θεία Πρόνοια εδόχησε νά με χρη-
σιμοποίησι ως όργανό της γιά νά
σώσω τήν ψυχή τού Θεοφίλου.

Πήρε τήν εικόνα της Παναγίας
που βρισκόταν κρεμασμένη πάνω άπό
τó κρεβάτι της και είπε στο στρα-
τηγό:

—Πηγαίνουμε!...
Όταν έφτασαν σ' άνάκτορα, ο
Βάρδας, ώδηγησης τήν Κασσιανή κον-
τά στη Θεοδώρα κι' έπειτα άπο-
μύνησε, άφίνοντας τις δύο γυναίκες μό-
νες.

Τότε ή Θεοδώρα πήρε τά χέρια
της Κασσιανής μέσα στα δικά της
και της είπα:
—Ο Αυτοκράτωρ πεθαίνει στο δι-
πλανό δωμάτιο... Έχτησε νά σέ ιδί.
Έγώ ή οποία άγάπησα τόν άτυχό
αυτό Αυτοκράτορα, που άτύχως σ'όν
έρωτά του και στις θρησκευτικές του

τούς λυγμούς της. Έγώ είμαι άπα-
ράκλητος...
—Δυστυχισμένη Άνασσα!... της
άπάντησε ή μοναχή. Θά κάνω ό,τι
είναι δυνατόν γιά τó βασιλέα... Θά
προσπαθήσω νά σώσω τούλάχιστον
τήν ψυχή του...

Και, άνασφοντα από τó έρασ της
τήν εικόνα της Παναγίας, τήν οποία
ώς τή στιγμή εκείνη κρατούσε κρυ-
μμένη, τήν έπείλησε ψιθυρίζοντας:

—Παναγία Παθένης, δώσε μου έ-
σόν τή δύναμι νά επιτελέσω τó μεγα-
λειτερο έργο της ζωής μου... Δώσε
μου εσόν τή δύναμι νά φωτίσω τά
σκατάδια που σκεπάζουν τó βασιλέα
από πεθάνει και γιά εξασφαλίσω
στην ψυχή του τήν αιώνια άνάπαυσι.

Και με όλην ταχύτητα, άνοιξε πε-
πιδέται τήν εικόνα της Παναγίας, τήν
πολλήν πριν άπότα και μπήκε μέσα
στην αίσουσα όπου ξεφυγόσε ο Θε-
όφιλος.

Τόν είδε όχρό, άδύνατο κι' έζαν-

παισμένη, δέν με δλέ-
πει λιτόν πσιά;
Ακούγοντας τή φωνή αυτή, ή ό-
ποία άντήχησε ως τά τριόδα της
ψυχής του, ο Θεόφιλος πού βρισκό-
ταν δουλωμένος σέ νάρκη, κινήθηκε
λίγο και, καταβάλλοντας μία τελευ-
ταία προσπάθεια, άναστήθηκε λί-
γο, στηρίζοντας τó σώμα του στο
χέρι του.

Κύταξε λίγες στιγμές με τή θα-
λωμένη του ματιά τήν Κασσιανή κι'
έπειτα, άναγνωρίζοντας τήν, ψιθύ-
ρισε:

—Κασσιανή!...
Και ξανάπεσε άποκαμωμένος στο
κρεβάτι του, με τó βλέμμα του προ-
σηλωμένο πάντα στην Κασσιανή.

Μολοντί τά χρόνια που είχαν πε-
ράσει και οι πόνι που είχε νοιώσει
είχαν καταβάλει τήν Κασσιανή, έν
τούτοις διατηρούσε άκόμα τήν παλιά
της όμορφιά. Είχε πάρει μάλιστα
τώρα κάποια αχλύν, τήν οποία της
έδινε ή πίστις της.

Ο Θεόφιλος έμεινε πολλή ώρα,
κατ'άκοντάς τιν σαν νά έόλεπε μπρο-
στά του μία όβια όπαασία. Έπειτα
δύ δάκρυα κύλησαν από τά μάτια
του και άναστενάζοντας, ψιθύρισε:

—Τώρα, άς πεθάνω... Θά πεθάνω
ένδοξισμένος γιάτί αξιόδηκα νά σέ
ξαναβδω...

Και νεύοντας στην Κασσιανή νά
πληρώσει, πήρε τó άβρό και κινώ-
λευχο χέρι της και, φέρνοντάς το
στά χείλη του έπρόσθεσε:

—Οδοόποτε ως σήμερα σέ λησμέ-
νησα, Κασσιανή, γιάτί ποτέ δεν έ-
παθα νά σ' άγαπάω... Και νύ ο Θεός
που μάς δείχνεται έπιεικής αυτή τή
φορά, άφου μου επιτρέπει νά σέ ξα-
νιδώ πριν πεθάνω...

Η Κασσιανή, ή οποία ως τή στιγ-
μή εκείνη δεν έ'χε άνοίξει τó στόμα
της, είδε ότι ήταν πιά ώρα νά μι-
λήσει και νά επιγείρησι τó μεγάλο
έργο της διασώσεως της ψυχής τού
αυαρηλώδους αυτού βασιλέως, ο οποίος,
και πεθαίνοντας άκόμα, δέν είχε ξε-
γράσει τó άπέραντο αίμα που κατα-
πάνω τών εικόνων κι' είχε δώσει έντολή
στος διαδόχους του νά εξακολουθή-
σουν νά τις καταδίδουν...

—Άλλά γιάτί, λοιπόν, Θεόφιλε, νά
μήν επιδιώκουμε νά συναντηθούμε
στον άλλο κόσμο, έχει πού αναπαύ-
ονται ή ψυχές των Δικαίων; Γιάτί
νά μήν ελπίζουμε στή συνάντησι αυ-
τή που θά μάς κάνει και τούς δύο έν-
δοξισμένους...

—Άλλά πως θά τó πετύχουμε αυ-
τό; ρώτησε ο Θεόφιλος.
—Μετανοήστε γιά τις άμαρτίες
μας, τού άπάντησε ή Κασσιανή.

Μά είνε άμαρτία λοιπόν, στένα-
ζε ο Θεόφιλος, πó ότι άγάπησα τó
πιο άγνό πλάσμα τού κόσμου.
—Όχι, Μεγαλειότηέ, τού άπάν-
τησε με τόσο σταθερό ή Κασσιανή,
ήλιος είνε ή άμαρτία σάς...

—Ποιές;... Λέγε... Λέγε, γλυκυ-
τάτη Κασσιανή.
—Η άνομιλία πός τ' Θεό...
—Μά έγώ, Κασσιανή, ύπήρξα πάν-
τοτε καλός Χριστιανός...
—Άλλοιμονο, Θεόφιλε, πλάνυσαι...
(Άκολουθεί)

Διηγητικό γραφείο του κ. Παθερί.
Προς την κυρία Μαρία Β., στο Μου-
λαίν.

Κυρία μου,
Σύμφωνα με την επιθυμία της θεί-
ας σας, ασχολήθηκα με την υπόθεσί-
σας, μελέτησα όλα τα γεγονότα και
έξετασα όλα τα παραπάνω σας. Συγ-
κινήθηκα βέβαια πολύ μαθαίνοντας
από τα γραφόμενά σας πόσο ασχημα
περάσατε τον πρώτο μήνα του γά-
μου σας με τον σύζυγό σας, από τον
όποιο θέλετε τώρα να χωρίσετε. Ό-
μολογώ ότι πληρώσατε πολύ ακριβά
την ιδιοτροπία που είχατε να παν-
τρευτήτε έναν δραματικό συγγραφέα,
έναν απ' τους ανθρώπους αυτούς που
πρέπει να ζουν μόνοι τους, γιατί αλ-
λοιως κατασυντρίβουν την αδύνατη
και δειλή ύπαρξή τους θά θελήσιν να
ένωση τη ζωή της με τη δική τους.
Αυτοί οι άνθρωποι ζουν μονάχα για
το κοινό και το μόνο που αποκομίζουν
στο σπίτι τους είναι ο κάματος από
τη δόξα τους ή η στενοχώρια για την
αποτυχία τους. Αν και δεν είχα
ακόμα κίβωτο για να δοθεί στην έννοιά
σας ή λύσις που ζητάτε, ωστόσο συ-
νέταξα το σχέδιο μιας αναφοράς προς
το δικαστήριο, στην οποία έχω θέσει
καλύτερα παράπανό σας:

1) Βάναυσις τούτου του συζύγου
σας απέναντι των οικείων της συζύ-
γου του.—Αρνείται να δεχτεί στο σπι-
τι τη θεία σας απ' το Μουλαίν που
σας μεγάλωσε και σας αγαπά μέχρι
λατρείας. Υβριστικά επίθετα που της
αποδίδει (θεία - Καμπούριτσα κ.λπ.)
για τους λίγο γυρτούς ώμους της,
χλευασμοί, επιγράμματα και σκίτσα
που σατυρίζουν το σωματικό αυτό
ελάττωμά της.

2) Ακοινωνήτης συμπεριφορά.—
Αρνείται να ιδεί τους φίλους της συ-
ζύγου του, να κάνει επισκέψεις, να
στείλει επισκεπτήρια, να απαντήσει
σε προσκλήσεις κλπ.

3) Σπατάλη άδικαιολόγητη.—
Χρήματα που τ' δανείζει στον πρώ-
το τυχόντα χωρίς απόδειξη, διαρκεί
προσφορές προς ανέγνωρους ανθρώπων,
Ίδρυσι καλλιτεχνικού και φιλολογι-
κού περιοδικού κλπ.

Όλα αυτά, κυρία μου, αποτελούν,
καλώς βλέπετε, ένα σύνολο κατηγο-
ριών αρκετά έκτενες, άλλ' ανεπαρ-
κείς ακόμα, γιατί μας λείπουν σημεία
που ν' αποδεικνύουν ότι σας κα-
κομεταχειρίζονται. Ω, αν είχαμε έ-
να μονάχα τέτοιο, ή υπόθεσί μας θά-
ταν κερδοφόρα. Τώρα, εφόσον απέ-
γετε πενήντα δολάρια, λεύγες από
το σύζυγό σας, δεν μπορούμε να ελ-
πίσουμε ένα τέτοιο τυχερό. Από
σας όμως εξαρτάται, αν θέλετε, να
τά δημιουργήσετε κι' αυτά.
Αποσιωπημένος δούλος σας
Παθερί, διηγητής.

Συμβολαιογραφείο του κ. Μαρεστάν,
Παρίσι.

Προς τον κ. Ερρίκο Β., δραματικό
συγγραφέα.
Έλαβα το γράμμα σου και σου ά-
παρηγορώ να πιάς στο Μουλαίν προς
συνάντησι της συζύγου σου, γιατί
είνε φρονιμώτερο και ασφαλέστερο
ν' την περιμένεις αυτός, στο σπίτι
σου. Έπειτα από την άρνησί σου να
δεχθείς τη μελοία και γκρινιέρα έ-
κείνη γριά, ήταν φυσικό ή γυναίκα
σου να φύγει και να πάει κοντά της.

ΞΕΝΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΑΛΦΟΝΣΟΥ ΝΤΑΝΤΕ

Ο ΜΠΑΤΣΟΣ

Σκέφου ότι ή θεία αυτή τη μεγάλω-
σε και ότι είνε ο μόνος συγγενής
που της άπομένει στον κόσμο. Όπως
δήποτε το γεγονός είνε ότι το πουλί
φοβήθηκε και ξαναπέταξε στην πα-
λικά του φωλιά. Μη φοβάσαι όμως,
δεν θά μείνι εκεί πολύ καιρό. Η
χρησιωμένη αυτή Παρισινή θά κατα-
ληφθί γρήγορα από πληζί εκεί κάτω
και θά αποκτήσιν ξανά το Παρίσι
και τον ποιητή της...

Ο παλιός σου φίλος
Μαρεστάν.

Προς τον κ. Μαρεστάν, συμβολαιο-
γράφο.

Μαζύ με τη φιλική σου επιστολή,
για την οποία σ' ευχαριστώ, έλαβα
από το Μουλαίν τηλεγράφημα που
μου αναγγέλλει την επιστροφή της
Μαρίας. Ω, τι καλός προφήτης που
είσαι! Γύρισε απόψε μόνη της, όπως

Ο Έρρίκος ήταν καθισμένος στην πολυθρόνα του κι' ερέμβανε...

Έφυγε, χωρίς εγώ να προδώ στο πα-
ραμικρό διάστημα. Τώρα είμαι απο-
φασισμένος να ξεχάσω τις πρώτες
μου συνήθειες και να της φερθώ με
πορθημία και γλυκύτητα, σε τρόπο
που να της κόμω τη ζωή πολύ ελ-
χάριστη και τερπνή από κοντά μου.
Η μόνη που δεν θέλω να ξαναδώ
ποτέ στα μάτια μου είνε αυτή ή κα-
ταρριμμένη γριά, αυτή ή απαίσια θεία
της, που θέλει να γιστώ την κομπού-
ρα της παντού, στίς διασκεδάσεις
μας, στα φιλικά επίτιμα, στίς εκθέ-
σεις, στο θέατρο, στην έξοχή, σ' όλα
τά μέρη. Είμαι βέβαιος πως αυτή
ήταν που έγραψε στο μυαλό της γυ-
ναίκας μου ένα πλήθος από πωλητές,
σπουριαμένους, μεσαιωνικές ιδέες.
Γι' αυτήν ήμουν ένας ποιητής, απ'
αυτά τα κοινικά πρόσωπα που φο-
ρύν δάφνινο στεφάνι και κρατούν λό-
ρον στο χέρι. Έτσι με παράσχετε

και στη Μαρία και καταλαβαίνεις ό-
τι ή τελευταία με όρισε πολύ δια-
φορετικό απ' όσα μ' ήξερε. Ας είνε
 όμως... Τώρα που γυρίζει ή γυναίκα
μου, όλα θά διορθωθύν. Απόψε πάω
στο σιδηροδρομικό σταθμό για να την
υποδεχτώ και θά επιστρέψω στο σπι-
τι μαζί της, συμφιλιωμένος και ευ-
τυχισμένος.

Έρρίκος Β.

Η Μαρία Β. προς τη θεία της, στο
Μουλαίν.

Ο προκομμένος ο άντρας μου με
περίμενε στο σιδηροδρομικό σταθμό,
χμυρολογώντας και μ' ανοιχτές αγκά-
λες, σαν να γύριζα από ένα συντηρι-
σμένο ταξίδι. Ένιωσιν ότι εγώ,
σύμφωνα με τις υποδείξεις σου, τού
αφάρτικα με μεγάλη ψυχρότητα, α-
ποσύρθηκα στο δωμάτιό μου και δει-
πνήσα μόνη μου κάνοντας την κου-

—Μήπως σ' έμποδίζω; τού είπα,
προσπαθώντας να δώσω στη φωνή
μου έναν τόνο ειρωνικό.

—Καθόλου, μου απάντησε άτάρα-
χα. Καθώς ελέπει, δεν εγγάζονται
τόρα...

—Μά, ποτέ δεν εγγάζεσαι! πρό-
σθεσα με κακία.

—Όχι, δέ... Απατάσαι, φίλη μου.
Έργάζεσαι, και εγγάζονται μάλιστα
πολύ. Αλλά ή εργασία μου είνε από
κείνες που γίνονται χωρίς να κρατά
κανείς εγγαλεία στο χέρι του.

—Αμέσως, κυρία τού απάντησα:

—Καλό, κι' αυτή τη στιγμή τι
κάνεις; Είχασα όμως. Συμπληρώ-
νεις το δράμα σου, το αώνιο δράμα
σου, με το οποίο παιδεύεσαι δυο χρό-
νια τώρα. Είσεις όμως ότι ή σύζυγός
σου έχει περιούσια και αυτό σε κα-
θησυχάζει. Γι' αυτό λοιπόν ταμπέλι-
ζεις από το πρωί ως το βράδυ και
δεν κάνεις τίποτε...

—Περίμενα ν' ανατιναχθί άπάνω
απ' την όργη του και πήρα θέσι ά-
μυντική. Αυτός όμως σηκώθηκε, ήρ-
θε κοντά μου, πήρε το χέρι μου μ'
ευγένεια και μου είπε:

—Τι, όλο τ'άβεις θάλασσα; Θέλεις
ν' άρρίσεις με πάλι την τσακμάρα;
Μά τότε γιατί γύριες πίσω;...

—Όμολογώ ότι λίγο έλειψε με το
ευγενικό και άχαρο ύφος του να συγ-
κινήθω και ν' αφήσω το σχέδιό μας
στη μέση. Αλλά συλλογίστηκα όσέ-
να, καυμένη μου θεία, συλλογίστηκα
την άπίστη συμπεριφορά του άπέ-
μυντί σου και πήρα θάρρος. Άρχισα
τότε να τού λέω ότι μούφτανε στη
γλώσσα... Ότι σάβηκα άτυχή, πολύ
άτυχή που παντρεύτηκα έναν ποιη-
τή, ο οποίος ήταν άγνωστος στο Μου-

λαίν.

—Αγαπητή μου θεία,
σου γράφω από το κρεβάτι μου

Γράμμα της ίδιας προς την ίδια, άρ-
γότερα.

—Αγαπητή μου θεία,
σου γράφω από το κρεβάτι μου

Γράμμα της ίδιας προς την ίδια, άρ-
γότερα.

—Αγαπητή μου θεία,
σου γράφω από το κρεβάτι μου

Γράμμα της ίδιας προς την ίδια, άρ-
γότερα.

—Αγαπητή μου θεία,
σου γράφω από το κρεβάτι μου

κατασυντρίμνη από τη φοβερή σκη-
νή που προηγήθηκε. Ποιος θά τού
πίστευε ότι τ'ά πράγματα μπορούσαν
να λάβουν τέτοια τροπή; Και όμως
είχα έτοιμάσει από το πρωί το σχέ-
διό μου και είχα λάβει όλα τ'ά μέτρα
μου. Πρώτα-πρώτα είχα την ύπομο-
νή να καθήσω μια δολοχρήση ώρα
μπρός στο πιάνο και να καίξω ένα
πλήθος από μονότονα κομμάτια, προς
τά όποια ή σύζυγός μου τρέφει ιδιαι-
τερή άποροσφή. Όσοτος εκείνος έρ-
γάζεταν σ' όλο αυτό το διάστημα ή-
συχα και χωρίς διακοπή, σαν να μη
συνέβαινε τίποτε. Τό γέμια μας ή-
ταν άπρόσμενο: φαγητά από την πε-
ρασμένη μέρα και γλυκίσματα που
τά συλλέγει. Αυτός όμως περιέ-
ργως έδειξε σαν να μην κατάλαβε τί-
ποτα απ' όσα τούγα σκαρώσει. Στο
τέλος σηκώθηκε από το τραπέζι και
άποσύρθηκε στο γραφείο του, ενώ την
είδα ώρα έμπαναν στην αίθουσα της
υπόδοχης οι δυο φίλοι, τούς οποίους
είχα καλέσει για μάρτυρες. Η πο-
θητή στιγμή είχε φτάσει! Έπρόκει-
το να τόν κύνω να με χτυπήσει και
να μ' άφήσει έτσι στο στήσι σμαδία
κακομεταχειρισμένου. Αυτό που φαι-
νόταν πολύ εύκολο ύστερα από όσα
τού είχα κάνει απ' το πρωί. Μπήκα
λοιπόν στο γραφείο του, σαν να μπαί-
να στο κλουβί ενός λιονταριού, με
την άπόφασι να μ'ήν ύποχωρήσω
μπρός σε τίποτε. Αυτός όμως δεν
είχε όλη φοβερή, όπως φανταζόμουν,
άλλ' ήταν καθισμένος στην πολυθρό-
να μπρός στο γραφείο του κι' ερέμ-
βαζε...

—Μήπως σ' έμποδίζω; τού είπα,
προσπαθώντας να δώσω στη φωνή
μου έναν τόνο ειρωνικό.

—Καθόλου, μου απάντησε άτάρα-
χα. Καθώς ελέπει, δεν εγγάζονται
τόρα...

—Μά, ποτέ δεν εγγάζεσαι! πρό-
σθεσα με κακία.

—Όχι, δέ... Απατάσαι, φίλη μου.
Έργάζεσαι, και εγγάζονται μάλιστα
πολύ. Αλλά ή εργασία μου είνε από
κείνες που γίνονται χωρίς να κρατά
κανείς εγγαλεία στο χέρι του.

—Αμέσως, κυρία τού απάντησα:

—Καλό, κι' αυτή τη στιγμή τι
κάνεις; Είχασα όμως. Συμπληρώ-
νεις το δράμα σου, το αώνιο δράμα
σου, με το οποίο παιδεύεσαι δυο χρό-
νια τώρα. Είσεις όμως ότι ή σύζυγός
σου έχει περιούσια και αυτό σε κα-
θησυχάζει. Γι' αυτό λοιπόν ταμπέλι-
ζεις από το πρωί ως το βράδυ και
δεν κάνεις τίποτε...

—Περίμενα ν' ανατιναχθί άπάνω
απ' την όργη του και πήρα θέσι ά-
μυντική. Αυτός όμως σηκώθηκε, ήρ-
θε κοντά μου, πήρε το χέρι μου μ'
ευγένεια και μου είπε:

—Τι, όλο τ'άβεις θάλασσα; Θέλεις
ν' άρρίσεις με πάλι την τσακμάρα;
Μά τότε γιατί γύριες πίσω;...

—Όμολογώ ότι λίγο έλειψε με το
ευγενικό και άχαρο ύφος του να συγ-
κινήθω και ν' αφήσω το σχέδιό μας
στη μέση. Αλλά συλλογίστηκα όσέ-
να, καυμένη μου θεία, συλλογίστηκα
την άπίστη συμπεριφορά του άπέ-
μυντί σου και πήρα θάρρος. Άρχισα
τότε να τού λέω ότι μούφτανε στη
γλώσσα... Ότι σάβηκα άτυχή, πολύ
άτυχή που παντρεύτηκα έναν ποιη-
τή, ο οποίος ήταν άγνωστος στο Μου-

λαίν.

—Αγαπητή μου θεία,
σου γράφω από το κρεβάτι μου

Γράμμα της ίδιας προς την ίδια, άρ-
γότερα.

—Αγαπητή μου θεία,
σου γράφω από το κρεβάτι μου

Γράμμα της ίδιας προς την ίδια, άρ-
γότερα.

—Αγαπητή μου θεία,
σου γράφω από το κρεβάτι μου

Γράμμα της ίδιας προς την ίδια, άρ-
γότερα.

—Αγαπητή μου θεία,
σου γράφω από το κρεβάτι μου

Γράμμα της ίδιας προς την ίδια, άρ-
γότερα.

—Αγαπητή μου θεία,
σου γράφω από το κρεβάτι μου

Γράμμα της ίδιας προς την ίδια, άρ-
γότερα.

—Αγαπητή μου θεία,
σου γράφω από το κρεβάτι μου

Γράμμα της ίδιας προς την ίδια, άρ-
γότερα.

λαίν και τού οποίου τ'ά δράματα εί-
χαν άποτύχει στο Παρίσι... Ότι έ-
λος ο κόσμος με έλευτολογεί και με
λυπάται για το γάμο μου... Ότι έ-
λες ή φίλες μου ύπερφηφάνευνται για
τους συζύγους των, ενώ ο δικός μου
είνε άγρηστος και δεν εγγάζεσαι πα-
ρά μόνο για τη φήμη... Τό κεφάλι
μου είχε γίνει άνω-κάτω από τ'ά κα-
κόλογα που έλεγα, άλλ' αυτός εξα-
κολούθωσε να με κυττάει με μια ψυ-
χή όργη, χωρίς να μου μιλά. Η-
μουν τόσο πολύ ξαναμμένη, ώστε δεν
πρόσεχα στίς φράσεις μου και ή τε-
λευταία λέξεις που τού άπηθύναν
στην έξαψή μου ήχουσιν παράξενα
στ' αυτιά μου. Νόμισα ότι ο κ. Πα-
θερί είχε κερδίσει κίβλας την άμοι-
ρή που τού ύποσχεθήκαμε, όταν είδα
τον Έρρίκο να προχωρή καταπάνω
μου με όχρό πρόσωπο και σφιγμένα
δόντια.

—Κυρία!... μου φώναξε.

Έπειτα όμως ή όργη του έπεσε
με μιάν, τού πρόσωπό του ξαναπήρε
την πρώτη του άπάθεια και με κύτ-
ταξε μ' ένα ύφος ύπερβολικά ψυχρό
και περιφρονητικό. Η ύπομνησή μου
είχε εξαντληθεί πάλι και άποράσασα
να καταφύγω στο τελευταίο μου α-
τού. Σήκωσα τού χέρι μου και τούδω-
σα ένα υπάκουο τόσο δυνατά που δεν
τόν ξαναδώσα ποτέ στη ζωή μου.

—Αμέσως, άνοιξε ή πόρτα και μπήκαν
μέσα οι μάρτυρες άσάκλινοντας.

—Αυτό είνε πρωτόκουστο, φοβερό,
βάρβαρο! φώναζαν όλοι μαζί μ' έπι-
σημότητα.

—Πραγματικά! απάντησε ο Έρρί-
κος, πίνοντας τού κατακόκκινο μά-
γουλό του.

Εύκολα μπορείς να σανταστής,
θεία μου, τι ντροπή που δοκίμασα
ύστερα απ' αυτό. Εθελώως άποφά-
σινα να λιποθυμήσω και να κλάψω,
κι' αυτό μ' άνακούφισε πολύ. Ο

Έρρίκος έρχεται κάθε τόσο στο δω-
μάτιό μου και με περιποιείται. Ω,
Θεέ μου, τι να κάμω;...

Μαρία Β.

ΑΝΕΜΟΝΕΣ

ΣΤΟΝ ΑΝΕΜΟ

—Η άρετές εξαφανίζονται μέσα
στο σύμφερον, όπως σ' ποταμοί μέσα
στη θάλασσα.

—Γέρος χωρίς αξιοπρέπεια μοιά-
ζει με γυναίκα χωρίς ντροπή.

—Κολακεία είνε ή δύναμις των
μικρών.

—Τό μόνο καλό τού φθόνου είνε
ότι καταστρέφει τον ίδιο τού φθονερό.

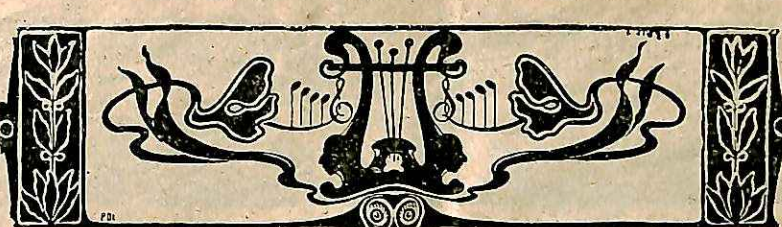
—Η τιμή και τού κέρδους δεν βρί-
σκονται πάντα στο ίδιο σακκούλι.

—Μόνον όσοι δεν έχουν τίποτε,
είνε πρόθυμοι να μοιράσουν άδερφικά
τά πάντα.

—Η κερδοσκοπία πολλές φορές
δεν απέχει παρά λίγα βήματα από
την κλοπή.

—Όσο από νεκρό να ζητάς κου-
θέντα, ούτε από φιλάργυρο έλεος.

—Ο έρωτας μοιάζει με τή σελή-
νη, της οποίας ο δίσκος όταν δεν με-
γαλώνει μικραίνει.

Η ΠΟΙΗΣΙΣ

ΛΗΣΜΟΝΗΜΕΝΟΙ ΣΤΙΧΟΙ

ΚΡΑΥΓΕ ΤΑ

Κ' εκείνο άντεις να φτύνεται,
σιγα-σιγά σκορπίζεται:
'ς δολοχρή το σώμα μου.

Γ. ΒΙΖΥΗΝΟΣ

ΥΠΟΨΙΑ

Γιατί γλυκύ φεγγάρι μου
Προβαίνει λυπημένο;
Μήν εισ' έρωτευμένο
Μ' εκείνη που αγαπώ;
Δεν τού πιστεύω εγώ!

Την έλτίσσα σου που είνε
Μαύρη σαν τού άστρακάνι
Σκέπασε τ'ημε κι' αυτή,
Γιατί έχει κάτι τι
Που πολύ κακό μου κάνει.

Τό λακκάκι τού λαμού σου
Ψυχική θά να μου γίνη
'Αν τού κρύψης Μαργαρώ
Νά τού βλέπω δεν
(μπορώ)

Σάν διακλάνει φως
(να χύνω).

Μά κι' ή κόφτρα
(σου ή σκύλα
Τ'ά 'βάλει κι' αυτή
(με μένα
Γιατί όλα τ'ά καρρέ
Που φορείς 'ς τού
(σουαρέ)

Τά 'χει μπόλικά
(καυμένα).

Μά κι' αν όλα σου
(τά κρύψης,
Μάγισσα, τ'ά θέλ-
(γυρτά σου).

Μιά σου λέξι μο-
(ναχί
Μου πληγώνει την
(ψυχή).

Με σκοτώνει μιάν
(ματιά σου).

Γ. ΑΛΦΟΝ

ΠΑΡΑΠΟΝΟ

«Κυρά μου Άφρο-
(δίτη,
ό γυιός σου χθες την Τετάρτη,
Τό έβρεις που μ' άδίκησες;
Μή τάχα σ' είχα φταίξει;
Μή σ' είπα καμμιά λέξι
κι' ήρθε και σ' έξεδίκησες;
Περίεργο παιδάκι!

Τό πιστεύεις φαντάσι
να κρύβουνε τ'ά γέλια τού;
Τό πιστεύεις να δίνω
πικρότατη δόνη
σε 'κείνους που 'ναι φίλοι τού;

Σάν παίζωμε τού τόπι
'πλησίσις κατόπι
και κάτι τι με 'μίλησε;
κι' άκούει σαν μ' άμύλει
ήρθε στα δυο μου χείλη
και τρυφερά μ'
(εφίλησε).

Μά φίλημα ήτο
('κείνο;
'Ακού' ως τώρα
(φτόνω
φαρμάκι από τού
(στόμα μου!

Γ. ΜΑΡΚΟΡΑΣ

Ο ΕΡΩΤΑΣ

—Από τ'ά άπείτα
(λένε καμψοί
Πάντες' ο έρωας
(...εγώ θάρρω,
Πώς 'σάν δεν

Γ. ΣΟΥΡΗΣ

Γ. ΣΟΥΡΗΣ

Η ΣΟΦΙΑ ΤΩΝ ΛΑΩΝ

ΠΑΡΟΙΜΙΕΣ ΚΑΙ ΡΗΤΑ

ΓΙΑ ΤΙΣ ΣΥΜΒΟΥΛΕΣ

Όποιος δίνει καλές συμβουλές, υ-
φίσταται ο ίδιος τις συνέπειές τους.
(Δ α ν ι κ η π α ρ ο ι μ ι α)

Αν ή συμβουλή είνε καλή, δεν έ-
χει σημασία ποιος είνε εκείνος που
την έδωσε.

(Α γ γ λ ι κ ή)

Καλύτερα να παίρνεις παρά να δι-
νεις συμβουλές.

(Γ ρ λ α ν δ ι κ ή)

Τις συμβουλές σου κράτα τες για
τον εαυτό σου, γιατί μπορεί κάποτε
να τις χρειαστείς και να μην υπάρ-
χη κανείς να σου τις δώσει.

(Δ α ν ι κ ή)

Ευκολότερα είνε να δίνω κανείς
συμβουλές παρά να τις άκολουθή.

(Γ ε ρ μ α ν ι κ ή)

Όσο σοφούς συμβούλους κι' αν έ-
χεις, μην άμελείς ποτέ να συμβου-
λεύεσαι την ψυχή σου.

(Ι σ π α ν ι κ ή)

Όταν δίνεις συμβουλές σε κοινό
ή σε τρελλό είνε σαν να χύνεις νερό
μέσα σε κόκκινο.

(Δ α ν ι κ ή)

ΓΙΑ ΤΑ ΕΘΙΜΑ ΚΑΙ ΤΙΣ ΣΥ-
ΝΗΘΕΙΕΣ.

Να συμμορφώνεσαι με τις συνή-
θειες τού τόπου, όπου μένεις. Άλ-
λοιώς να φεύγεις απ' τόν τόπο αυτόν.

(Δ α ν ι κ ή)

Κάθε ρόδα έχει και τόν δικό της
άξονα και κάθε τόπος και τ'ά δικά
του έθιμα.

(Π ο ρ τ ο γ α λ λ ι κ ή)

Τό έθιμα είνε ο δόγμος τού κοινού
και τού αγράμματος.

(Δ γ γ λ ι κ ή)

Τ'ά παρόμοια έθιμα δεν είνε τίπο-
τε άλλο παρά άρχαίες πλάνες.

(Ο λ λ α ν δ ι κ ή)

Έχες στην στέψη γρόσι,
δεν την τσακώνεις τόν πονηρό.
Ό έρωας, είπαν και λένε άλλοι,
πως τριγυρίζει παντού σπαραξός,
δεν τόν 'επιπάζουν νεύατα και κάλλη,
και 'ς όλα τάλλα είναι δούδός.

Έγώ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΗΜΑΤΑ ΠΡΟΜΟΥ

ΤΟΥ ΜΟΝΚ G. LEWIS

Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΠΟΥ ΠΟΥΛΗΣΕ ΤΗΝ ΨΥΧΗ ΤΟΥ ΣΤΟ ΔΙΑΒΟΛΟ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Η 'Αντωνία είχε σκύψει τώρα πάνω απ' το κιγκλίδωμα του εξώστου και προσπαθούσε να ξεχωρίσει μέσα στους τραγουδιούς τον αγαπημένο της.

Μά του χάκου.

Τό νυχτερινό σκοτάδι την έμπδιζε να διακρίνει καθαρά.

Τέλος, έπειτα από λίγη ώρα, μουσική έπαιζε κι' οι τραγουδιστές σώπασαν και διαλύθηκαν. Η 'Αντωνία άκουσε τὰ θρήνατά τους ν' απομακρύνονται. Τότε κι' αυτή μπήκε στην κάμαρη κι' αφού έκανε την προσευχή της, πλάγιασε. Δεν άργησε ν' αποκοιμηθί κι' έτσι ο ύπνος έδωξε τούς προηγούμενους τρόμους της.

Θά ήταν ή ώρα δύο μετά τὰ μεσάνυχτα όταν ο 'Αυδρόσιος έκανε την εμφάνισή του στη συνοικία που βρισκόταν τὸ σπίτι της 'Αντωνίας. Όταν έφτασε έξω απ' αυτό, στάθηκε μια στιγμή κι' άρχισε ν' άναμει τράντ' όλη του την έκταση τὸ τρομερό έγκλημα που έπρόκειτο νά διαπράξει. 'Αναλογίζόταν τίς συνέπειες τῆς πράξεώς του αν άπεκαλύπτετο κι' με φόβο του θυμήθηκε τότε ότι, έπειτα από όλα συνέβησαν, ή 'Ελβίρα άμέσως αὐτόν θά ύποψιαζότανε πρώτον.

Μά γρήγορα ο έρωτικός του πόθος διέλυσε όλους αὐτούς τούς φόβους του και διευδύνθηκε πρὸς τὴν πόρτα τοῦ σπιτιοῦ, ή οποία, μόλις την άγγιξε με τὸ θαυματουργό μυστικό του, άνοιξε μόνη της. Κατόπιν όταν ο μοναχός μπήκε μέσα, ξανάκλεισε πάλι μόνη της.

Φωτισμένος από τίς άχτίδες τῶν φεγγαριού, ο 'Αυδρόσιος άνέβηκε τίς σκάλες με χίλιες προφυλάξεις. Κύταζε σέ κάθε στιγμή γύρω του. Τοῦ φαίνόταν πὸς έδίδεπε σέ κάθε σκιά έναν έχθρο που παραμόνευε και πὸς άκουγε μιά φωνή σέ κάθε μουμουρίσμα τῆς νύχτας. Η ιδέα τοῦ έγκλήματος που θά έκανε σέ λίγο, τρέμαζε τὴν καρδιά του και τὸν έκανε πὸς δειλὴ από ένός παιδιοῦ.

Όστόσο, προσπαθούσε νά συγκρατηθῇ.

Βρισκόταν πειά μπροστά στην πόρτα τῆς 'Αντωνίας και, συγκρατώντας τὴν άναπνοή του, άφογκράστηκε. 'Απόλυτη γαλήνη βασιλευσε μέσα, πράγμα που φανέρωνε ότι τὸ ὅμα του κοιμόταν βαθειά. 'Επειδὴ ή πόρτα ήταν ασυρταμένη, άναγκάστηκε νά χρησιμοποίησῃ τὸ άσημένιο μύρτο του, τὸ ὁποῖο, θαυματουργώντας γιὰ δεύτερη φορά, τὴν άνοιξε άμέσως.

Έτσι ο μοναχός μπήκε μέσα σὸ δωμάτιο, σὸ ὁποῖο κοιμόταν ήσυχα ή φτωχή 'Αντωνία, χωρίς νά ύπο-

ψιάζεται ότι ένας τόσο επικίνδυνος επισκέπτης βρισκόταν σέ δύο δημάτων απόστασι από τὸ κρεβάτι της.

Ο 'Αυδρόσιος κράτησε τὴν άναπνοή του και πλησίασε τὴν κοιμισμένη.

Η πρώτη του φροντίδα ήταν νά συμμορφωθῇ με τίς οδηγίες τῆς Ματθίλδης. Φύσηξε πρὸς πόρτες, σὸ ὁποῖο μύρτο του προσέφεραν, τὸ ὄνομα τῆς 'Αντωνίας κι' έπειτα τὸ έγινε κάτω απ' τὸ μαξιλάρι της.

Ὡς τὴ στιγμή όλα είχαν πάει τόσο καλά, ὥστε ο μοναχός, μὴν έχοντας καμμιὰ αμφιβολία γιὰ τὴν θαυματουργή επίδρασι τοῦ φυλαχτοῦ του, κύτταζε τὴν 'Αντωνία σάν νά βρισκόταν κιόλας σὴν κάσολή του.

Ένα καντήλι που έκαίγε σὸ βάθος τοῦ δωματίου, τὸν έκανε νά βλέπῃ όλες τίς ὁμορφιές τῆς κοιμισμένης κοπέλλας. 'Επειδὴ έκανε ζέστη, ή 'Αντωνία είχε ξεσκεπαστεί κάπως και σέ λίγο τὸ χέρι τοῦ μοναχοῦ τὴν ξεσκέπασε ολόκληρη. Η καρδιά του γυποῦσε δυνατά και, μὴ μπορώντας νά συγκρατηθῇ πειά, έσκυψε και κόλλησε τὰ χεῖρά του ἀπάνω σὲ δικὰ της.

Ο μοναχός κόντευε νά τρελλαθῇ πειά απ' τὴν παραφορά τοῦ πάθους του. Είχε άναγκάσει τὴν 'Αντωνία, όταν έ-φαρνα άκουσε μὴ τὴν πίσω του τοῦ τὴν εγγνώριζε τὸλὸ καλά.

—Ὡ, Θεέ μου! Φρίκη!...

Ο 'Αυδρόσιος άνατόρειασε ολόκληρος και, μὴ πιστεύοντας σ' τὴν κούτιά του, γόρισε και κύτταζε πίσω.

Η μητέρα τῆς 'Αντωνίας, ή δόνα 'Ελβίρα στεκόταν ὀρθια σὴν πόρτα τοῦ δωματίου και τὸν κύταζε κατάπληκτη και περίτρομη.

Η φτωχή, γυναίκα καθώς κοιμόταν, είχε δει σπυριό τῆς τὴν 'Αντωνία κρεμασμένη σὴν άκρη ένός γκρεμοῦ, απ' τὸν ὁποῖο κινδύνευε νά πέσῃ ά-

πὸ στιγμή σέ στιγμή.

—Ὡς με!... Ὡς με! τῆς φώναζε άπελπισμένα. 'Επειτα από μιά στιγμή, θά εἶνε πειά άργά.

Ο τρέμος τῆς ὑπνῆσε τὴ δόνα 'Ελβίρα κι' έπειδὴ τὸν εἶδε τῆς είχε κάνει πολύ δυνατὴ έντύπωσι, άποφάσισε νά μὴ ξανακοιμηθῇ πρὶν βεβαιωθεῖ ότι ή κόρη της δὲν διέτρεχε κανένα κίνδυνο.

Σηκώθηκε λοιπὸν διαστικὰ από τὸ κρεβάτι της, έρριξε ἀπάνω της ένα φόρεμα και, διασχίζοντας τὸ δωμάτιο, σὸ ὁποῖο κοιμόταν ή ὑπηρετρίτῃς, έφτασε σὴν κάμαρη τῆς 'Αντωνίας τὴ στιγμή ακριβῶς που ο μοναχός τὴν φιλούσε σὸ στήθος.

Η 'Ελβίρα κι' ο 'Αυδρόσιος κυττάζονταν τώρα σάν ἀπολιθωμένοι. 'Απὸ τὴ μιά μεριά ο τρέμος, ὅσο τὴν άλλη ή κατάπληξις τὸν είχαν μεταβάλει σέ ἀγγέλους. Τέλος ή 'Ελβίρα συνήλθε πρώτη και φώναξε:

—Έτσι λοιπὸν, δὲν εἶνε δυναίρο! Θεέ μου!... Τί αίσχος... Ο 'Αυδρόσιος, ο άνθρωπος που ολόκληρη ή Μαδρίτη τὸν θεωρεῖ σάν 'Άγιο, βρίσκεται εδὼ πλάι σὸ φτωχὸ μου παιδί... 'Αλλοίμονό σου, ἄθλιε!... 'Απὸ κειρὸ, έχω μαντέψῃ τὰ σχέδιά σου

μά σώπαινα γιὰ τὸν ἐλπίαν ή αποδείξεις!... Τώρα πειά ὅμως δὲν θά σωπάσω, γιὰτί έτσι θά γινῶ μουν συνένοχός σου!... 'Όλη ή Μαδρίτη θά μάθῃ αὐριο τὴν ἀτιμία σου!... Θά σ' ἀποκαλύψω κι' έτσι ή έγκλησις θά μάθῃ πειά έχιδνα ζεσταίνει μέσα σὸς κόλπους της.

Κατάπληκτος ἀπὸ τὸν τρόμο του και κατάχλωμος, ο μοναχός στεκόταν άκίνητος, καταβάλλοντας καταιεσις προσπάθειες γιὰ νά θρῇ μετὰ δικαιολογία τῆς συμπεριφορᾶς του. Μά, μὴ βρίσκοντάς τίποτε, τραύλιζε μερικὲς ανοησίες, πὸς τὸν έκαναν ακόμα πὸς γελοίο.

Δὲν είχε ἄλ-

λωση καμμιὰ ἔλπίδα νά μαλακώσῃ τὴ δόνα 'Ελβίρα, ή οποία εἶ-

χε τρέξει κοντὰ σὴν κόρη της και τῆς φώναζε νά ξυπνήσῃ.

Μά ή μαγική δύναμις τοῦ μύρτου τὴν κρατούσε βαθειά κοιμισμένη.

—Αὐτὸς ὁ ὅπως δὲν εἶνε φυσικός!... φώναζε ή 'Ελβίρα έξοργισμένη ακόμα περισσότερο. Γιὰ νά κοιμηται έτσι, κάτω τῆς ἔχεις δώσει, ἄθλιε!...

Και με ὅλη της τὴ δύναμι, άρχισε νά φωνάζῃ:

—Βοήθεια!... Βοήθεια!... Φλώρα! Βοήθεια, Φλώρα!...

Ο μοναχός τότε, πετώντας τὸ μαξιλάρι μακριά, τὴν κύταζε χωρίς φόβο πειά.

Τὸ πρόσωπό της είχε γίνει κατὰ μαυρο κι' ή καρδιά της είχε πάψει νά χτυπάῃ... Η εὐγενικιά αυτή γυναίκα ήταν τώρα ένα πτώμα ψυχρὸ και άψυχο...

Ο μοναχός μιά σκέψῃ είχε τώρα: πὸς νά φύγῃ απ' αὐτὸ τὸ μέρος.

Πῆρε λοιπὸν τὸ μύρτο του και διευδύνθηκε πρὸς τὴν πόρτα.

Τὴν άνοιξε εύκολα, κατέβηκε τὴ σκάλα και διευδύνθηκε πρὸς τὸ μοναστήρι, ὅπου έφτασε, χωρίς νά τὸν ἴδῃ κανείς.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΙΧ
Ο ΒΥΓΚΟΛΑΚΑΣ

Ο 'Αυδρόσιος ἐπὶ ἀρχαίτες ἡμέρες κλεισμένος μέσα σὸ κελλί του, ἀηδιασμένος ἀπὸ τὸν αὐτοῦ του και ζετρελλαμένος με τὴν ιδέα ότι μπορούσαν νά τὸν ἀνακαλύψουν.

Όστόσο, καθώς ο καιρὸς περνούσε, χωρίς κανεὶς νά ὑποψιάστῃ τίποτε, έγινε λιγώτερο ευχισθητὸς σὸς τύψεις του.

Συγχρόνως, ή Ματθίλδη έκανε ὅτι μπορούσε γιὰ νά τὸν κόνῃ νά συνέλθῃ. 'Όταν τῆς διηγήθηκε τὸ θάνατο τῆς 'Ελβίρας, φάνηκε πὸς λυπήθηκε πολύ, μά αὐτὸ δὲν τὴν έμπόδισε νά τὸν πῇ ότι τὸ έγκλημά του δὲν ήταν τόσο τρομερό, ὥσο τὸ φανταζόταν ο ίδιος, αφού τὸ είχε διαπράξει άτυμόνως. 'Επρόσθεσε μάλιστα ότι εἶχε ξεπροστωθεῖ μιά επικίνδυνη ἔχθρα κι' εἶχε βγάλει απ' τὴ μέση τὸ πὸς σπουδαῖο ἔμπόδιο που δὲν τὸν άφινε νά φτάσῃ ὡς τὴν 'Αντωνία.

Τὸ εἶπε ακόμα ὅτι τώρα που δὲν ὑπάρχει πειά ή 'Ελβίρα, ή κόρη της αποτελούσε μιά εύκολη λεία.

Η Ματθίλδη τοῦ μιλούσε συνεχῶς γιὰ τὴν 'Αντωνία κι' έτσι κατάρθωσε νά τοῦ ἀνάρθῃ ακόμα περισσότερο τὸ πάθος του... Τοῦ ήταν άδύνατο πειά νά τὸ κατανίκησῃ.

Ένωματάξ, ή φτωχή 'Αντωνία έκλαιγε ἀπαρηγόρητα τὴ μητέρα της. Κάθε πρωὶ μόλις ὑπνοῦσε είχε τὴ συνήθεια νά τρέχῃ σὴν κάμαρά της γιὰ νά τὴν φιλήσῃ... Τὴν ἡμέρα που ἐπακολούθησε μετὰ τὴν έγκληματικὴ ἐπίσκεψῃ τοῦ 'Αυδρόσιου, έξυπνησε πολύ άργά... Σαφηνάστηκε και δὲν μπορού-

σε νά ξεγῆσῃ, γιατί είχε άργήσει τόσο. Συγχρόνως, μολοντί είχε κοιμηθεῖ πολύ, άνοιωσε τὸ κορμί της βαρὺ και τὸ μυαλό της θολωμένο.

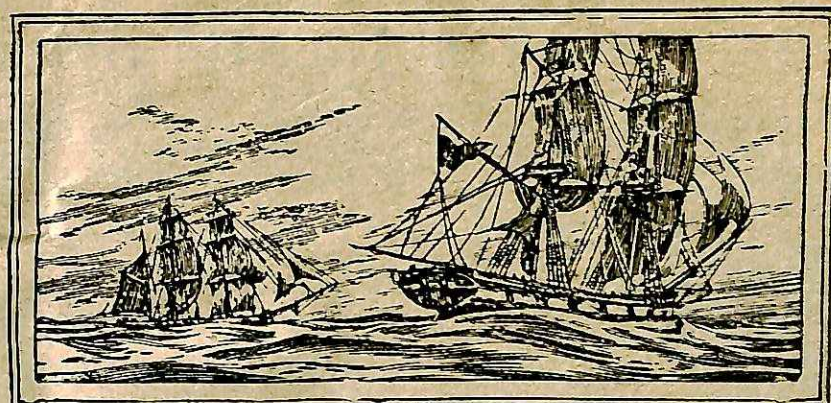
Πῆδησε γρήγορα ἀπὸ τὸ κρεβάτι της, ντύθηκε διαστικὰ κι' έτρεξε σὸ δωμάτιο τῆς μητέρας της... Μά, μόλις άνοιξε τὴν πόρτα, ένα ἔμπόδιο μπρὸς σὲ πόδια της, τῆς έφραξε τὸ δόμο.

Κύταξε κάτω και με ἀπερίγραπτη άγωνία ἀναγνώρισε τὴ μητέρα της νεκρή, κατὰχλωμη... 'Εδγαλε μιά κραυγὴ διαπεραστικὴ και, πέφτοντας κάτω, άρχισε νά σφίγγῃ σὴν ἀγκαλιά της τὸ άψυχο πτώμα...

Η ὑπηρετρία Φλώρα, ή οποία είχε τρέξει μέσα, έλπίζοντας τὸ φρικτὸ θέαμα, άρχισε κι' αὐτὴ νά φωνάζῃ. Σέ λίγο οἱ γείτονες άκουσαν τίς φωνές τους κι' έτρεξαν. Ένας γιατρός που έφτασε διαστικὰ πιστοποιῆσε τὸ θάνατο τῆς φτωχῆς γυναίκας και περιποιήθηκε τὴν κόρη της, ή οποία είχε λιποθυμῆσει ἀπαισιελτμένως.

Επειδὴ ή 'Ελβίρα προσβάλλετο συχνὰ ἀπὸ σπασμούς, ὑπέβασαν πὸς εἶχε προσβληθεῖ ἀπὸ κρίσι και είχε πεθάνει καθώς σερνόταν πρὸς τὸ δωμάτιο τῆς κόρης της. 'Έτσι ο θάνατός της θεωρήθηκε φυσικός και σέ λίγο ή 'Ελβίρα λησμονήθηκε ἀπ' όλους, ἐκτός ἀπὸ τὴν κόρη της γιὰ τὴν ὁποία ο θάνατός της ήταν μιά καταστροφή ἄνεπανόρθωτη.

Εκτός τῶν άλλων, τὴν άφινε σὴν μεγαλύτερη φτώχεια.

ΕΥΘΥΜΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Ο ΕΒΡΑΙΟΣ ΚΑΙ ΤΟ ΤΕΡΑΣ

Κάποτε σέ μιά παρέα διηγόντουσαν ὅλοι ἀπὸ μιά ἐξυπνὴ και διασκεδαστικὴ ιστορία. Στὸ τέλος πῆρε τὸ λόγο κι' ένας πλοίαρχος κι' άρχισε νά λέγῃ:

—Εκείνη τὴν ἐποχὴ ταξίδευα μ' ένα μικρὸ καράβι ἀπὸ τὸ Μπουένος Άϊρες, σὴν Εὐρώπῃ. Δὲν εἶχαμε ἀπομακρυνθεῖ ἀπὸ τὴ στεριά οὔτε διακομιτὴ μίλλια, όταν βλέπω νάρχεται καταπάνω μας μ' ὀλάνοιχο τὸ στόμα ένα πελώριο θαλάσσιο τέρας, δύο φορές πὸς μεγάλο ἀπὸ τὸ καράβι μας. 'Όλοι πάχσαν τότε ἀπ' τὸν τρόμο τους... 'Εγὼ ὅμως δὲν έχασα τὴν ἐτοιμότητά μου. Στὸ καράβι μας εἶχαμε έναν μαύρο ἀπὸ τίς Ἰνδίες. Λίεταζε λοιπὸν σὸς ναῦτες νά πετίζουν τὸν Ἰνδὸ σὴν θάλασσα, γιὰ νά τὸν φάῃ τὸ τέρας και νά μπορού-

σαμε ἑμεῖς νά του ερῶνουμε...

—Λοιπὸν;

—Έτσι και ἔμνε. Ρίξαμε τὸν Ἰνδὸ σὴν θάλασσα ἀπὸ τὸ τέρας τὸν άπάσε και τὸν έφαγε... Μά αλλοῖμονο!... Σέ λιγακίδια πάλι τὸ τέρας ξινάρη και νάρχεται ἀπάνω μας πὸς ὀρμητικῶς...

—Και τί κάμασε τότε;

—Εἴχαμε μαζύ μας κι' έναν 'Εβραίο που εἶχε προτιμήσει νά ταξιδεῖ ψη με καράβι, ἀντὶ νά πάρῃ θάπρη, γιὰ νά τούβουν λιγώτερα τὰ έξοδα.

—Λοιπὸν;

—Λοιπὸν σέ μιά στιγμή ἤρθε κοντὰ μου ο λαστράκος και με ρώτησε: «Καπετάνιο, νά ρίξουν σὴν θάλασσα και τὸν 'Εβραίο»;

—Ρίξε τον, τοῦ ἀπάντησα, γιὰ νά σωθῶμε τουλάχιστο ἑμεῖς.

Επιστὰν λοιπὸν τὸν 'Εβραίο και τὸν έρριξαν μέσ' σὸ νερό. Μοῦ φαίνεται πὸς τὸν άκούω ακόμα τὸν μακαρίτη νά παρακαλῇ: «Μὴ με ρίχνετε σὲ τάλασσο, καπετάνιο... 'Εχω σπῖτι... 'Εχω παντῆρι».

—Καὶ σεις γλυτώσατε ἑμεῖς;

—Πὸς νά γλυτώσουμε! Τὸ τέρας, σὰ εἶπα, ήταν πελώριο. Μπορούσε νά κάτῃ ὅλο τὸ καράβι μιά μπουκιά.

—Βρε τὸ θηρίο!

—Αφροῦ λοιπὸν έφαγε τὸν 'Εβραίο, κίνησε πάλι καταπάνω μας. Συλλογι-

στήκα, ξανασυλλογίστηκα, δὲν κατάβαζε τίποτε τὸ κεφάλι μου. Η στιγμή ήταν κρίσιμη. Τὸ τέρας βρισκόταν μονάχα δέκα μέτρα μακριά ἀπὸ τὸ καράβι. Σέ μιά στιγμή άνοιξε τὸ στόμα του κι' ετοιμάστηκε νά μάς καταβροχθίσῃ. 'Όλοι οἱ ναῦτες ήταν πατριώτες μας και δὲν μοῦ βάσταγε ή καρδιά νά τὸς εἶω σὸ στόμα τοῦ θηρίου...

—Λοιπὸν τί ἀπέγινε;

—Έξαφνα θυμήθηκα πὸς εἶχα τ καράβι φορτωμένο με λεμόνια. Έδωσα λοιπὸν διαταγὴ σὸς ναῦτες κι' άρχισαν νά πετοῦν σιγά-σιγά τὰ λεμόνια σὴν θάλασσα. Κάνουμε έτσι δύο ὥρες δρόμο, γιατί τὸ τέρας ήταν ἀπασχολημένο νά τρώῃ τὰ λεμόνια και δὲν μάς πείραζε. 'Αλλὰ κάποτε τὰ λεμόνια τελείωσαν...

—Καὶ τότε;

—Τότε παρουσιάστηκε ένας ναύτης και μοῦ έφερε κάμποση δυναμίτιδα που τὴν είχε κρυμμένη κάτω ἀπὸ τὸ στρώμα του. Τὴν πήραμε λοιπὸν και τὴ ρίξαμε σὸ τέρας.

—Και τὸ σκοτώσατε;

—Τὸ σκοτώσαμε ἐπὶ τέλους. Στάματησε τότε τὸ καράβι, κατέβασα τὴ βάρκα κι' έδωλα νά δέσουν τὸ τέρας.

—Καὶ τὸ κατέβασε;

—Τὸ έρρίξαμε σὸς κατάρτιομα και τοῦ άνοίξαμε με μαχαίρια τὴν κοιλιά. Καὶ έβρεξε τὸ ρέμα μέσα;

—Τί, τὴ καπετάνιο;

—Καὶ τὸ άπιασμένο, καὶ τὸ πρωτοπανεῖς...

—Μά τί ἐπὶ τέλους;

—Βρήκαμε μέσα τὸν 'Εβραίο που ήταν ζωντανός κι' έκανε τί φαντάζοσε;

—Σάν τί, καπετάνιο;

—Πουλούσε τὰ λεμόνια σὸν 'Ινδὸ!...

ΑΓΟΡΑΖΟΥΜΕ σ' ἀπολύτως ἱκανοποιητικὰ τιμὰς παλαιὰ βιβλία, παντὶ είδους και πάσης γλώσσας κι' ὀλόκληρες βιβλιοθήκες. Γράψατε: «Οἰκογένεια», Δέμα 7, 'Αθήνας.

ΜΕΤΑ ΤΗ ΘΥΕΛΛΑ ΤΗΣ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΕΩΣ

ΤΑ ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΓΛΕΝΤΙΑ ΤΗΣ ΕΠΟΧΗΣ ΤΟΥ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΡΙΟΥ

Οι Παρισινοί διασκεδάζουν... Η φρενίτις των γυναικών με το χορό. Το βάλλς κι' ο «Χορός των θυμάτων». Πώς ο κόσμος λησμονεύει την τρομερή οικονομική κρίσι. Οι μάγοι κι' οι θαυματουργοί. Ο Τούρκος πρεσβευτής, τό... νοήμερο των Παρισιανών. Όπου όλες ή Παρισινές... τουρκεύουν. Η διασκεδάσεις του λαού. Τι γινόνταν στα θέατρα. Μιά αποδοκιμασία του Ταλμά, κ.τ.λ. κ.τ.λ.

ΕΤΑ την φοβερή αναστάτωση που προκάλεσε σ' όλη τη Γαλλία η επανάστασις, το Διευθυντήριο, το όποιον, ως γνωστόν, αντικατέστησε την τρομοκρατική ήγεμονία, το όποιον, ως γνωστόν, αντικατέστησε και πάλι στη χώρα τη γαλλική, την τότε και την ασφάλεια. Οι Γάλλοι, δέχοντες πείρα, δεν κινδύνευσαν ή ζωή τους απ' τη μιά μέρα στην άλλη, ήσυχασαν, άνεσαν και, φυσικά, ύστερα από την πυγμή ατμόσφαιρα της άδικακτης ήγεμονίας που είχαν περάσει, γιά να ξεσκάνουν λίγο, πωροίαν στο γλέντι. Στο Παρίσι, ιδίως, ή μανία του κόσμου γιά τα γλέντια ήταν απείρηρη. Σε καμμία ήσως άλλη εποχή, οι Παριζιάνοι δεν έγγλέντησαν ήπως τότε με τόση τρέλλα, με τόση λύσσα, με τόση φρενίτιδα. Χοροί, χαροποιήδια, ένδονες, περιπάτοι, θέατρα, αυτές υπήρξαν ή κυριώτερες διασκεδάσεις τους.

Η χορευτική μανία των Παριζιάνων της εποχής εκείνης ήταν και απάνταστο. Χόρευαν όχι μόνο τη νύχτα και το απόγευμα, άλλ' ήκόμα και το πρωί.

Εξάκσια σιγάντα τέσσερα εν όλω χορευτικά κέντρα, άριστοκρατικά και λαϊκά, λειτουργούσαν τότε στο Παρίσι. Έτσι, άλλου χόρευαν με λουστρίνια και άλλου με... τόσκαρα, παντού όμως παρετηρείτο ή ίδια ευθυμία.

Στο άριστοκρατικό μάλιστα προάστειο του Αγίου-Γερμανού υπήρχε ένα κέντρο όπου, εκτός των άλλων χορών, χορεύονταν και ο λεγόμενος «χορός των θυμάτων» (της επανάστασεως). Το χαρακτηριστικό του χορού αυτού ήταν ότι οι χορευταί αλληλοχρηστιόντουσαν με μιά μικρή και απότομη κίνησι του κεφαλιού, θύοια περίπου που κάνει το κεφάλι των καρατομωμένων όταν πέφτει απάνω του το λεπίδι της λαμπετόμυδου. Ο χορός όμως που είχε την μεγαλύτερη επιτυχία ήταν το βάλλς, το όποιο μόλις τότε είχε ε'αχθεί στο Παρίσι από την Γερμανία, και είχε ξετρελλάνει τους Παρισινοίς και προπάντων τις Παρισινές.

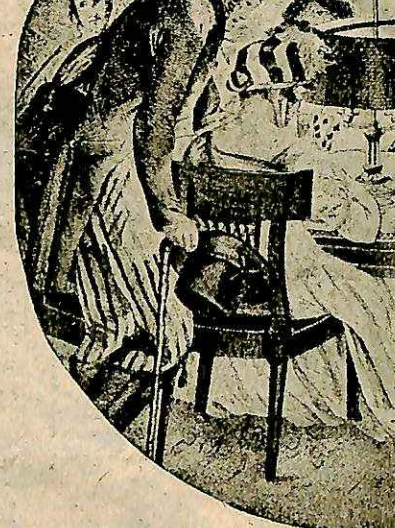
Υπήρχαν όμως και μερικές γυναικες—ή αιώνας σεμνόνες—ή όποιες θεωρούσαν τον νέο χορό σκανδαλώδη, άνώμαλον «άδίκαντροπος» τις γυναικες που τον χόρευαν και έλεγαν κουνώντας περίλοπα τα κεφάλια τους ότι ο κόσμος είχε χαλάσει, ότι ή κοινωνία είχε διαφθαρεί και ότι έβαινε μοιραίως προς την διάλυσι της. Παρ' όλη όμως την τρέλλα και τα γλέντια του κόσμου, από οικονομικής απόψεως κάθε άλλο παρά ρόδινη

ήταν ή εποχή του Διευθυντηρίου. Υπήρχε και τότε μεγάλη οικονομική κρίσις σάν τη σημερινή. Οι άνεργοι όμως διψούσαν τόσο πολύ τη διασκεδάσι, ώστε ξεχνούσαν και την κρίσι και όλα, και δεν συλλογιζόντουσαν παρά μόνον τα γλέντια.

Μεγάλη επιτυχία εσημείωναν την εποχή εκείνη στο Παρίσι οι διάφοροι μάγοι, θαυματουργοί, αλχημισταί, τυχοδιώκται, άγιοι που έπρόκειαν με διάφορους τρόπους το μέλλον. Ο πιο φημισμένος όμως απ' όλους ήταν κάποιος Άγγλος θαυματουργός, ο Ρόμπερτσον.

Ο Ρόμπερτσον σ' ένα περίπατο του κήπου των Καπουτινών, περιεγμένου Παρισινοίς περιπάτου εκείνης της εποχής—έδινε παραστάσεις μαγείας, κατά τις όποιες εμφάνιζε φαντάσματα.

Ο Ρόμπερτσον σ' ένα περίπατο του κήπου των Καπουτινών, περιεγμένου Παρισινοίς περιπάτου εκείνης της εποχής—έδινε παραστάσεις μαγείας, κατά τις όποιες εμφάνιζε φαντάσματα.

Μιά χαροποιανική συγκέντρωσις την εποχή του Διευθυντηρίου.

τάσματα και θρυλόλακες, έκαναν δε και περιεργότατα πειράματα μαγικής και νεκρομαντικής. Άλλα και πολλοί άλλοι μάγοι και μάγισσες έκαναν χροσές δουλειές.

Όλοι αυτοί οι τυχοδιώκται έπρόκειαν τα πιο έκπληκτικά πειράματα, ήπως π.χ. την εξαχνική άπείκτησι κολοσιαιών περιουσιών—πράγμα καθόλου δύσκολο εκείνη την εποχή—κάνει όμως δεν έπρόδιδε την άπείκτηση τήχη ενός αφανούς τότε κοσμοποι άξιωματικού, ή όποιος ύστερα από λίγο θα έγίμει με τόνονά του τον κόσμο, του Ναπολέοντος.

Το καλοκαίρι του 1797, ένα ένταλμα άσυνήριστο γεγονός έθωσε έξω από την εξαχτική ζωηρότητα τις κοσμικές διασκεδάσεις του Παρισιού.

ή όποιες είχαν αρχίσει να χαλαρώνουν κάπως.

Είχε φτάσει στη Γαλλική πρωτεύουσα ο πρεσβυς της Τουρκίας Έρσείντ Άλη έφέντης. Ήταν ή πρώτη φορά που ή Τουρκία έστελνε πρεσβευτή στη Γαλλία, μετά την επανάστασι. Το Διευθυντήριο τον εδέχτηκε με μεγάλες τιμές και τον περίεφερε σε ό,τι ήθελαν είχε στην έπαφή εκείνη το Παρίσι. Μά, σιγά—σιγά, ο ίδιος ο πρεσβυς έγινε το πιο ένδιαφέρον θέμα για τους Παρισινοίς.

Ήταν τόσο πολύς ο κόσμος που έπρεπε γιά να τον δει, ώστε παντού, όπου κι έιν έπήγαν, τον συνώδευαν δέκα στρατιώτες, όπλισμένοι! Στα θέατρα έδιδοντο πανηγυρικές παραστάσεις προς τιμήν του. Η ώραιότερη έγινε στο «Όντεόν», όπου

Σπουδαίο κέντρο διασκεδάσεως την εποχή εκείνη στο Παρίσι, ήταν και το θέατρο της «Μοντανιόν», ένα μικρό χαριτωμένο θέατρο, διαμένο με χαρούμενο οθρανί χρώμα, όπου έσυνάζε ή πιο άντικεινός κόσμος: νεόπλουτοι, μεσίτες, γυναικες έλευθέρων ήβων, νέοι που ζούσαν με ύποπτους πόρους, χαροποιήτες που κατέβηκαν από το πλάνιο χαροποιήγιο με τις τσέπες γεμάτες λουδοβίγια.

Στο θέατρο της Μοντανιόν, λέγει ένας χρονικογράφος της εποχής, οι θεαταί έρχονταί άρρα, όταν πειά έχει αρχίσει το έργο, και στο διάλειμμα πηγαίνουν όλοι στο φουαριέ, όπου άνάμεσα στους αντικατοπτρισμούς των κρηναλλίων και κάτω από τα φώτα των πολυελαίων, κόβουν βόλτες, χαμογελώντας, κουβεντιάζοντας, ανταλλάσσοντας τις έντυπώσεις τους από την παράστασι. Η γυναικες φορούν θαυμάσιες τωναλέτες, έξωμες, τα χείλη των στάζουν γλάνη και τα μάτια των λάμπουν από τυφρότητα, από κοκκιταρία, από έρωτα...

Όσο γιά τα έργα που έπαίζοντο την εποχή εκείνη στο Παρίσι, τα περισσότερα σατύριζαν την επανάστασι. Η αίθουσα των θεατρών ήσαν πάντοτε κατήμετες από θεαταί, οι όποιοι ξεποδούσαν κάθε τόσο σε παληγώδη χειροκροτήματα και σε έξυλές ζητωκραυγές. Ένα έργο μάλιστα τιτλοφορούμενο «Τα Έπαναστατικά Δικαστήρια» σημείωσε καταπληκτική επιτυχία. Ο συγγραφέας, νεώτατος, εαυτορίζε την στωική φρασολογία των δικαστηρίων της επανάστασεως και τις άνοητες και άσχημαίκες των κατηγορίες. Το έργο αυτό είχε γίνει το σύμβολο της άντεπαναστάσεως.

Όσοι είχαν ύποφερι, από την τρομοκρατία, έπήγαν εκεί κι' έ-

ή κοσμικές Παριζιάνες φόρεσαν κόκκινα παπούτσι. Όσο γιά τα κοπούματα και τις κομμώσεις των Παρισιανών, αυτά γιά καιρό ήσαν άπομνησεις των τουρκικών. Για κάμποσους μήνες, το Παρίσι, το γυναικείο τουλάχιστον, είλε... Τουρκέσι!

Αυτές ήσαν ή «έπιστρες» διασκεδάσεις της εποχής του Διευθυντηρίου. Κοντά όμως σ' αυτές γινόντουσαν κι' ένα πλήθος άλλες, χωρίς άξιώσεις, με τις όποιες διασκεδάζε κυρίως ο λαός. Τα υπαίθρια θέατρα, τα άλογάκια, οι «έγκαστρήμια», τα πυροτεχνήματα, οι ρωσικοί σιδηρόδρομοι, ήσαν στην ημερησία διάταξι.

Ο κοσμάκης διασκεδάζε με το τίποτα και ήταν έκπληκτικό το τι επινοούσε γιά να δειχθεί ημερησία διάταξι. Τόσο σπουδαίο κέντρο διασκεδάσεως την εποχή εκείνη στο Παρίσι, ήταν και το θέατρο της «Μοντανιόν», ένα μικρό χαριτωμένο θέατρο, διαμένο με χαρούμενο οθρανί χρώμα, όπου έσυνάζε ή πιο άντικεινός κόσμος: νεόπλουτοι, μεσίτες, γυναικες έλευθέρων ήβων, νέοι που ζούσαν με ύποπτους πόρους, χαροποιήτες που κατέβηκαν από το πλάνιο χαροποιήγιο με τις τσέπες γεμάτες λουδοβίγια.

Στο θέατρο της Μοντανιόν, λέγει ένας χρονικογράφος της εποχής, οι θεαταί έρχονταί άρρα, όταν πειά έχει αρχίσει το έργο, και στο διάλειμμα πηγαίνουν όλοι στο φουαριέ, όπου άνάμεσα στους αντικατοπτρισμούς των κρηναλλίων και κάτω από τα φώτα των πολυελαίων, κόβουν βόλτες, χαμογελώντας, κουβεντιάζοντας, ανταλλάσσοντας τις έντυπώσεις τους από την παράστασι. Η γυναικες φορούν θαυμάσιες τωναλέτες, έξωμες, τα χείλη των στάζουν γλάνη και τα μάτια των λάμπουν από τυφρότητα, από κοκκιταρία, από έρωτα...

Στις 21 Ματίου του 1795, την ώρα που έπαιζε τον ρόλο του Νέωνος, στο θέατρο της Δημοκρατίας, οβολιάσματα άποδοκιμασίας έξοσαν έξω από την αίθουσα και άπειλές σκέπασαν τη φωνή του.

Ο Ταλμά άκίνητος ήρθε να κόψη ή θύελλα και όταν έγινε ήσυχία, έπε ήρεμα και άπλά:

—Συμπόλιτα, όμολογώ ότι άγία και άγαπώ άνάμια την έλευθερία. Μά πάντα έμίσησα το έγκλημα και τους δολοφόνους. Η τρομοκρατία μου έσπείρισε πολλά δάκρυα. Οι περισσότεροι φίλοι μου πέθαναν στη λαμπερόμυδ. Ζητώ συγγνώμη από το κοινό γιά την μικρή αυτή διακοπή. Θα προσπαθήσω να το κάνω να την ξεχάσει με τον ζήλο και τις προσπάθειές μου...

Τα άπλά και άξομαση αυτά λόγια έκαναν βαθιά έντύπωσι στο κοινό. Και ο δοξασμένος ήθοποιος έξακολούθησε την παράστασι, χειροκτούμενος ήπως πάντα...

Όσοι είχαν ύποφερι, από την τρομοκρατία, έπήγαν εκεί κι' έ-

δύαζαν το άχτι τους. Ένας γέρος Παριζιάνος, ή όποιος είχε φυλακιστεί άδικως επί της τρομοκρατίας, είχε νοικιάσει ένα θεωρείο γιά όλη την σειρά των παραστάσεων του έργου αυτού, όσο και άν διαρκούσαν. Και κάθε βράδυ, άνελιπώς, περισσότερο από τρεις μήνες, θρονιασμένος στο θεωρείο του, σκιστούσε από χαρά και ίκανοποίησι και ξεφώνιζε: —Μπράβο! μπράβο! ή! πως τους έκδικούμαι τους λωποδύτες!...

Σε ένα άλλο έργο που είχε τίτλο «Αναπνεύμε!» οι θεαταί κάθε τόσο, στην ολοκλήρωσι ήπύνησι των έγκλημάτων των επαναστατών που γινόνταν στη σκηνή, ξεφώνιζαν:

—Κάτω οι Τακωδίνοι! (οι φανατικοί των επαναστάσεων). Κάτω οι άμωδοί!...

Στοι: διαζόμενος των θεατρών, όπου ήσαν στήριγμα άλλοτε, τα γύφια μπουστα των άρχων της επανάστασεως, του Μπαρ, δεν είχε κανείς ούτε ήχο τους. Όλα είχαν κομματιαστεί, όλα είχαν πεταχτεί στους δρόμους και έδλεπε κανείς άληπάκια να τρέχουν κρατώντας κομμάτια από τα σπασμένα άγάλματα και φωνάζοντας: «Θέλετε ένα κομματάκι Μπαρ!»

Σε άλλα θέατρα, τέλος, οι θεαταί ύπερβαν τους ήθοποιούς γιά τους όποιους υπήρχε ή ύπόνοια ότι είχαν διατηρήσει φιλικές σχέσεις με το προηγούμενο καθεστώς, ν' απαγγέλλουν ποιήματα στα όποια άπηνούντο το παρελθόν τους. Ένα τέτοιο ποίημα άπήγγειλε γονατιστός ή ήθοποιός Φουζίλ. Και αυτός ακόμα ή ένδοξος τραγικός Ταλμά, ή όποιος άδικως έκατηγόρειτο ότι είχε ζητήσει την φυλάκισι μερικόν συναδέλφων του επί της τρομοκρατίας, ύπερθεωρή να άπολογηθή.

Στις 21 Ματίου του 1795, την ώρα που έπαιζε τον ρόλο του Νέωνος, στο θέατρο της Δημοκρατίας, οβολιάσματα άποδοκιμασίας έξοσαν έξω από την αίθουσα και άπειλές σκέπασαν τη φωνή του.

Ο Ταλμά άκίνητος ήρθε να κόψη ή θύελλα και όταν έγινε ήσυχία, έπε ήρεμα και άπλά:

—Συμπόλιτα, όμολογώ ότι άγία και άγαπώ άνάμια την έλευθερία. Μά πάντα έμίσησα το έγκλημα και τους δολοφόνους. Η τρομοκρατία μου έσπείρισε πολλά δάκρυα. Οι περισσότεροι φίλοι μου πέθαναν στη λαμπερόμυδ. Ζητώ συγγνώμη από το κοινό γιά την μικρή αυτή διακοπή. Θα προσπαθήσω να το κάνω να την ξεχάσει με τον ζήλο και τις προσπάθειές μου...

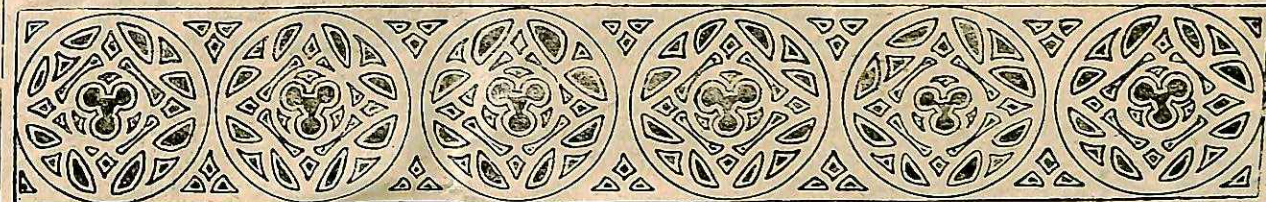
Τα άπλά και άξομαση αυτά λόγια έκαναν βαθιά έντύπωσι στο κοινό. Και ο δοξασμένος ήθοποιος έξακολούθησε την παράστασι, χειροκτούμενος ήπως πάντα...

Όσοι είχαν ύποφερι, από την τρομοκρατία, έπήγαν εκεί κι' έ-

ή κοσμικές Παριζιάνες φόρεσαν κόκκινα παπούτσι. Όσο γιά τα κοπούματα και τις κομμώσεις των Παρισιανών, αυτά γιά καιρό ήσαν άπομνησεις των τουρκικών. Για κάμποσους μήνες, το Παρίσι, το γυναικείο τουλάχιστον, είλε... Τουρκέσι!

Αυτές ήσαν ή «έπιστρες» διασκεδάσεις της εποχής του Διευθυντηρίου. Κοντά όμως σ' αυτές γινόντουσαν κι' ένα πλήθος άλλες, χωρίς άξιώσεις, με τις όποιες διασκεδάζε κυρίως ο λαός. Τα υπαίθρια θέατρα, τα άλογάκια, οι «έγκαστρήμια», τα πυροτεχνήματα, οι ρωσικοί σιδηρόδρομοι, ήσαν στην ημερησία διάταξι.

Ο κοσμάκης διασκεδάζε με το τίποτα και ήταν έκπληκτικό το τι επινοούσε γιά να δειχθεί ημερησία διάταξι. Τόσο σπουδαίο κέντρο διασκεδάσεως την εποχή εκείνη στο Παρίσι, ήταν και το θέατρο της «Μοντανιόν», ένα μικρό χαριτωμένο θέατρο, διαμένο με χαρούμενο οθρανί χρώμα, όπου έσυνάζε ή πιο άντικεινός κόσμος: νεόπλουτοι, μεσίτες, γυναικες έλευθέρων ήβων, νέοι που ζούσαν με ύποπτους πόρους, χαροποιήτες που κατέβηκαν από το πλάνιο χαροποιήγιο με τις τσέπες γεμάτες λουδοβίγια.

ΑΠΟ ΤΑ ΧΡΟΝΙΚΑ ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΣΚΗΝΗΣ

ΜΙΑ ΠΡΩΤΟΦΑΝΗΣ ΘΕΑΤΡΙΚΗ ΠΑΡΑΣΤΑΣΙΣ

Ο ήθοποιός Άδρονόπουλος στη Μικρά Άσία. Μιά Χριστουγεννιάτικη παράστασι. Ένας διασκεδαστικός άποδοκιμασμένος από έναν άνθρωπο κι' ένα... γάιδαρο. Τα χειρόγραφα προγράμματα. Τα κέλλα του Άδρονόπουλου. Πώς έπαιζε μένος του τη «Γέννησι του Χριστού». Ο έξωφρενικός μονόλογος.

Γιά τον μακαρίτη Άδρονόπουλο, ένα από τους περιφημότερους ήθοποιούς μας των παλαιότερων χρόνων, ή πάρεχ ήκτός των άλλων και το παρακάτω ανέκδοτο, το όποιο συναθ'ξαι να διηγηταί ο γηραιός, αλλά θαλερώτατος θεατρικός συγγραφέας και ιστορικός του θεάτρου κ. Νίκος Λάσκαρης.

Κάποτε λοιπόν ο Άδρονόπουλος έτυχε να βρεθή, μόνος και έρημος, άνωστο γιά ποιούς λόγους, σε μιά μικρή πόλι της Μικράς Άσίας με έλληνοφώνους κατοίκους. Ήσαν παρμανές των Χριστουγεννίων και ή περιλιπνόμενος ήθοποιός όχι μόνο δεν είχε πεντάρα στην τσέπη του, αλλά και δεν έγνώριζε κανέναν εκεί.

Συντηριμένος όμως από παρόμοιες περιστάσεις, δεν έχασε το θάρρος που, άλλ' άποφάσισε να έξοικονομήσει ήπως-όπως. «Υστερ' από πολλές σκέψεις, κατέληξε στην άπόφασι να πειναγγέλλη γιά την ήμερα των Χριστουγεννίων ένα θαρραλέο, κό δράμα άπολυτοδωπον και έπίκαιρον», καθώς έγραφε στις διαφημίσεις, με τον τίτλο «Η Γέννησις του Χριστού».

Επειδή όμως, έμπούδατε ή άγγελία, τα έξοδα του άνεβόσματος που έργον ήσαν τεράστια, ή θυσίωχης, γιά να τα κάλυψη, ώρισε τιμή είσιτηρίων μισό μετζήτι.

Οι Χριστιανοί της πόλεως, έπειδή δεν είχαν ιδεί ποτέ τους θέατρο, έτρεξαν να προμηθευθούν όλοι είσιτήρια γιά την παράστασι. Το έργο δι' παιζόταν στο μεγαλειότερο καφενείο της πόλεως, το όποιο είχε διασκευασθεί καταλλήλως γιά την περίστασι. Στο μετοξύ—προσθέτουμε από τάφη γιά να μην το ξεχάσουμε—ο Άδρονόπουλος είχε φροντίσει να συντάξωσι τον θιασό που με την πρόβλην έβλεπε... έντοπιον γαϊδάρο!

Κατά την άφωσμένη ήμερα της παραστάσεως, το καφεείο γεμίσε από κόσμο που άνακημονούσε να ιδή τη μεγαλοπρεπή, καθώς την έπείριμε, παράστασι. Προπάντων όμως είχαν την περιέργεια να ιδούν πως θα χοροδούσαν στη μικροσκοπική εκείνη σκηνή τόσο πρόσωπα που άνάφερον στο πρόγραμμα του ή περιοδίου θυσίαρχης. Γιατί πρόπει να έξηγηθή ότι ο άειμνηστος ήθοποιός, στο χειρόγραφο πρόγραμμα που είχε κυκλοφορήσει, μεταξύ των προσώπων του ήδράκιστος άνεγγράφον με μεγάλα κόκκινα γράμματα ή Παρθένος, ή Ήσως, ή Ηρώδης, οι Μάγοι, ή άπεσταλμένοι του Ηρώδου και—άπαρητώς—ο γάιδαρος!

Η παράστασι άρχισε άρχιώς την ώρα που είχε όριστεί. Πρώτος παρουσιάστηκε στη σκηνή ή Άδρονόπουλος, ή όποιος έφερε... άρχαία έλληνική στολή. Και ήγώνοντας τα μάτια του προς τον ούρανό, άρχισε να άπαγγέλλη με στόμφο στην άδλια καθαρεύουσα της εποχής:

—Ω! Πού με οδηγεί, περίλαμπρον άστρον;... Άπηύδησιν περιεπατών... Άπέκαμα τελείως... Άλλά τι βλέπω;... Το άστρον δεν προχωρεί πλέον... Ά, κάπου έδώ θα έλαβε χώραν το μέγα γεγονός... Άς άναπαύω όμως όλίγον...

Και, χωρίς περισσώτερες διατυπώσεις, στράφηκε εκεί κοντά σ' ένα σφα, έβγαλε την καπνοσασκίλα του, κραυγής:

—Ω! Έρχονταί οι άνθρωποι του Ηρώδου... Θεέ μου! Φρίκη, φρίκη, φρίκη!... Πρέπει να γλυτώσω από τα χέρια τους τον γιού του Υψίστου!... Άλλά πώς;...

Άρχισε τότε να περιφέρεται σχεδόν έξώλως στη σκηνή μονολογώντας. Έξαφνα στάθηκε και φώναξε:

—Ω, Θεέ μου! Έσθ' που έσωσες το παιδί του Άβραάμ από τη σφαγή, γλύτωσε τώρα και τον γιού σου, πανερώνοτάς μου τον τρόπο της φυγής του!...

Με την πιστοίησι ότι ή δήσι του είχε εισακουσθεί, γύρισε προς τα δεξιά και ή του θαιματος: αντίκουσε τον... γάιδαρο, τον όποιο είχε προμνηθεί προς συμπλήρωσι του... μονομελούς θιάσου του και τον όποιο ή βοηός του έσπρωχνε μέσα με το στανό.

—Σ' εύχαριστώ, Θεέ μου! Γνώσε ή Άδρονόπουλος πείριπας πώς το δυστυχισμένο έσο, το όποιο έβασε από το χαλινάρι και με πολλά βόσανα κατόρθωσε να το άδηγήση στην αντίθετη μεριά της σκηνής.

—Γιά το Θεό! φώναξε τότε. Καβάλλικεπτε το γόργονα και φήγεται γιά την Αίγυπτο! Ω, με άκουσαν κι' έτοιμάζονται... Πρώτη έρχεται ή μπαίνει καθάλα ή Παρθένος... Ο Ίωσήφ της δίνει το βρέφος στα χέρια... Βγαίνουν έξω... Έκινούν... Έφραγα πειά... Πού να τους πάσω! Κατόπιν έναγωνόπως, σήκωσε τα χέρια του σάν ούρανό και έλε:

—Σ' εύχαριστώ, Θεέ μου, που εύδόκησες να σώσω τον γιού σου από τους κακούργους!...

Και ή παράστασι τελείωσε στο ήμερο αυτό, προς μεγάλη έκπληξι των θεατών και εν μέσω έντονης των χειροκροτημάτων του νοήμονος κοινού...

Και ή παράστασι τελείωσε στο ήμερο αυτό, προς μεγάλη έκπληξι των θεατών και εν μέσω έντονης των χειροκροτημάτων του νοήμονος κοινού...

ΒΟΣΝΙΑΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟ ΟΝΕΙΡΟ ΤΟΥ ΜΙΧΟΥ

Μίχος, που ή δου-
λειά του είνε ν' α-
νάθη τ' απόδορα τὰ
φανάκια, γύρισε σὲ
γάμο τὴ Φάτκα, τὴ
θυγατέρα τοῦ Χαοῦν
ἀγὰ, αὐτοῦ θὰ γίνῃ
τὸ μυστήριον κ' ἡ ὁ-
μορφὴ νύφη θὰ τὸν
ἀκολουθήσῃ στὸ σπιτικό του.

Ὁ Μίχος λοιπὸν ἔχει δίχον νὰ εἶνε
καταχαρούμενος σάν πουλάκι τὴν ὁ-
νοῖα. Αἰσθάνεται πὺν ἐαυτοῦ τὸν σάν
νὰ μεγάλωσε κ' ἔφτασε στὸν οὐρανό.
Θαρρεῖ πὺς ἐδοῦνται καὶ μετὰ τὸ
τοῦ χέρι μὲσα στὸν Τζεντ (Παρά-
δεισο) καὶ πὺς ἄρτιας τὸ ὠραιότερο
Οὐδὲ!

Ἡ χαρὰ τοῦ εἶνε τόσο μεγάλῃ, ποὺ
δὲν ἔχει καλὰ-καλὰ τί κάνει. Τρέχει
ἀπὸ τὴ μιὰν ἀγορὴ στὴν ἄλλη, γυρίζει
σάν οὐδὲν, χορεύει, φωνάζει κ' ἀνα-
καταίνεται σ' ὅλες τὶς δουλειὰς τοῦ
σπιτιοῦ.

Ἐπειδὴ ὁ Μίχος εἶνε ἀνίκανος νὰ κἀνῃ
σωστά ἀποαθήτοπο ἀπὸ τὶς δουλειὰς
τοῦ νοικοκυριοῦ, δὲν καταφέρνει παρὰ
νὰ ἐνοχλῇ τὴ μητέρα τοῦ καὶ τὶς κα-
λὲς γειτόνισσες ποὺ τὴ βοηθοῦν στὶς ἐ-
τοιμασίες τῆς, γιατί βρίσκεται ὅλο
μυρσάτος τοὺς, σκορπίζει τὸ ἀλεύρι
τοὺς καὶ κάνει ἀνω-κάτω τὰ χορμά-
ματα.

Τὸ βράδυ νοιάζει πιά τὸν ἐαυτοῦ
τοῦ ἀποκαμωμένο. Ὅλη τὴν ἡμέρα ἦ-
ταν σὲ νευρική χαρὰ καὶ συγκίνησι καὶ
πὺν καλοσυνορούσε πῆρε γίγνα ὅλο
τὸ μεγάλο χοριό, γιὰ ν' ἀνάψῃ τὰ φα-
νάκια. Τὰ γόνιμά του ἔτρεμαν, εἶχε
πονοκέφαλο, δὲν μπορούσε νὰ κρατη-
θῇ ὀρθος.

Ἐπὶ τέλους ἀποσύρθηκε κατόπιν στήν
καμαροῦλα τοῦ, στὸ μικρὸ τὸν ἰσόγειο
δωματίο, γιὰ τὸ ὅποιο σπερηφανεύεται
καὶ λέει πὺς οἱ τοῖχοι τοῦ εἶνε ζωγρα-
φισμένοι, ἐνὸς ποτὲ δὲν τοὺς ἄγγιξε πι-
νέλο. Ἡ ἀλήθεια εἶνε ὅστος οὕτως ἡ
ὕψιστος κ' ὁ κοινὸς σκέτισαν τὴν κα-
τοικία τοῦ τόσο καλὰ μετὰ μαύρους καὶ
κίτρινους λεκέδες, ποὺ κ' ὁ καλύτερος
διακοσμητὴς δὲν θὰ τὴν στάλιε καλὴ-
τερα.

Μπάνει μὲσα ὁ Μίχος καὶ ξαπλώνει-
ται στὸ φτωχὸ κρεβάτι τοῦ, τὸ σχε-
δὸν γυμνὸ, μετὰ τὸ πολὺ παλὸν στρώμα,
ποὺ ἀπὸ τὶς ξυλωμένες τοῦ μεριὰς ἔ-
φρουγε τοῦφες-τοῦφες τὸ μπαμπάκι καὶ
τὰ κουρέλια.

— Ἀ! ὦ! μετὰ σιγανὴ φωνή, ἀνομι-
πώντας τὸ κεφάλι τοῦ στὰ χέρια τοῦ.
Ἡ ζωὴ θάνα γλυκεῖα, ὅταν θὰ βρῆσαι
ἐδὼ καὶ ἡ Φάτκα. Αὐτοῦ, τέτοιαν
ὄρα, θάνα μὲς μου καὶ θὰ πλαγιάξῃ
ἐπὶ μου, ἐδὼ κοντὸν...

Δὲν μπορεῖ ὁ Μίχος νὰ ἐξακολουθήσῃ
τὶς ἀνειροπολήσεις τοῦ. Ἦνας ἀλλόκο-
τος πυρετὸς πὺν πᾶναι καὶ τρέμει ὁλο-
κληρὸς. Σὲ μιὰ στιγμή ἔξαφνα εἶδε τὴ
Φάτκα νάναι γυμνὴ στὸ πλεῖρο τοῦ,
προσὼντας μὲ ἐλαφρὴ συνοικωμένη πὺν
ἔφινε τὸν λευκὸ τῆς λαμπρὸ καὶ τὰ τορ-
νευτὰ τῆς μετώπιας ἔκκερα. Τοῦ χαί-
δεύει τὸ πρόσωπο, τοῦ τραβᾷ τὰ μου-
στάκια καὶ σφίγγεται ὁλοένα κοντὰ
τοῦ...

— Ὁ! τί ὁμορφὴ ποὺ θάνα! Φο-
νάζει ἀναστάθην ὁ Μίχος.

Καὶ παράφορα, μὲς τὴν ἀγοῖα
τοῦ πυρετοῦ τοῦ, πετάχτηκε ἀπ' τὸ
κρεβάτι τοῦ καὶ βρέθηκε στὴ μέση τῆς
καμώρας.

— Ἀχ, ὡς μπορούσα νὰ κοιμηθῶ!
ἀναστενάξε σὲ λίγο καὺς ξαπλώνω-
ταν στὰ γυμνά καὶ κρύα σπῆδα αὐτῆς
πατώματος ποὺ ἔτρεξαν καὶ ἀπὸ τὸ
βράδυ τοῦ κυρμού τοῦ.

Κι' ἀφοῦ σταιρῶσε τὰ χέρια τοῦ κα-
τὰ ἀπ' τὸ κεφάλι τοῦ γὰ μαξιλάρι, ἐ-
ξακολούθησε νὰ μονολογῇ:

— Ἄφιο ἡ Φάτκα θάνα δική μου...
Θὰ καθίσω ἐκεῖ δὲ καὶ θὰ τὴν πᾶω
ἀπάνω στὰ γόνιμά μου... Θὰ τὴν φι-
λήσω καὶ θὰ με φιλήσῃ κ' αὐτή...
Θὰ κουβεντιάσουμε, θὰ γελᾶσουμε, θὰ
παίξουμε ὡρεὲς ὁλόκληρες... Καὶ σὲ
λίγον καιρὸ θὰ μοῦ φέρῃ στὸν κόλπο
ἕνα γινὸ... Ἐκείνη τὴν ἡμέρα, καθὺς
δὲ γυρίζω ἀπὸ τὸ παζάρι, θὰ τρέξουν
ὅλοι νὰ μοῦ φέρουνε τὰ συχαῖα:

— Ἀ! υἱάκας! Ἀ! υἱάκας!... θὰ μοῦ φε-
ρᾶν... Ὑπερὸν ἀπὸ λίγον καιρὸ,
καθὺς θὰ γυρίζω πάλι στὸν σπιτί, θὰ
τρέξῃ τὸ παδάκι μου καὶ θὰ με πᾶ
εμπαιγμὰ τοῦ, Κι' ἐγὼ θὰ σκύνω καὶ
ἀγκαλιάσω τὸ παδί μου, τὴ Φάτκα, κ'
ἀγκαλιάσω ὅλον τὸν κόσμον!...

Κι' ὁ Μίχος ἄκουε τώρα ν' ἀνομι-
ποκλήτῃ τὰ χεῖλιά του σάν νὰ φιλοῦσε
τὸν μικρὸ καὶ μέσ' στὸν πυρετὸ τοῦ
ἀγκάλιασε ἕνα παλὸν ποὺ βρισκόταν
πλὴν τῆς καὶ τῶσφιζε δυνατὰ θαρρῶν-
τας πὺς ἦταν ἡ Φάτκα. Ἀμείως ὁμοῦς
τὸ κεφάλι τοῦ ἔγειρε πάνω στὴ σπῆδα
τοῦ, ἔκλεισε τὰ μάτια τοῦ καὶ ἀνίγγον-

— Ἄχ, ὦ!... φώναξε. Δὲν θὰ τὴν
πᾶω ποτὲ ὅσο εἶμαι ζωντανός... Ὅτι
τοῦ μάθω ἐγὼ τὸ γκαὶσὶ πὺς ἀρ-
ποῦν τὶς γυναῖκες τὸν ἄλλον!...
Νὰ με πᾶωε Βλάχο (βραβιά τὸν Σέ-
βαν Μουσουλμάνων τῆς Βοσνίας κατὰ
τὸν συμπατριωτὸν τὸν Χριστιανῶν),
ὅν δὲν τὸν πᾶσω καὶ δὲν βάλω τὸ κε-
φάλι τοῦ μὲσα στὰ πόδια μου σάν νὰ
ταν πετεινάρι!...

Καὶ μαζεύοντας τὴ βρόχα τοῦ ποὺ
τὸν ἐμποδίζει, ἀνέβασε ἀπάνω τὰ μανί-
κια τοῦ καὶ μετὰ μαχαίρι στὰ δόντια
εἰσεῖξε ἔξω σάν δαιμονισμένο.

— Ἔδω! ἔξω, Βλάχο! φώναξε μετὰ
ἄγρια φωνή σάν ἔφτασε μπροστὰ σὶ

τοῦ καὶ δυνατὰ τὸ παλὸν, ἄρχισε νὰ
ἐκκαλεῖται...

Ξαφνικὰ χύτηξε μὲσα ὁ Ἰαντρός ὁ
καρεῖζης. Τὰ μεγάλα τοῦ πρόσωπα μά-
τια σιροφονήσαν σάν νάθεταν νὰ πε-
ταχτοῦν ἔξω. Τ' ὄχρὸ τοῦ πρόσωπου
εἶχε γινε μελιτζανὶ καὶ τὸ τριχὸ τοῦ
στήθους ἀνεδικατέβαινε σάν ριπερὸ...

— Ἀχ, Μίχο! βόγγηξε ἀνιγγοντας
τὸ μεγάλο του στόμα ὡς τ' αὐτὴ. Σὺ
ἀρῆσαι τὴ Φάτκα!...

— Πῶς; Τί εἶπες;
— Ὁ Χούσσα Μπῆλλας ἄρῆσαι τὴ
Φάτκα κ' ἔφυγε μαζὺ τῆς...

Ὁ Μίχος δὲν ἄκουγε πιά. Τοῦ φαι-
νόταν σάν νάχε πέσει ἕνα ραβδί καὶ
τὸν χτύπησε στὸ ἔκτακτο τοῦ κρανίου.
Μονογαλόντας σάν τίγρις, πῆδωσε κ'
ἄρῆσαι ἕνα πελώριο μαχαίρι ποὺ ἦταν
ἀπὸ τὸν καιρὸ τοῦ πατέρα τοῦ κρεμᾶ-
μένο στὸν τοῖχο.

— Ἀ, ὦ!... φώναξε. Δὲν θὰ τὴν
πᾶω ποτὲ ὅσο εἶμαι ζωντανός... Ὅτι
τοῦ μάθω ἐγὼ τὸ γκαὶσὶ πὺς ἀρ-
ποῦν τὶς γυναῖκες τὸν ἄλλον!...
Νὰ με πᾶωε Βλάχο (βραβιά τὸν Σέ-
βαν Μουσουλμάνων τῆς Βοσνίας κατὰ
τὸν συμπατριωτὸν τὸν Χριστιανῶν),
ὅν δὲν τὸν πᾶσω καὶ δὲν βάλω τὸ κε-
φάλι τοῦ μὲσα στὰ πόδια μου σάν νὰ
ταν πετεινάρι!...

Καὶ μαζεύοντας τὴ βρόχα τοῦ ποὺ
τὸν ἐμποδίζει, ἀνέβασε ἀπάνω τὰ μανί-
κια τοῦ καὶ μετὰ μαχαίρι στὰ δόντια
εἰσεῖξε ἔξω σάν δαιμονισμένο.

— Ἔδω! ἔξω, Βλάχο! φώναξε μετὰ
ἄγρια φωνή σάν ἔφτασε μπροστὰ σὶ

σπιτί τοῦ Χούσσα, παίρνοντας τὴν πὺ
ἀπειλητικὴ στάσι.

Κάποιος ἔβηξε τότε μὲσα στὸ σπιτί,
μὲ βαρεῖα βλαστήμια ἀκούστηκε, τὰ
ξύλινα παραθυρόφυλλα ἔτρεξαν καὶ τὸ
παράθυρο βρέθηκε ἔξαφνα ἀνοικτό.

— Ὁχι, δὲν εἶνε Βλάχος! φώναξε ἡ
Φάτκα προβάλλοντας τ' ὄμορφο κεφα-
λάκι τῆς πίσω ἀπὸ τὰ σιδερένια κά-
κελλα. Ἐσὺ εἶσαι Βλάχος καὶ κατὰ χει-
ρότερο! Ἐγὼ αὐτὸν θέλω, αὐτὸν ἀγα-
πῶ κ' αὐτὸν θὰ πᾶω!...

Ὁ Μίχος αἰσθάνθηκε τότε στήν καρ-
διά καὶ σάν μαχαίρι. Τὸν πῆρε ὁμοῦς
τὸ παρᾶπονο καὶ φώναξε:

— Μὲ γέλασε λοιπὸν, ἀνιστή!...

Ἡ Φάτκα δὲν ἀποκρίθηκε. Τὸν ἔ-
φτυσε καὶ ἀμέσως ἀποτραβήθηκε γιὰ
νὰ παρασχωρήσῃ τὴ θέσι τῆς σὲ κατὰ
πελώρια μυστικά, περικυφισμένη
σάν χαμὸκλαδα, καὶ σὲ διὰ μάτια λη-
σθῇ, ποὺ μετὰ τὴν ἀκόμωρη πόλῃ τοὺς
ἔβγαζαν, θαρρεῖς, πυρῶμένο μολύδι.

Ἦταν ὁ Χούσσα.

— Τί θέλεις ἐδὼ; τοῦ φώναξε προ-
τείνοντας τὸ πιστόλι τοῦ.

Καὶ πρόβησε ἀπειλητικὰ:

— Ἡ Φάτκα εἶνε δική μου, κ' ἂν
σὲ κρεμάσω, τῶκαμε γιὰ τὸ κῆρι τῆς.
Νὰ μὴ σ' ἀκούσω νὰ βγάλῃς μιὰ
κακομοίρη μου, γιατί θὰ σοῦ φυτρώσω
μιὰ σφαίρα στὸ ἔξω σου καὶ θὰ σὲ
σπᾶω σ' ἀνάθεμα!...

Ὁ Μίχος τὸν ἐκύνταξε σάν ἀπλη-
θισμένο.

— Σὲ μένα τὰ λὲς αὐτά; ρώτησε.

— Σὲ σένα!

Τότε τοῦ φάνηκε τοῦ Μίχου σάν νὰ
ἐκύνταξε κοιμισμένο φρεῖα στήν καρδιά
τοῦ:

— Καλὰ λοιπὸν! Χτύπησε! φώναξε
ἀλλόφωνος γυμνὸ πὺ σπῆδης στὸν
ἐχθρὸ. Ἀφοῦ μοῦ πῆρες τὴ Φάτκα,
πᾶωε μου καὶ τὴ ζωή. Τί νὰ τὴν κάνω
τὴ ζωὴ χωρὶς ἐκείνη;...

Ὁ Χούσσας ἀγρίωσε τὰ μάτια τοῦ
καὶ σημάδεψε.

— Ἔτσι, μπράβο! Ἐμπρός! Ρίξε!...

Πῆρασε μιὰ στιγμή γεμάτη ἀγωνία.

— Λοιπὸν, θὰ πεθᾶν! συλλογίστη-
κε ὁ Μίχος βλέποντας τὸ στόμα τοῦ
πιστεῖο, ὁμοῦ μετὰ τὸ μαῖο μᾶτα τοῦ
Χάρου. Μὰ ἔβλεπε νὰ πεθᾶν γι' αὐ-
τή; Μήπως εἶνε κανένα Οὐδὲ;

Καὶ προτοῦ ὁ Χούσσας προφτάσει νὰ
πυροβολήσῃ, ὁ Μίχος μαζεύτηκε σάν
αἰλινος, γύρισε ἀπὸτομα πρὸς τὰ πό-
δια καὶ τὸ βόλε στὰ πόδια.

Ἦρθε σάν τρελλός, πηδῶσε ῥα-
χίτες, περῶσε χωράφι, σκαρφάλωσε
τοίχους κ' αὐτὴ κατὰλαβε πότε ἔχασε
τὴν αἰσθητικὴν καὶ πὺς τῶσπεσε
τὸ μαχαίρι σ' ἕνα χορᾶφι.

— Γιὰ ὄνομα τοῦ Θεοῦ! Δὲν βρῆσαι
καὶ κανένα νὰ με βοηθήσῃ; θέλω νὰ
φρονᾶξῃ. Θαρρῶντας πὺς τὸν κανηγοῦ-
σε ἀκόμα ὁ Χούσσα.

Ἐκείνη τὴ στιγμή ὁμοῦς αἰσθάνθηκε
ἕνα δυνατὸ σκάνθημα:

— Ἀκόμα κοιμάσαι; τοῦ φώναξε ἡ
μᾶνα τοῦ κοινοῦ τὸν δυνατώτερα.
Οἱ καλεσμένοι ἦρθαν... Σήκω!...

ΣΒΕΤΟΖΑΡ ΤΣΟΡΟΒΙΤΣ

Ο Ο Ο Η ΜΕΙΛΛΕΣ ΚΑΛΙΤΕΧΝΙΔΕΣ Ο Ο Ο

Ἡ περίφημη γιὰ τὰ μαργαριτάρια δόντια τῆς Γερμανὲς καλλι-
τέχνισ Μαρία Δότι.

ΕΝΑΣ ΠΕΡΙΦΗΜΟΣ ΚΑΚΟΠΟΙΟΣ ΠΟΥ ΕΙΝΕ ΜΕΓΑΛΟΣ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΣ

Η ΑΛΗΘΙΝΗ ΖΩΗ ΤΟΥ ΘΡΥΛΙΚΟΥ ΒΙΝΤΟΚ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγούμενου)

Δημοσίαι: Ἀσφαλείαι κ'. Ἀνοῦ κ' ἄ-
φοῦ τοῦ ὁμολόγησε ὅλη τὴν ἀλήθεια
σχετικῶς μετὰ τὸν ἐαυτοῦ, ὅτι δη-
λῶν εἶχε καταδικασθεῖ ἀδικῶς πρὸ
ὁδοκαταίας κ' εἶχε δραπέτευσε ἐ-
πανεληλμένος ἀπὸ τὰ κατέργα—ἐ-
πεκαλέσθη τὴ συνδρομή τοῦ.

Ὁ κ'. Ἀνοῦ ἦταν ἀνθρώπος μετὰ
ἀντικρίσεις καὶ καλὸς ὁλοῦς
κατὰ θάθος, μὰ ἐπειδὴ τὴ καλὴν
ἐταῖα τοῦ ἐπέβαλαν νὰ εἶνε ἐπι-
λακτικὸς σὲ παρόμοιες περιστάσεις,
ἄκουσε τὸν ἥρωά μας μετὰ προσοχῆς
φρονέει πὺς ἐνδιαφέρθηκε ὅταν τοῦ
εἶπε πὺς ἀναλίστανε νὰ τοῦ παρα-
δώσῃ πολυαριθμὸς κακοποιῶν, ὅπο
τὸν ὄρον νὰ τὸν ἔφινε νὰ ζήσῃ ἥ-
στο Παρίσι, ἀπὸ τοῦ ἀπάντησε πο-
λὺ φευγαλέα.

— Μοῦ ζητάτε, τοῦ εἶπε, ἕνα πράγ-
μα ποὺ δὲν μοῦ περνᾷ ἀπὸ τὸ χέρι;
νὰ σὰς τὸ κάνω. Φαίνεται ἔξυπνος
καὶ πρέπει νὰ καταλαβαίνετε ὅτι δὲν
εἶπα ὁ πρῶτος ποὺ μοῦ κάνετε πα-
ράνοιας προτάσεις... Ὅσακις μάλιστα
φάνηκα κατὰ τὸν καὶ τοὺς ἔδωσα κά-
ποια σημάδια, πάντοτε μετανόησα.
Μοῦ εἶπατε πὺς καταδικασθήκατε
ἀδικῶς... Εἶμαι διατεθειμένος νὰ σὰς
πιστέψω... Μὰ τότε γιατί δὲν περι-
μένετε στὴ φυλακή τ' ἀποτελέσματα
τῆς ἐφέσεως ποὺ κάνετε ἐναντίον
τῆς καταδικαστικῆς ἀποφάσεως; ἂν
τοῦ μάλιστα εἶχατε καὶ τὴν ὑποστή-
ριξιν τοῦ Βισαγγιέως τοῦ Ντουξί...

Ὁ Χούσσας ἀπάντησε ὅτι δὲν μπορῶ
ν' ἀναλάβω ἀπάντησι σὲ καμμία ὁ-
ποῖα. Δὲν σὰς ἐμποδῖν νὰ μοῦ
δώσετε διάφορες πληροφορίες καὶ ἂν
αὐτὲς εἶνε πραγματικὰ χρήσιμες. Ἐ-
σὺ εἶπατε ἐννοεῖς γιὰ σὰς. Αὐτὸ
εἶνε τὸ μόνον ποὺ μπορῶ νὰ σὰς
Σκεφτήτε... Θεωρῶ περὶ τὸ νὰ σὰς
πᾶ ὅτι δὲν ἔχετε νὰ βοηθήσετε τίποτε
ἀπὸ μὲνα τουλάχιστον. Ἀποσυρθήτε
χωρὶς φόβον. Δὲν θὰ σὰς παρακολου-
θῇ κανεὶς.

Ὁ Βιντόκ ὅγχιε ἔξω καταλυπ-
μένο. Ἐνόμιζε πὺς ἡ ἐπίσκεψίς τοῦ
αὐτῆ σὲν κ'. Ἀνοῦ θὰ εἶχε τὴν ἴδια
ἐπιτυχία ὡς ἐκείνη ποὺ ἔκανε ἄλλοτε
στὸ διευθυντὴ τῆς Ἀστυνομίας Ἀν-
ού. Ἡ ἀπογοήτευσίς τοῦ ἦταν μεγά-
λη καὶ ἡ ἀγωνία τοῦ τρομαρῆ. Ἀπὸ
σ στιγμή σὲ στιγμή ὁ κακοποιὸς Σαιν-
Ζερμαίν ὅλ' ἐξαναρῶντο ὅταν μπρο-
στὰ τοῦ γὰ νὰ λάβῃ τὴν ἀπάντησί
τοῦ. Ἀπὸ Βιντόκ ἀνιόταν νὰ γίνῃ
συνένοχος τοῦ, ὅλ' πῆγαινε νὰ τοῦ
καταγγέλλῃ.

Μὰ ὁ ληστής δὲν ἐξανάρθηκε...
Βδομάδες πέρασαν, καὶ οὔτε αὐτὸς,
οὔτε οἱ δύο σύντροφοί τοῦ δὲν παρο-
ύσστησαν πρὸς τὸν. Ὁ Βιντόκ δὲν
ἔφερε τί νὰ σκερτῇ γι' αὐτὴ τὴν σιω-
πή. Συγγρόνος ἡ φωνὴ τοῦ Ἀνέττα,

ἡ ὁποία ἦταν πολὺ εὐσεβὴς, ἔκαιγε
λαμπάδες, παρακαλώντας τὸ Θεὸ νὰ
μὴ δώσουν πεία σημεῖα ζωῆς αὐτοῖ
οἱ ἀδελφοί...

Ἡ γαλήνη εἶχε ἀρχίσει ν' ἀπλω-
νεται πάλι στὸ σπιτί τοῦ Βιντόκ. Ἡ
μυρία φαινόταν πὺς εἶχε περάσει...
Μάταια ἐλπίδα ὅμως! Ἦνα πρωί,
κατὰ τὶς τρεῖς ἡ ὄρα ἀκούστηκαν
χτυπήματα κατὰ στήν πόρτα τοῦ
μαγαζιοῦ τοῦ. Ὁ Βιντόκ ἀνέβηκε ἄ-
μέσως τὴν ἀλήθεια. Ἦταν ἡ Ἀστυ-
νομία, ποὺ ἐρχόταν νὰ τὸν συλλάβῃ.

Πῆρθε μετὰ τὸ πούκαμισο ἀπὸ τὸ
κρεβάτι τοῦ, μάζεψε βιαστικὰ μερι-
κατὰ νομίσματα ποὺ βρισκότουσαν
σκορπισμένα πάνω σ' ἕνα τραπέζι,
καὶ, θγαίνοντας ἔξω, ἀνέβηκε ἀπὸ
τὴ μεγάλη σκάλα, στὸ τέταρτο πά-
τωμα τοῦ σπιτιοῦ.

Ἐκεῖ, βρίσκοντας μιὰ πόρτα ἀνοι-
χτὴ μπροστὰ τοῦ, μπῆκε στὸ διαμέ-
ρισμα μιᾶς ἐργατικῆς οἰκονομίας,
ποὺ κουβεντιάσε ἀνύποπτη, στὸ δι-
πλανὸν δωμάτιο, τρύπωσε κατὰ ἀπὸ
ἕνα κρεβάτι, καὶ πρὸς τὴν ἐξέ-
λιξι τὸν γεγονότων.

Βρισκόταν στὴν κατοικία τῶν Φο-
σέ, καλὸν καὶ τιμὸν ἀνθρώπων, με-
τὰ τοὺς ὁποῖους εἶχε κουβεντιάσει συ-
χνὰ κ' οἱ ὁποῖοι τὸν συμπαθοῦσαν.
Ὅστος δὲν τολμοῦσε νὰ παρουσι-
αζέται μπροστὰ τοὺς.

Ἐντωμεταξύ, τὸ σπιτί εἶχε ἀνα-
ταρταβεῖ ὁλόκληρο. Βισαγγιὲς θῆκα
ἀκούγοντο στὶς σκάλες, ὁμιλίες,
φωνές... Ἦνας ἀξιοματικὸς τῆς Ἀ-
στυνομίας παρουσιάστηκε τέλος στὸ
διαμέρισμα τῶν Φοσέ καὶ τοὺς ρώ-

τησε μήπως εἶχαν δώσει ἄσυλο στὸ
Βιντόκ, ἕνα ἐπικίνδυνον ἐγκληματία,
δραπέτη τῶν κατέργων. Ἰκανὸ γιὰ
κάθε ἐγκλημα.

Τότε ὁ πατέρας Φοσέ τοῦ ἀπάν-
τησε ὅτι δὲν εἶχε δεῖ ποὺθεν αὐτόν
ποὺ καταδικάσαν καὶ ὅτι, ἂν δὲν πί-
στευε τὰ λόγια τοῦ, μπορούσε νὰ ψά-
ξῃ στὸ σπιτί τοῦ. Ἡ εἰλικρίνεια με-
τὰ τὴν ὁποία μίλησε ὁ γέρος, ἔπεισε
τὸν ἀστυνομικὸ πὺς ἔλεγε τὴν ἀλή-
θεια κ' ἔφυγε, χωρὶς νὰ κάνῃ ἔ-
ρευνα.

Μετὰ τὴν ἀναχώρησί τοῦ, ὁ Βιν-
τόκ ἀπὸ τὴν κρύπτη τοῦ, ἄκουσε
τοὺς τρεῖς Φοσέ, τὸν πατέρα, τὴ μη-
τέρα καὶ τὸ γινὸ, νὰ μιλᾶνε μετὰ φι-
λικῶ ἐνδιαφέρον γι' αὐτόν καὶ νὰ εὖ-
χονται νὰ κατορθώσῃ νὰ ἐξορῇ ἀπὸ
τὴν Ἀστυνομία.

Μπορούσε νὰ παρουσιάσῃ, ἀφοῦ
μπροστὰ τοὺς, φοβούμενος ὁμοῦς μή-
πως οἱ ἀστυνομικοὶ, γιὰ τοὺς ὁποῖ-
ους ἦταν βέβαιος πὺς δὲν εἶχαν φύ-
γει ἀκόμα, ἐξαγορεύουν, δὲν τόλμη-
σε νὰ βῇ ἀπὸ τὴν κρύπτη τοῦ.

Οἱ Φοσέ κουβεντιάσαν ἀκόμα λί-
γο, καθὺς ἔπιναν τὸν πρωῒν καφέ
τοὺς κ' ἔπειτα ἔφυγαν, διπλοκλειδω-
νοντας τὴν πόρτα τῆς κατοικίας
τοῦ. Ὁ Βιντόκ βρίσκοντας τώρα φυ-
λακισμένος μὲσα σ' αὐτή, ὅλ' μπο-
ρούσε βέβαια νὰ βοῇ ἕναν τρόπο νὰ
τὴν ἀνοίξῃ, μὰ τὸ σπιτί θὰ ἐπεδύ-
λετο ἀκόμα ἀπὸ τὴν Ἀστυνομία κ'
ἐξ ὅλου ἦταν σχεδὸν γυνός, μετὰ
πυρκαμιά. Ἡ φροντίς λοιπὸν τοῦ
ἐπέβαλε νὰ μείνῃ.

Δὲν ὑπόρρεε ὅμως ν' ἀνέβῃ ὅλη
ἡ

Ο Ο Ο Ο Η ΓΟΗΣΣΕΣ Ο Ο Ο Ο Ο

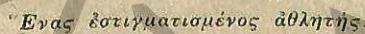
Η ΓΥΝΑΙΚΑ ΠΟΥ ΕΙΧΕ ΔΥΟ ΑΝΔΡΕΣ!...

661

$$\gamma \lambda, \omega \sigma \sigma \alpha;$$

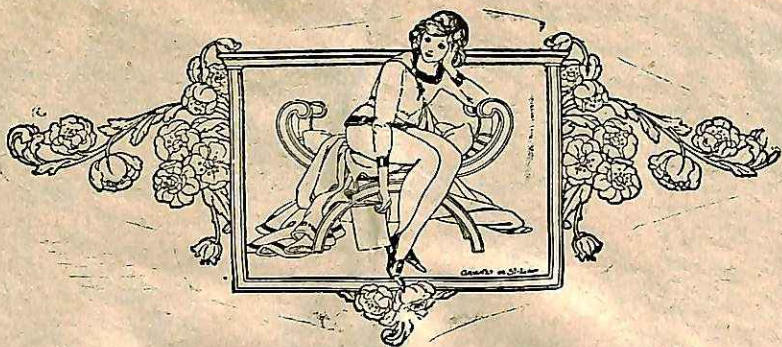
ΘΕΑΤΡΙΚΑ ΑΠΡΟΟΠΤΑ

.....

ΕΥΘΥΜΟΙ ΔΙΑΔΟΓΟΙ

$$\gamma \lambda \omega \sigma \sigma \alpha;$$

ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΟΥ ΣΠΑΡΑΓΜΟΥ ΚΑΙ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ

ΟΙ ΓΑΜΟΙ ΤΗΣ ΜΙΝΙΟΝ

ΤΟΥ MICHEL MORPHY

του κι' έτρεξε κάτω στην αυλή του άνακτόρου του, όπου τον περίμενε το άλογό του. Πήδησε άπάνω στη σέλα και τράβηξε με δύναμη τα ίμνια.

Ο Τζοβάννι ντε Κυπριάνι κάπνιζε σαν πρελλός, όταν έβγαζε ένα όνομα πέρας από το μυαλό του: το όνομα του κόμητος Σπάντα, του πρωτοπουργού του Βασιλείου των Δυσικελιών, τον οποίο ο λαός έπαινα- λούσε (Το Σπατί της Νεαπόλεως).

Έπρεπε να τον ειδοποιήσει για την απειλή του. Γι' αυτό, χωρίς να χάνει καιρό, αλλάζοντας δρόμο, έφτασε πρὸς το βασιλικό ανάκτορο, όπου έφτασε έπειτα από λίγα λεπτά.

Πήγαζε τα χελιναία του άλόγου του σ' έναν άπ' τους στρατιώτες που φύλαγαν την είσοδο κι' ανέβηκε γρή-

δολοφόνο!

Καθώς έλεγε τα τελευταία αυτά λόγια, το πρόσωπο του πρωτοπουργού είχε πάρει μι' απειλητική έκφραση. Μά την ίδια στιγμή, η πόρτα άνοιξε άπορροια κι' ένας άξιωματικός μπήκε μέσα διακριτικά.

Τι είναι λοιπόν; τον ρώτησε ο Σπάντα, προκλιανόμενος ότι ήταν άγγελιοφόρος κάποιου σπουδαίου είδησης.

Έξοχώτατε, απάντησε ο άξιωματικός, έγω να σας αναφέρω ένα δυσάρεστο νέο... Η Μαλφιέρα έδρα- πέτυσε απ' τα Νησιά του Θανάτου! Ένας νεαρός άξιωματικός μας τη βοήθησε στην απόδρασή της!...

Η Μαλφιέρα, η άδυσώπητη έλθο!

Μα αυτό δεν είναι μονομαχία, φώναξε μ' άγανάκτηση ο Σπάντα, είναι μια άνανδρη δολοφονία!...

γος, τη σέλα. Μετά μι' ατηνική θρασύτητα μπήκε στον παλαίο του φίλο πρωτοπουργό κόμητα Σπάντα.

Κόμη, του είπε με φωνή που έτρεψε, σφίγγοντας συγχρόνως με δύναμη τα χέρια του—οι έλθοί μας, που τους νομίζαμε άκαθάρνιστους, έβγαλιναν την έγκληματική τους δράση!

Και, με κομμένες φράσεις, τον πληροφορήσε πως είχε πληγωθεί θανάσιμα ο Γουλιέλμος Μάιστερ.

Μα αυτό δεν είναι μονομαχία, φώναξε μ' άγανάκτηση ο κόμης Σπάντα, είναι μια άνανδρη δολοφονία!...

Άλλοίμονο όμως, ξεχωριστά μου φίλε, τα καθήκοντά μου μ' έμποδίζουν να σας ακολούθησω... Ω! αυτός ο κόμης Φόρφελντ! Ο άπαιτος!...

της οικογενείας Κυπριάνι, η εύνοια μόνι του βασιλέως της Νεαπόλεως, τον οποίο είχε σκοτώσει η ίδια, η φιλόδοξη κι' έγκληματική γυναίκα που σκόρπιζε πίσω της το αίμα και τη δυστυχία, είχε δραπέτευσει από τον τόπο της έξορας της!... Μόλις το άκουσαν αυτό ο μαρκήσιος ντε Κυπριάνι και ο κόμης Σπάντα, έμειναν καρφωμένοι στη θέση τους κατάπληκτοι... Άφ' ου το θδελυρό αυτό πλάσμα είχε ανακτήσει την έλευθερία του, έπρεπε να φοβούνται κάθε δυστυχία!

Α! Τώρα τα καταλαβαίνω όλα! φώναξε ο Τζοβάννι, συνερχόμενος πρώτος από την κατάπληξη που τον κρατούσε άκίνητος. Ο Θεός να δώσει να φτάσω έγκαιρα!...

Και έφυγε έξω... Ο κόμης Σπάντα έτρεξε κι' αυτός κατόπι του και τον είδε να καθάλλικε το άλογό του. Είχε άκόμα πώς ήταν μόνος, χωρίς ύπηρέτες, χωρίς άκολουθία κι' ανήσυχη γι' αυτόν... Ήξερε, άλλωστε, ότι η Μαύρη Δούκισσα κι' ο Φόρφελντ δεν θα δίταζαν να καταφύγουν στους χειρότερους κακούργους για να κορέσουν την εκδίκησή τους.

Σταθήτε, μαρκήσιε! του τώναξε έπιτακτικά. Συλλογιστήτε με ποιους έχετε να κίνεστε, με τους δολοφόνους που σας περιμένουν ίσως στο δρόμο!... Σταθήτε, εν όνόματι του Γουλιέλμου... εν όνόματι της Μινιόν!...

Τι ένε λοιπόν; ρώτησε ο δυστυχισμένος πατέρας με φωνή άλ- λουωμένη.

Έκείνη τη στιγμή, ένας από τους άρχηγούς της ιδιαιτέρως φρουράς της βασιλίσσας πλησίασε... Η έξυπνη και άπορροιατική φυσιογνωμία του φανέρωσε την πιο μεγάλη ανησυχία. Ο Σπάντα τον είδε και, δείχνοντάς τον στο Τζοβάννι, του είπε:

Να ο Φορτουνάτο!... Αυτός και οι θουνίσιαι του είναι οι σύντροφοι που σας χρειάζονται σ' αυτή την περίπτωση.

Ο γενναίος νέος, άκούγοντας τ' όνομά του, πλησίασε άκόμα περισσότερο. Άπάνω στα θυνά της πατρίδας του είχε προσταθεί άλλοτε η μαρκησία ντε Κυπριάνι εναντίον της σατανικής Μαλφιέρας. Ο Τζοβάννι ήξερε πολύ καλά ότι μπορούσε να υπολογίζει σ' αυτόν...

Φορτουνάτο—είπε ο Σπάντα—οι σύντροφοί σου κι' εσύ είστε έθελον- ται και δεν σας δεσμεύει καμιά ύ- ποχρέωση... Άνεβήτε σ' άλογά σας, ακολούθηστε το μαρκήσιο ντε Κυπριάνι κι' ύπερασπιστήτε τον, εν πα- ραστεί ανάγκη... Η Μαλφιέρα έδρα- πέτυσε!... Η ύβρις είναι έλευθερη! Θάνατος... Θάνατος σ' αυτόν!...

Έξω!—απάντησε με τόνο σκοτεινό ο Φορτουνάτο κι' έβρεξε το χέρι του στη λαβή του σπαθιού του.

Έπειτα, πνίγοντας ένα στεναγμό, επρόθεσε:

Έξοχώτατε, όπως ξέρετε, παν- τρεύτηκα πρὸ τριών ημερών τη Μι- ρέγια, μια μελαγχολική φαρμακώλη που τη λατρεύω... Είδοποιήστε την, πείτε της ότι φεύγω για να βοηθή- σω τους δυο άλλους νεαρούς νεόνυμ- φους που όλη η Νεάπολις τους εό- λογεί, γιατί μας έφεραν εύτυχία!...

Ο Τζοβάννι ντε Κυπριάνι κι' ο κόμης Σπάντα μόλις πρόττασαν ν' ανταλλάξουν μερικά σύντομα λόγια σχετικά με τα μέτρα που έπρεπε να λάβουν εναντίον των κοινών και τσιμερών έλθόντων τους. Σι' λίγο έ- ναυ έβρισκαν ίππείων, ώπλισμένων κα- λά, έπαρτάθηκαν γύρω απ' το μαρ- κήσιο.

Και τώρα, πηγαίνετε! είπε ο κόμης. Η Μαντρίνα της Νεαπόλεως άς σας εύλογει!...

Ο κόμης Σπάντα παρακολούθησε με το βλέμμα του τους ίππείς ως έ- ντου χάθηκαν μακριά. Έπειτα, άκί- νητος με το κεφάλι σκυμμένο, ψιθύ- ρισε:

Η Μαλφιέρα κατόρθωσε να δραπέτευση!... Ο κόμης Φόρφελντ

άρχισε τις άντεκδικήσεις του, χτυ- πώντας προδοτικά το Γουλιέλμο Μάι- στερ... Άλλοίμονο! προβλέπω το μέλ- λον γεμάτο δάκρυα και αίμα... Μά είμαστε εδώ!...

Οι ήρωικοί καθάλλικες που συ- νώμασαν τον μαρκήσιο ντε Κυπριάνι, κάλπικαν μακιναμένον στις κατα- πράξεις ιταλικές πεδιάδες. Τέλος, έπειτα από πολυήμερους σταθμούς που έκαναν για να ξεκουράζονται τα άλογά τους, έφτασαν στη Βενετία. Μετά όλην ώρα, ο Τζοβάννι διέσχισε τους έρμους διαδρόμους του ανα- κτόρου της κόρης του κι' έφτασε στο κατώφλι της νυφικής πασάδος, μισ' στην όποια αγωνιούσε ο Γουλι- έλμος Μάιστερ.

Πατέρα μου!... φώναξε η Μι- νιόν, πέφτοντας στην άγκαλιά του. Τώρα που ο μαρκήσιος δρισεύεται κοντά τους, η τρυφερή νυφούλα είχε την πεποίθηση πως ο Γουλιέλμος της θα σωγόταν και πως δεν έπρεπε πια να φοβούνται τίποτα.

Ο πληγωμένος άκουσε την κραυ- γή της Μινιόν και τη σοβαρή φωνή του μαρ- κήσιου. Μά, άλλωστε, δεν μπορούσε να μήνη... Ο Τζοβάννι κούνησε σ' αυτόν το κεφάλι του κι' απλώνοντας το χέρι του προς αυτόν, εί- πε:

Παιδί μου, η Σπε- ράντα θα σε ξαναφέρει στη ζωή... κι' έγω θα σ' εκδικήσω!

Τρεις ήμερες πέ- ρααν... τρεις ήμερες, κατά τη διάκριση των όποιων η ψυχή του Γουλιέλμου φτερούγιζε μεταξύ ζωής και θά- νατου, ενώ ο Φορτουνάτο κι' οι σύν- τροφοί του έβγαζαν στη Βενετία, ά- ναχτήττοντας το δολοφόνο του...

Μά ο Φόρφελντ ήταν καλά κρυμ- μένος και δεν δρισεύεταν πούθενά... Κι' ένωστατά ο μαρκήσιος ντε Κυ- πριάνι φλεγόταν απ' την έπιθυμία ν' άναμετρήσει μονομαχώντας μαζί του μπροστά σε μάρτυρες προσφύ- γι- σης πάλι να καταφύγει σ' έγκληματι- κά μέσα.

Απαχόρεσα στο φορτουνάτο ν' άγγίζει έστω και μι' ατρίχα του! έλεγε καθ' ύμνος κοντά στο κρεβάτι του Γουλιέλμου. Μόχα! απ' το χέρι μου θα βρή το θάνατό του.

Ο πληγωμένος, ο οποίος την ή- μερα εκείνη ήταν λίγο καλύτερα... ώ! πολύ λίγο... γύρισε πρὸς το μαρ- κήσιο τα σβυμένα τρυ μάτια και ψιθύρισε με δυσκολία:

Άφίστε στο Θεό τη φροντίδα να τον τιμωρή- ση... Φοβούμαι για σας...

Οχι! είπε ο μαρ- κήσιος. Πρέπει να κάνω κανείς τα θηρία άνιχναν να έλάβουν... Πρέπει να τα σκοτώνη πριν προσφά- σουν να ξεσπάσουν τη λύσσα τους σε κινούργια όνματα.

Και το βλέμμα του καρφώθηκε γεμάτο άγώ- νια επάνω στη Μινιόν.

για την όποια έτρεμε... επάνω στη Μινιόν, της όποιας τα μάτια, φλογι- σμένα από τα δάκρυα, παρακολουθού- σαν μ' έπιθυμία και φόβο την άρχή έ- πιστοσύνη πρὸς τη ζωή εκείνου του ύποπτου ο θάνατος θα ήταν και δικός της θάνατος...

Θόρυβος θημάτων και σπαθιών ά- κούστηκε έξω από το διάδρομο, γω- ρις να τον αντιληφθούν, κι' έβγαζε η πόρτα άνοιξε.

Έχετε δική! είπε μι' άρρε- νωπή φωνή σαν ν' άπαντούσε στο μαρκήσιο. Και έρχομαι να σας βοη- θήσω!

Ο Σπάντα! είπε ο Τζοβάννι. Ω άγαπητέ κόμη, σας εύχαριστώ που ήρθατε!...

Ναι, ήρθα, απάντησε ο Σπάντα, προήγωντάς μέσα, γιατί με αντι- πάλλους σαν τη Μαλφιέρα και το Φόρφελντ, τον αντίξιο σούργό της, ο άγώνας θα είναι πολύ δύσκολος και σκληρός... Πρέπει, όπου κι' αν τους βρούμε, να τους καταδιώξουμε και να τους χτυπήσουμε, εν όνόματι της δικαιοσύνης του Θεού!

Ζήτησα ά- δεια από τη βασιλί- σα μας κι' έφερα μα- ζύ μου το φίλο μας Λαέρτη και τους πα- λαιούς του συντρόφους Φοίτη κι' Ζάν-Πόλ... Μαζί τους και μαζί με το Φορτουνάτο και τους θουνίσιους του, θα κυνηγήσουμε τα θη- ρα για τα όποια μι- λούσατε πρὸ λίγου, μαρκήσιε!... Ωχ πάμε να τ' αναζητήσουμε ως το άντρο τους, τον πύργο του Γκόλγου- ωρδ, όπου ίσφαλώς θα έχη καταφύγει ο κό- μης Φόρφελντ και η

μεταξύ ζωής και θά- νατου, ενώ ο Φορτουνάτο κι' οι σύν- τροφοί του έβγαζαν στη Βενετία, ά- ναχτήττοντας το δολοφόνο του...

Η πόρτα άνοιξε πάλι και μι' ατρί- χη νέα γυναίκα παρουσιάστηκε. Άμέσως ένα επισφώνημα χαράς ξεφύ- γει από τα χείλη της Μινιόν.

Η Φιλίνη! ψιθύρισε. Και χρειά- ζόμουν τόσο μι' ατρίχα κοντά μου!...

Άγαπημένη Μινιόν—της απάν- τησε η νέα γυναίκα—δεν έχετε σή- μερα μπροστά σας την έπιθυμία ή- θροπιδ που γνωρίζατε άλλοτε... Έρ- χομαι άν άληθινή φίλη να συμμαρ- τώ τες άγρυπνίες σας... και να σας βοηθήσω να ξαναφέρετε στη ζωή τον προσφιλή και γενναίο σύζυγό σας... ως ότου νάβλυν έδώ η υπηρεσία σας και η μητέρα του...

Ένας άντρας προχωρούσε πίσω της, διαδίζοντας στην άκρη των πα- ιδιών του. Ήταν ο Λαέρτης, ο ποιη- τής που είχε γίνει ήρωας για την άγάπη της τέχνης και πρὸ πόντου της Φιλίνης κι' ο οποίος τώρα ήταν σύζυγός της, ο Λαέρτης, ο ήρωας!

Ευχαριστώ, Γουλι- έλμο! είπε ο κόμης Σπάν- τα, σκάνοντας πάνω απ' τον πληγωμένο. Οι φίλοι σας δρισκονταν κοντά σας και θα πολεμήσουν για σας... Το σύνθημά μας εί- ναι: «ΟΛΟΙ ΓΙΑ ΤΟΝ ΕΝΑ»!...

(Ακολουθεί)

ΤΟ ΠΝΕΥΜΑ ΤΩΝ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΝ

Ο φιλελληνισμός του Βολταίρου. Μιά χαρακτηριστική επι- στολή του σ' ένα φιλέτορκο. Το πείσμα του συγγραφέως. Τι έκανε για να πασαρέψει ένα μαχαίρι κατά δυο φράγκα. Ο Βολταίρος και η δις Κλαίρη, κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Ο Βολταίρος ήταν μέγας φιλέλληνας και δάσκις του παριουαζόταν εύκαρσία δεν παρόλα να εκδηλώνει τον φιλελ- λισμό του.

Κάποτε, ένας φιλόσοφος της επο- χής του, ο Φανσουά ντε Λότ—γρωμ- ματέας του περιφημου ντε Βερνέ, ο όποιος κοπύ πόν 17ο αιώνα, για να δείξει πὸς έμπαρτα την άγάπη του πρὸς τους Τούρκους, ανέλαβε να δι- κλώσει τα Λαοδανεία—του έστειλε διάφορα ανέκδοτα, σχετικά με τα ήθη και τα έθιμα των προστατευμένων του.

Ο Βολταίρος λοιπόν του απάντησε ως εξής:

«Σας εύχαριστώ μ' όλη μου την καρδιά για τα ά- νέκδοτά σας τα σχετικά με τους Τούρκους. Όσο όμως έπαινετά κι' αν μιλάτε για αυτούς τους μον- τέρους Ταγά- ρους, όμολογώ ό- τι πολύ με λυπεί το ότι εινε άκούη κνρία της χώρας του Όρρεως και του Όμπερου. Δεν μπορώ να συμπα- θήσω έναν λαό, ο όποιος δεν σπείρει την άξία του πα- ρὸς στον πόλεμο και στην καταστρο- φή και που δείχνει πάντοτε έχθρας της Τέχνης».

Όταν μι' ατρία γυναίκα σου δίνει την καρδιά της—συνήθισε να λέη ο Βολταίρος—δεν διαγίρη να σου δώ- σι... και τα όσέτα!

Όταν μι' ατρία γυναίκα σου δίνει την καρδιά της—συνήθισε να λέη ο Βολταίρος—δεν διαγίρη να σου δώ- σι... και τα όσέτα!

Όταν μι' ατρία γυναίκα σου δίνει την καρδιά της—συνήθισε να λέη ο Βολταίρος—δεν διαγίρη να σου δώ- σι... και τα όσέτα!

Όταν μι' ατρία γυναίκα σου δίνει την καρδιά της—συνήθισε να λέη ο Βολταίρος—δεν διαγίρη να σου δώ- σι... και τα όσέτα!

Όταν μι' ατρία γυναίκα σου δίνει την καρδιά της—συνήθισε να λέη ο Βολταίρος—δεν διαγίρη να σου δώ- σι... και τα όσέτα!

Όταν μι' ατρία γυναίκα σου δίνει την καρδιά της—συνήθισε να λέη ο Βολταίρος—δεν διαγίρη να σου δώ- σι... και τα όσέτα!

Όταν μι' ατρία γυναίκα σου δίνει την καρδιά της—συνήθισε να λέη ο Βολταίρος—δεν διαγίρη να σου δώ- σι... και τα όσέτα!

Όταν μι' ατρία γυναίκα σου δίνει την καρδιά της—συνήθισε να λέη ο Βολταίρος—δεν διαγίρη να σου δώ- σι... και τα όσέτα!

Όταν μι' ατρία γυναίκα σου δίνει την καρδιά της—συνήθισε να λέη ο Βολταίρος—δεν διαγίρη να σου δώ- σι... και τα όσέτα!

Όταν μι' ατρία γυναίκα σου δίνει την καρδιά της—συνήθισε να λέη ο Βολταίρος—δεν διαγίρη να σου δώ- σι... και τα όσέτα!

Όταν μι' ατρία γυναίκα σου δίνει την καρδιά της—συνήθισε να λέη ο Βολταίρος—δεν διαγίρη να σου δώ- σι... και τα όσέτα!

Όταν μι' ατρία γυναίκα σου δίνει την καρδιά της—συνήθισε να λέη ο Βολταίρος—δεν διαγίρη να σου δώ- σι... και τα όσέτα!

τάξη πὸς θά... προκίση τις κόρες του, για να τον πείση να δεχθή τα δε- σκαυτά φράγκα! Ο έμπιστος ώστόσο, αν και τον εύχαριστούσε για όλα, έπέμεινε στην άρχική του τιμή. Κι' α- φού εξάπλησε όλη την εύγνωμία του κι' όλη τη διαπλωματική του, ο Βολταίρος άναγκάστηκε να ύποκνη...

Αυτοεπαλαμιδάνασε! είπαν κά- ποτε στον Βολταίρο.

Ναι, απάντησε ο μέγας φιλόσο- φος. Αυτοεπαλαμιδάναμα και... θά αυτοεπαλαμιδάναμα όσέτον γίνουν παραδεκτά απ' όλους αυτά που πρε- στεύω και η κοι- νωνία διορθωθεί!

Η διάσημος τρα- γωδός Δις Κλαί- ρον έπεσκέφη κά- ποτε πόν Βολταίρο στην έπιτά του. Μόλις τον είδε, έπε- σε γονατιστή μπρο- στά του και φώνα- ξε με θαυμασμό:

«Όταν σας βλέ- πω, θαρρώ πως βρίσκομαι στ' α- νάκτα!»

Ο Βολταίρος, χα- ρισ ν' ατρία κα- ρύ, γονάτισε κι' αυτός κοντά της και της εί- πε:

—Τώρα που... πέθανε κι' οι δυο μας σ' τη γή, για μέε το μου: Τι γίνε- σι; Πως είστε στην ύγεια σας;...

Στά 1767, ο ποιητής Ντορά έγραψε κάποιον σατυρικό έπίγραμμα εναντίον του Βολταίρου.

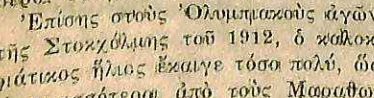
Ο Βολταίρος, εις απάντησι, έγραψε ένα δικτυκώτο έπίγραμμα εναντίον του Ντορά, που τελείωσε με τη φράση: «Διαβάοντας τους άνούσιους στί- χους του, συλλογίζομαι πόσον ύπ- ήλπουν οι άναγνώσται του και... η φιλενάδα του».

Ο Ντορά όμως δεν έγκάτελιψε τη μάχη. Άνταπάντησε στον Βολταίρο. Και μετάδ άλλων του έλεγε:

«Η φιλενάδα μου δεν πληττει, άγαπητέ μου... Γιατί όταν τη βλέπω να χαμογελά- ται σαν της διαβάζω στίχους μου, άρχίζω άμέσως να της δια- βάζω στίχους δικούς σου και... σκάεις στα γέλια!...».

ΤΟ ΚΟΚΚΙΝΟ ΑΥΓΟ ΤΟΥ ΚΩΤΣΙΟΥ

Καὶ ἀπομύμνητον τῶν κολληθητῶν
ἀντοχῆς, ἔγνων καὶ ὅτι χορευτὰ ἄντο-
χῆς. Αὐτοὶ βέβαια δὲν ὑποφύον νὰ ὀ-
νομαστῶν ἀδελφὰ, διὰ ὁπότεο φανε-
ρῶνται τῇ μεγάλῃ μανίᾳ ποὺ ἔχει ὁ
κόσμος σήμερα μὲ τὰ διάφορα ρεζέ-
"Ετσι, ὅπως Λονδίνο, περὶ ὅλιγων ἡμε-
ρῶν, ἔγινε ἑνός διαγωνισμοῦ χοροῦ
διαρκείας 70 ὥρων χωρὶς διακοπὴ. Το-
τοῖα τέταρτα τῶν χορευτῶν ἀναγκά-
στησαν ὅτι ἀποχωρήσουν, ἐξαντλημέν-
ἀπὸ τῆς πρώτης αἰκοῦ ὁρες. Οἱ λίγοι
ποὺ ἀπέμειναν καὶ ποὺ ἐπέμειναν νὰ
χορεύουν, ὄχι μόνον οἱ αὐτοὶ ἀνὰ-νάνυ

[illegible]

Ἕνας κολυμβητῆς ἀντοχῆς πρέπει
να τρέφεται ἐνόσω κολυμπάει.

Τότε δὲν μπόρεσα νὰ
πειᾶ καὶ τοῦ εἶπα:

ὅς τις τὴν
 ἡμῶν ἀδία-
 νάζει κα-
 κρατηθῶ
 ὅτι σκά-
 τὰ καμώ-
 τηγανίζεις

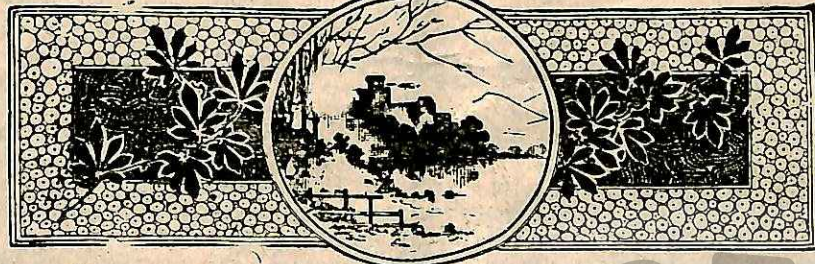
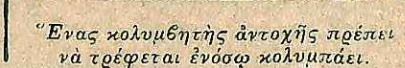
Σὲ λίγο ἐξάνοργισε πάλι τὴν ἀφή-
γησι, ρουμπινένος σ' ἓνα πυκνὴ σύννε-
φο καπνῶδη:

— Ἀνυσόχηρε ὁ κύριε-Θανάσης μὲ

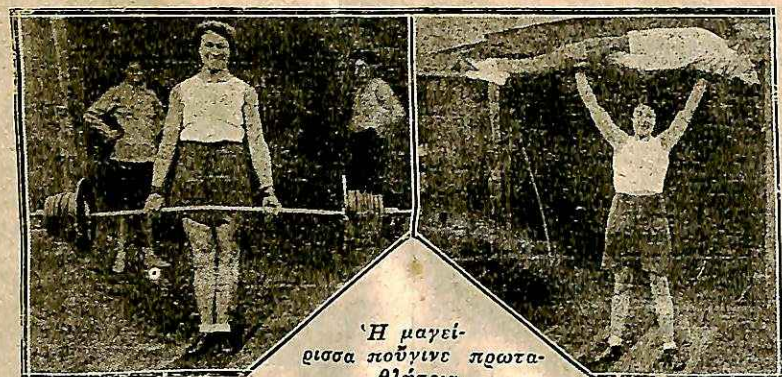
Το κράτησε με λαχτάρα στη χούφτα της, έβγαλε μία σπασαυχτική φωνή και λιποθύησε στην αγκαλιά μου. Βοήθησα τον πατέα της και την πήγαμε στο σπίτι της, όπου κι' έδεσα και την πληγή μου...

Όταν βγήκα από εκεί, άφαντικό, ήμουα άραβωνισαυέουε!

ΠΑΥΛΟΣ ΑΝΕΜΗΣ

ΕΧΟΙΝΕ γραφεί πολλά για την άποψή τους, τον Ροδότο Στήλη, ο οποίος πέθανε από τριών μηνών. Ο Σπύρ παλαιολόγος μαζί με τους άλλους θλαμμένους την κηδεία του άφεντη του. Όταν όμως μετά την κηδεία, οι συγγενείς κι οι φίλοι γύρισαν πίσω απ' το νεκροταφείο, ο πιστός Σπύρ δεν τους άκολούθησε. Έγκαταστάθηκε πάνω στον τάφο του άφεντη του κι' εκεί μένει νύχτα μέρα τρεις μήνες τώρα. Μόνον κάθε μεσημέρι, σηκώνεται, ξεναγυρίζει στο σπίτι του μακαρίτη όπου του δίνουν και τρώει και κατόπιν επιστρέφει στο νεκροταφείο κι' εγκαθίσταται πάλι στη συνθηματική του θέσι, επάνω δηλαδή στον τάφο του κυρίου του.

Η μαγειρίσα που έγινε πρωταθλήτρια.

ΠΡΩΤΟΝ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

Ένας σκύλος που μένει πιστός στον πεθαμένο κύριό του. Πώς ο Σπύρ εγκατέλειψε το σπίτι του κι' εγκατεστάθη επάνω στον τάφο του άφεντη του. Τα περιεργά αυτοκίνητα—ρόδες. Τι λέει ο έφευρτής τους. Ο Πιγκούνος του Ζωολογικού Κήπου του Λονδίνου και το κασκόλ του. Το μικρότερο αυτοκίνητο του κόσμου. Η μαγειρίσα που έγινε πρωταθλήτρια, κ.τ.λ. κ.τ.λ.

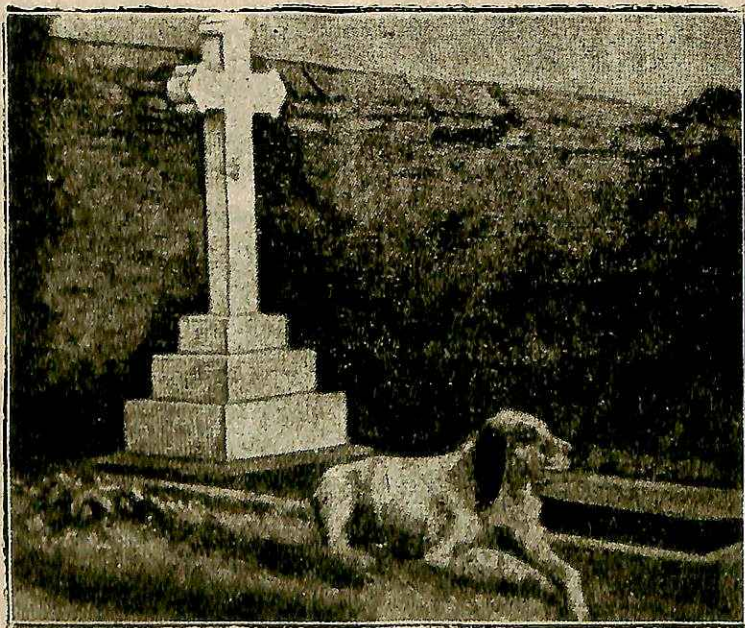
Κάποιος Άγγλος μηχανικός, έπειτα από περιπόλους και συνεχή έρευνα πολλών ετών, κατόρθωσε να κατασκευάσει ένα καινούριο είδος αυτοκινήτων που το όνομάς (αυτοκίνητο-ρόδα), επειδή το σχήμα του μοιάζει με ρόδα αυτοκινήτου. Μία Κυριακή μάλιστα πρό όλλίγων έδωσαν, ο μηχανικός κι' ο δοκιμής του, έκαναν περίπλοκο στους έξι μίλους δρόμους. Της πόλεως Μπέρν Σάντεκοντά στο Μπριστόλ, οδηγώντας κι' οι δύο τους από ένα τέτοιο αυτοκίνητο.

Φυσικά, το περίεργο και πρωτότυπο σχήμα των δύο αυτοκινήτων κίνησε ζωηρά την περιέργεια του κοινού κι' έκκεντρώσε κόσμου με ζέση και παρακολούθησε τις δοκιμές.

Έκ πρώτης όψεως, βλέποντας κανείς την εικόνα μας, θα νομίζει ότι με το γόρσιμα της ρόδας αυτοκινήτου, θα γυρίσει και το κάθισμα στο οποίο είναι καθισμένος ο οδηγός. Δεν συμβαίνει όμως αυτό. Χάρης σ' ένα έξυπνότερο μηχανικό συνδυασμό, το κάθισμα μένει πάντοτε άκίνητο στο κάτω μέρος του αυτοκινήτου, κι' έτσι ο οδηγός μπορεί να κάθεται άνετα και να το διευθύνει εύκολωτα.

Ας σημειωθεί ότι στις πρώτες δοκιμές που έγιναν στο Μπέρν Σάντεκοντά, τα δύο περιεργά αυτοκίνητα άναπτύχθηκαν ταχύτητα πενήντα χιλιομέτρων την ώρα. Και ο έφευρτής λογαριάζει ότι με διάφορες τελειοποιήσεις που θα επιφέρει άκόμα, θ' αύξηση τόσο την ταχύτητά τους, ώστε να την κάνει μεγαλύτερα απ' των σημερινών αυτοκινήτων.

Οι πιγκούνιοι, ως γνωστόν, είναι πουλιά που ζουν στις παγωμένες άρ-

Ο Σπύρ επάνω στον τάφο του κυρίου του.

νο, μπορεί δέ ν' άναπτύξει ταχύτητα 50 χιλιομέτρων.

Το σπουδαιότερο όμως πλεονέκτημά του είναι ότι, χωρίς στην έλαφρότητά του και το μικρό σχήμα του, μπορεί κανείς να το πάει μέσα στο γραμείο του ή στην κρεβατοκάμαρά του, να το μπάσει μέσα στο πιο στενό λασάνεο και γενικά, να το κουβαλήσει όπου θέλει.

Ο Άμερικανός έφευρτής του ό- πέγραψε τελευταία συμβόλαιο με μία μεγάλη εταιρία, στην οποία, αντί τεραστίας αποζημιώσεως, παραχώρησε το προνόμιο να κατασκευάζει τέτοια μικροσκοπικά αυτοκίνητα.

Στο Ζωολογικό Κήπο του Λονδίνου βρίσκεται ένας Βασιλικός Πιγκούνιος (Λιπαρόχην), ο Πέρσου, τόσο όρσιος και χαριτωμένος, ώστε έχει γίνει αγαπητότατος στους Λονδρέζους.

Οι πιγκούνιοι, ως γνωστόν, είναι πουλιά που ζουν στις παγωμένες άρ-

από τότε, κάθε μέρα που έκανε πολύ κρύο, ο Πέρσου εμφανίζεταν στους επισκέπτες με το χοντρό κασκόλ τυλιγμένο γύρω στο λαιμό του. Και το περίεργο είναι ότι κι' αυτό ποζάρει με πιο πολύ καμάρι από πριν.

Η Τζένου Κρόνφορντ ήταν πρό όλλίγου καιρού άκόμα μία φτωχή μαγειρίσα σ' ένα προάστειο του Λονδίνου. Συγχρόνως όμως ήταν προικισμένη απ' τη φύση με άρμονικώτατο σώμα και μ' εξαιρετική δύναμη.

Κάποτε, η πρόεδρος ενός γυναικείου άθλητικού συλλόγου πρόσεξε την μεγάλη δύναμή της και την έπεισε να γίνει μέλος του συλλόγου. Από τότε η μαγειρίσα άρχισε να γυμνάζεται κι' επειδή έδειξε πολύ γρήγορα θαυμάσιες επιδόσεις, ιδίως στην πάλη και στην άσση βαρών, το προεδρείο του συλλόγου της έξασφάλισε την οικονομική άνεσέρτησή για να μπορεί ν' άφασωθεί έντελώς στον άθλητισμό.

Έτσι, σήμερα, η πρώην μαγειρίσα είναι μία απ' τις πιο δημοφιλείς άθλήτριες της Άγγλιας και θα λάβει μέρος στους προσεχείς Ολυμπιακούς άγώνες, στους οποίους έχει πολλές ελπίδες νάρθει πρώτη.

Σε μία περιοχή της Καλλιφονιάς βρίσκεται άλλοτε η πόλις Σκίττ Μπάρ, απ' την οποία σήμερα δεν σώζεται παρά μόνο ένα... μπιλλιάρο.

Είπε γνωστό ότι τον καιρό των χρυσόθρων, όταν σ' ένα μέρος της Άμερικης άνεκαλύπτετο κανένα πλούσιο μεταλλείο, συνέρεαν αμέσως χιλιάδες χρυσόθρων κι' έργων κι' έτσι σχηματίζονταν εκεί μια ήλκλχη πόλις. Έπειτα, όταν εξηπλύντο τα κοιτάσματα, το μεταλλείο, όλοι οι άνθρωποι, πλούσιοι και φτωχοί, την άφιναν κι' έφευγαν, παίρνοντας μαζί τους μόνο όσα πράγματα μπορούσαν να κουβαλήσουν.

Μία νεαρή Λονδρέζα μάλιστα, η οποία έστρεψε εξαιρετική άγάπη για τον Πέρσου, συγχινθήκε βλέποντάς τον να κρώνει έτσι. Και, μία μέρα, άγόρασε ένα μεγάλο και χονδρό μπιλλιάρο κασκόλ, από κείνα που φορούν οι έξερευνητές των πόλων, παρουνιάς στη διεύθυνση του Ζωολογικού Κήπου, και το προσέφερε για να το φορέσει ο όρσιος πιγκούνιος.

Ο διευθυντής του Κήπου δεν θέλησε να δυσχερέσει την θαλάσσεια του Πέρσου, τόσο αλλοιον καθόσον κι' αυτός ο ίδιος φοβήθηκε μήπως ο πιγκούνιος άρρωσθήσει απ' το κρύο. Κι'

από τότε, κάθε μέρα που έκανε πολύ κρύο, ο Πέρσου εμφανίζεταν στους επισκέπτες με το χοντρό κασκόλ τυλιγμένο γύρω στο λαιμό του. Και το περίεργο είναι ότι κι' αυτό ποζάρει με πιο πολύ καμάρι από πριν.

Η εργασία είναι προσεχής. (Α γ. Α υ γ ο υ σ τ ι ν ο ς) Οι πεμπέτες, είναι ένα είδος νεκρών που δεν έχουμε και το δικαίωμα να τους θάψουμε.

Τα μεγάλα πνεύματα μοιάζουν με τις κορυφές των ψηλών βουνών που φωτίζονται πρώτες από τις άχτίδες του ήλιου. (Μ α κ ω λ ε υ)

Η σεμνότης των τρόπων χωρίς τη σεμνότητά της ψυχής είναι μία άπλη ύποκρισία. (Π ε τ ζ ι ε)

Η φύσις της συνείδησεως είναι ή μόνη πληγή της καρδιάς που δεν μπορεί να τη γιατρέψει ούτε ή καρδιά. (Σ τ α ε λ)

Οι άνθρωποι φαντάστηκαν την τύχη σαν μία παντοδύναμη θεότητα για να μπορούν να της αποδίδουν όλες τις άνοησίες των. (Ν ε κ χ ε ρ)

δεν έλπει τίποτε άλλο παρά ένα μπιλλιάρο.

Στον Ειρηνικό άκενόν, μερικοί θαλασσοπόροι έφάρεσαν τελευταίως μία θάλασσα, μοναδική στον κόσμο, γιατί είχε... δυο κεφάλια. Ήταν μία θάλασσα συνθηματικού όγκου και θάρους, ή οποία δεν διέφερε σε τίποτε από τις άλλες θάλασσές της. Μονάχα δίπλα στο κεφάλι της βρίσκονταν ένα δεύτερο κεφάλι, έντελώς χωρισμένο απ' το πρώτο και τελείως άρτιο, δηλαδή με δυο μάτια και με στόμα. Όταν την πρωτοείδαν από μακριά οι θαλασσοπόροι, καθώς διέκριναν τα δυο αυτά κεφάλια, έμειναν κατάπληκτοι. Δεν ήξεραν τι έπρεπε να κάνουν, γιατί νομισαν, φυσικά, ότι ήταν δυο θάλασσες, ή μία δίπλα στην άλλη, πράγμα πρωτοφανές, δηλαδή στα θαλασσινά χρονικά. Γιατί ποτέ κανείς δεν έχει ίσεί δυο θάλασσες δίπλα-δίπλα, σχεδόν κολλητά.

Έπι τέλους όμως συνήλθαν απ' την έκπληξή τους, άναβήσανε— γιατί είχαν φοβηθεί κιόλας—κι' έβρισαν με το κανονάκι τους το καμάρι. Εχον σκοπεύσει καλά και την έσκότωσαν.

Φαντασθήτε όμως την έκπληξή τους, όταν είδαν να βουλιάζουν και τα δυο εκείνα θαλασσοπλάγια μαζί κι' έπειτα να ξαναεμφανίζονται πάλι μαζί στην έπιφάνεια. Για μία στιγμή, φαντάστηκαν ότι ή δεύτερη θάλασσα που είχε μείνει άπληγη, δεν έννοσσε ν' αποχωρήσει ή σκοτεινή συντροφισσά της.

Ξαναβρίσαν λοιπόν καμάρι το όποιο επίσης επέτρεχε. Άλλά ή φορά αυτή δεν είδαν να βουλιάζει καμάρι απ' τις δυο θάλασσες. Και πάλι έβρισαν καμάρι, και πάλι επέτρεχαν, αλλά με τα ίδια αποτελέσματα και ή φορά αυτή. Τότε πέταξαν τους γάντζους τους και τράβηξαν ή λεία τους κοντά στο πλοίο. Όταν έπι τέλους άρχισαν να την άνεβάσουν σ' κατάστρωμα είδαν ότι είχαν να κάρουν με μία θάλασσα με δυο κεφάλια.

Το πτώμα της διπλοκέφαλης θάλασσας το άγόρασε, αντί σεβάστού ποσού, το Άμερικανικό Μουσείο Φυσικής Ιστορίας, της Νέας Υόρκης.

ΣΟΦΑ ΛΟΓΙΑ

ΜΕΓΑΛΩΝ ΑΝΔΡΩΝ

Η εργασία είναι προσεχής. (Α γ. Α υ γ ο υ σ τ ι ν ο ς) Οι πεμπέτες, είναι ένα είδος νεκρών που δεν έχουμε και το δικαίωμα να τους θάψουμε.

Τα μεγάλα πνεύματα μοιάζουν με τις κορυφές των ψηλών βουνών που φωτίζονται πρώτες από τις άχτίδες του ήλιου. (Μ α κ ω λ ε υ)

Η σεμνότης των τρόπων χωρίς τη σεμνότητά της ψυχής είναι μία άπλη ύποκρισία. (Π ε τ ζ ι ε)

Η φύσις της συνείδησεως είναι ή μόνη πληγή της καρδιάς που δεν μπορεί να τη γιατρέψει ούτε ή καρδιά. (Σ τ α ε λ)

Οι άνθρωποι φαντάστηκαν την τύχη σαν μία παντοδύναμη θεότητα για να μπορούν να της αποδίδουν όλες τις άνοησίες των. (Ν ε κ χ ε ρ)

Η εργασία είναι προσεχής. (Α γ. Α υ γ ο υ σ τ ι ν ο ς) Οι πεμπέτες, είναι ένα είδος νεκρών που δεν έχουμε και το δικαίωμα να τους θάψουμε.

Τα μεγάλα πνεύματα μοιάζουν με τις κορυφές των ψηλών βουνών που φωτίζονται πρώτες από τις άχτίδες του ήλιου. (Μ α κ ω λ ε υ)

Η σεμνότης των τρόπων χωρίς τη σεμνότητά της ψυχής είναι μία άπλη ύποκρισία. (Π ε τ ζ ι ε)

Η φύσις της συνείδησεως είναι ή μόνη πληγή της καρδιάς που δεν μπορεί να τη γιατρέψει ούτε ή καρδιά. (Σ τ α ε λ)

Οι άνθρωποι φαντάστηκαν την τύχη σαν μία παντοδύναμη θεότητα για να μπορούν να της αποδίδουν όλες τις άνοησίες των. (Ν ε κ χ ε ρ)

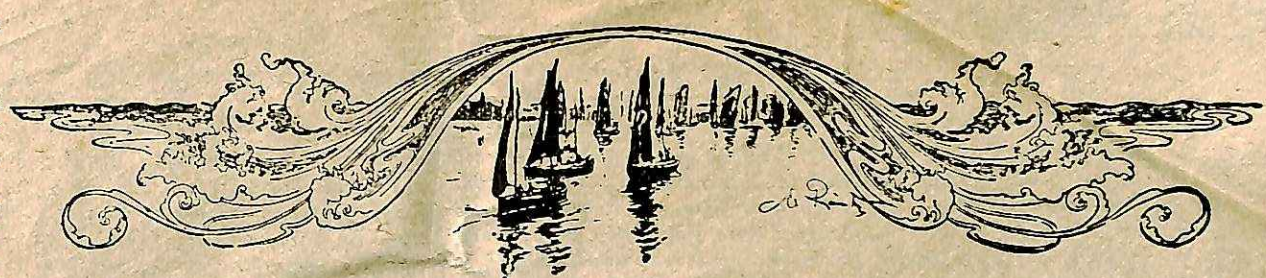
Η εργασία είναι προσεχής. (Α γ. Α υ γ ο υ σ τ ι ν ο ς) Οι πεμπέτες, είναι ένα είδος νεκρών που δεν έχουμε και το δικαίωμα να τους θάψουμε.

Τα μεγάλα πνεύματα μοιάζουν με τις κορυφές των ψηλών βουνών που φωτίζονται πρώτες από τις άχτίδες του ήλιου. (Μ α κ ω λ ε υ)

Η σεμνότης των τρόπων χωρίς τη σεμνότητά της ψυχής είναι μία άπλη ύποκρισία. (Π ε τ ζ ι ε)

Η φύσις της συνείδησεως είναι ή μόνη πληγή της καρδιάς που δεν μπορεί να τη γιατρέψει ούτε ή καρδιά. (Σ τ α ε λ)

Οι άνθρωποι φαντάστηκαν την τύχη σαν μία παντοδύναμη θεότητα για να μπορούν να της αποδίδουν όλες τις άνοησίες των. (Ν ε κ χ ε ρ)

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΩΝ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΝ

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Η άλληλογραφία του Καρντούτσι με τον έκδότη του. Πώς ο ποιητής ξεφορτωνόταν τους έκληρους συναδέλφους του. Έπεισάδα από τη ζωή του Μωρέας. Πώς γύριζε το πρωί στο σπίτι του. Φιλολογικές... μονομαχίες. Ο Σαιντ Μπέβ μονομαχεί υπό βροχή. Η μεταθανάτιος έκδίκησις του Πιρών.

Ο περίφημος Έταλός ποιητής Καρντούτσι είχε πολύ φιλικές σχέσεις με τον έκδότη του και άλληλογραφούσε τακτικά μαζί του. Ή έπιστολές του ποιητού διασώθηκαν και παρουσιάζουν ή περισσότερες των άρκετο ενδιαφέρον.

Όσάκις ο Καρντούτσι έφρόνιζε ν' άναχωρήσει από την έπαρχία και να πάει στη Ρώμη, προηγγέλλε στον έκδότη την άφιξή του με το άκόλουθο περίωτο γράμμα:

«Ετοιμάζομαι νάρθω στη Ρώμη, αλλά σε παρακαλώ να μην άνακονώσης τίποτε για τον έρχομό μου. Δεν έχω καμμία διάθεσι να κάμω γνωριμία με τα άμετέρτα ζώα της Αιωνίας Πόλεως!».

Άλλοτε πάλι, όταν κάποιος γνωστός του Καρντούτσι τον παρακάλεσε να τον συστήσει στον έκδότη του για να του τυπώσει μία ποιητική συλλογή, ο ποιητής έγραψε στον τελευταίο τα έξης:

«Αγαπητέ μου έκδότη, «Ένας άνθρωπος πολύ ένοχλητικός μου γίνηκε φόρτος μου αυτές τις ημέρες για να μεσολαήσω και να σου παραδώσω την τύπωμα ή συλλογή του. Ως άνθρωπος είναι άπαισιος, αλλά και ό άνθρωπος του μου φαίνεται ότι δεν αξίζουν να βρουν σε βιβλίο. Γι' αυτό σε παρακαλώ να μου στείλεις ένα γράμμα με το έξης περιεχόμενο: «Αγαπητέ κύριε Καρντούτσι. Πάμτε πειά, προς Θεού, να μου μιλάτε για ποιητάς, ποιήματα και βιβλία. Κανένας δεν ένδιαφέρεται γι' αυτά και λυπούμαι που έχω σα μέχρι σήμερα άδικα τον καιρό μου και την περιουσία μου τυπώνοντας στίχους. Φαντασθήτε ότι άκόμα και τα δικά σας ποιήματα δεν πουλιούνται πειά...». Πρόσεχε όμως— καταλήγει στην έπιστολή του ο Καρντούτσι—να μην τα πάρης καθόλου στα σοβαρά αυτά που θα μου γράψης. Πρόκειται για ένα άστείο που δεν θα γίνει σε κανέναν άλλον γνωστό».

Ο Ζάν Μωρέας ήταν, ως γνωστόν, ένας από τους μεγαλύτερους ξεγυητήδες του Παρισιού. Περιόμει να έμμερση και μόνον τότε άσφάριζε να γυρίσει στο σπίτι του. Όσάκις μάλιστα δεν είχε χρήματα για να πάει άμάς, έμειναν στο πρώτο... κάρσο που συναντούσε στο δρόμο του και, κατ' αυτόν τον τρόπο, έπαυόμηνος, έπείσσερε στο προάστειο όπου κατοικούσε.

Τα μόνα έπιπλα του διαμερισμάτος του ήταν ένα κρεβάτι, ένα ντουλάπι, ένα τραπέζι και μία καρέκλα. Οι ένοικοι του κάτω πατώματος άκουγαν τον

ποιητή να βηματίζει δολώλρες ώρες στο δωμάτιό του.

Ο Μωρέας στην άρχή κατοικούσε σε μία κεντρική συνοικία. Άλλά έπειδή δεν πλήρωνε τακτικά το νοίκι του, ο ιδιοκτήτης του έκαμε έξωσι και κατέσχεσε τα έπιπλά του. Ο ποιητής τότε έμεινε σ' έναν φίλο του μερικιά άντικείμενα που του ήταν προσφάλη ένθύμια και που ήθελε να τα σώσει από την κατάσχεσι. Τα άντικείμενα αυτά ήταν δυο μικρά άγάλματα και δυο γιαννέζικες μάσκες!

Ο τρυφερός και κομψός ποιητής των «Στροφών» ήταν άγαμήτος σε όλους.

Όταν ο Γάλλος συγγραφέας Κονσταντ μονομάχησε κάποτε έπιλωμένος σε μία... πολυθρόνα με ρόδες, που την έφεραν σαν καροτσάκι, λόγω της παρалуσεως των άκρων του. Καί ή τιμή του άντιπάλου του θεωρήθηκε ικανοποιημένη, όταν ή... πολυθρόνα έφαγε μία σφαίρα!...

Όταν ο περίφημος ιατροφιλόσοφος Έκέ, κάθε φορά που πήγαινε να έπισκεφθή πλουσίους άσθενείς, έμεινε άπαρητήτος στην κουζίνα και... φιλούσε τους μαγειρούς.

«Αγαπητοί μου φίλοι, τους έλεγε, έμεις οι γιατροί πρέπει να σας ευγνωμονούμε για τις άνεκτίμτες υπηρεσίες που μας προσφέρετε. Χωρίς εσάς, γωρίς ή... φαρμακική σας τέχνη, όλοι οι γιατροί έφτανε να πάνε στο... φτωχοκομείο!...

Όταν ο περίφημος σατυρικός ποιητής Πιρών βρισκόταν στις τελευταίες του στιγμές, θυμήθηκε τον θανάσιμο φιλολογικό αντίπαλό του Βολταίρο και έλε στους παριστανόμους:

«Φίλοι μου, ο Βολταίρος δεν τόλμησε να με πειράξει ποτέ όσο ζούσα. Έπειδή όμως φοβόμην μήπως το κάμει άφου κλείσω τα μάτια μου, έλαβα και γι' αυτό τα μέτρα μου. Μέσα σ' ένα κουτάκι έχω κλείσει... έκατον πενήντα έπιγράμματα, γραμμένα δια γι' αυτόν. Παρακαλώ λοιπόν τους έκτελεστάς της διαθήκης μου να δημοσιεύουν ένα κάθε βδομάδα, και έτσι ο πονηρός γωός γέρος δάχη την τιμή να με θυμάται επί τρία χρόνια συνεχώς!...

ΔΙΚΗΓΟΡΙΚΟΝ ΓΡΑΦΕΙΟΝ Νικολ. Β. Δαμανού, Λεωφόρος ΆΑλεξάνδρας 209. Άναλαμβάνονται παντός είδους άστικαί ύποθέσεις παρ' άπαις τοίς έν Άθήναις Δικαστήροις. Ειδικότης: Φορολογικά, Διοικητικά και έν γένει Ολιγονομικά ύποθέσεις. Άγρα γράφειου 8—9 π.μ. και 4—5 μ.μ.

Οι μεγάλα συγγραφείς έχουν κι' αυτού συχνά τις άδυναμίες των. Έτσι π.χ. ο έπιφανής κριτικός Σαιντ-Μπέβ, θέλοντας κάποτε να αυτοεκλαμασθή, μονομάχησε υπό ραγδαίαν βροχήν, κρατώντας με το ένα χέρι το πατόλι και με το άλλο την... όμωrella!

«Ίσως διατρέξω τον κίνδυνο να δεχθώ κομμά σφαίρα κατάστηθα, έίπε, αλλά είμαι βέβαιος τοιούτο ότι δεν θα... κρυολογήσω!

Έπίσης ο Γάλλος συγγραφέας Κονσταντ μονομάχησε κάποτε έπιλωμένος σε μία... πολυθρόνα με ρόδες, που την έφεραν σαν καροτσάκι, λόγω της παρалуσεως των άκρων του. Καί ή τιμή του άντιπάλου του θεωρήθηκε ικανοποιημένη, όταν ή... πολυθρόνα έφαγε μία σφαίρα!...

Όταν ο περίφημος ιατροφιλόσοφος Έκέ, κάθε φορά που πήγαινε να έπισκεφθή πλουσίους άσθενείς, έμεινε άπαρητήτος στην κουζίνα και... φιλούσε τους μαγειρούς.

«Αγαπητοί μου φίλοι, τους έλεγε, έμεις οι γιατροί πρέπει να σας ευγνωμονούμε για τις άνεκτίμτες υπηρεσίες που μας προσφέρετε. Χωρίς εσάς, γωρίς ή... φαρμακική σας τέχνη, όλοι οι γιατροί έφτανε να πάνε στο... φτωχοκομείο!...

Όταν ο περίφημος σατυρικός ποιητής Πιρών βρισκόταν στις τελευταίες του στιγμές, θυμήθηκε τον θανάσιμο φιλολογικό αντίπαλό του Βολταίρο και έλε στους παριστανόμους:

«Φίλοι μου, ο Βολταίρος δεν τόλμησε να με πειράξει ποτέ όσο ζούσα. Έπειδή όμως φοβόμην μήπως το κάμει άφου κλείσω τα μάτια μου, έλαβα και γι' αυτό τα μέτρα μου. Μέσα σ' ένα κουτάκι έχω κλείσει... έκατον πενήντα έπιγράμματα, γραμμένα δια γι' αυτόν. Παρακαλώ λοιπόν τους έκτελεστάς της διαθήκης μου να δημοσιεύουν ένα κάθε βδομάδα, και έτσι ο πονηρός γωός γέρος δάχη την τιμή να με θυμάται επί τρία χρόνια συνεχώς!...

ΔΙΚΗΓΟΡΙΚΟΝ ΓΡΑΦΕΙΟΝ Νικολ. Β. Δαμανού, Λεωφόρος ΆΑλεξάνδρας 209. Άναλαμβάνονται παντός είδους άστικαί ύποθέσεις παρ' άπαις τοίς έν Άθήναις Δικαστήροις. Ειδικότης: Φορολογικά, Διοικητικά και έν γένει Ολιγονομικά ύποθέσεις. Άγρα γράφειου 8—9 π.μ. και 4—5 μ.μ.

Όταν ο περίφημος σατυρικός ποιητής Πιρών βρισκόταν στις τελευταίες του στιγμές, θυμήθηκε τον θανάσιμο φιλολογικό αντίπαλό του Βολταίρο και έλε στους παριστανόμους:

«Φίλοι μου, ο Βολταίρος δεν τόλμησε να με πειράξει ποτέ όσο ζούσα. Έπειδή όμως φοβόμην μήπως το κάμει άφου κλείσω τα μάτια μου, έλαβα και γι' αυτό τα μέτρα μου. Μέσα σ' ένα κουτάκι έχω κλείσει... έκατον πενήντα έπιγράμματα, γραμμένα δια γι' αυτόν. Παρακαλώ λοιπόν τους έκτελεστάς της διαθήκης μου να δημοσιεύουν ένα κάθε βδομάδα, και έτσι ο πονηρός γωός γέρος δάχη την τιμή να με θυμάται επί τρία χρόνια συνεχώς!...

ΔΙΚΗΓΟΡΙΚΟΝ ΓΡΑΦΕΙΟΝ Νικολ. Β. Δαμανού, Λεωφόρος ΆΑλεξάνδρας 209. Άναλαμβάνονται παντός είδους άστικαί ύποθέσεις παρ' άπαις τοίς έν Άθήναις Δικαστήροις. Ειδικότης: Φορολογικά, Διοικητικά και έν γένει Ολιγονομικά ύποθέσεις. Άγρα γράφειου 8—9 π.μ. και 4—5 μ.μ.

Όταν ο περίφημος σατυρικός ποιητής Πιρών βρισκόταν στις τελευταίες του στιγμές, θυμήθηκε τον θανάσιμο φιλολογικό αντίπαλό του Βολταίρο και έλε στους παριστανόμους:

«Φίλοι μου, ο Βολταίρος δεν τόλμησε να με πειράξει ποτέ όσο ζούσα. Έπειδή όμως φοβόμην μήπως το κάμει άφου κλείσω τα μάτια μου, έλαβα και γι' αυτό τα μέτρα μου. Μέσα σ' ένα κουτάκι έχω κλείσει... έκατον πενήντα έπιγράμματα, γραμμένα δια γι' αυτόν. Παρακαλώ λοιπόν τους έκτελεστάς της διαθήκης μου να δημοσιεύουν ένα κάθε βδομάδα, και έτσι ο πονηρός γωός γέρος δάχη την τιμή να με θυμάται επί τρία χρόνια συνεχώς!...

ΔΙΚΗΓΟΡΙΚΟΝ ΓΡΑΦΕΙΟΝ Νικολ. Β. Δαμανού, Λεωφόρος ΆΑλεξάνδρας 209. Άναλαμβάνονται παντός είδους άστικαί ύποθέσεις παρ' άπαις τοίς έν Άθήναις Δικαστήροις. Ειδικότης: Φορολογικά, Διοικητικά και έν γένει Ολιγονομικά ύποθέσεις. Άγρα γράφειου 8—9 π.μ. και 4—5 μ.μ.

Όταν ο περίφημος σατυρικός ποιητής Πιρών βρισκόταν στις τελευταίες του στιγμές, θυμήθηκε τον θανάσιμο φιλολογικό αντίπαλό του Βολταίρο και έλε στους παριστανόμους:

«Φίλοι μου, ο Βολταίρος δεν τόλμησε να με πειράξει ποτέ όσο ζούσα. Έπειδή όμως φοβόμην μήπως το κάμει άφου κλείσω τα μάτια μου, έλαβα και γι' αυτό τα μέτρα μου. Μέσα σ' ένα κουτάκι έχω κλείσει... έκατον πενήντα έπιγράμματα, γραμμένα δια γι' αυτόν. Παρακαλώ λοιπόν τους έκτελεστάς της διαθήκης μου να δημοσιεύουν ένα κάθε βδομάδα, και έτσι ο πονηρός γωός γέρος δάχη την τιμή να με θυμάται επί τρία χρόνια συνεχώς!...

ΔΙΚΗΓΟΡΙΚΟΝ ΓΡΑΦΕΙΟΝ Νικολ. Β. Δαμανού, Λεωφόρος ΆΑλεξάνδρας 209. Άναλαμβάνονται παντός είδους άστικαί ύποθέσεις παρ' άπαις τοίς έν Άθήναις Δικαστήροις. Ειδικότης: Φορολογικά, Διοικητικά και έν γένει Ολιγονομικά ύποθέσεις. Άγρα γράφειου 8—9 π.μ. και 4—5 μ.μ.

Όταν ο περίφημος σατυρικός ποιητής Πιρών βρισκόταν στις τελευταίες του στιγμές, θυμήθηκε τον θανάσιμο φιλολογικό αντίπαλό του Βολταίρο και έλε στους παριστανόμους:

«Φίλοι μου, ο Βολταίρος δεν τόλμησε να με πειράξει ποτέ όσο ζούσα. Έπειδή όμως φοβόμην μήπως το κάμει άφου κλείσω τα μάτια μου, έλαβα και γι' αυτό τα μέτρα μου. Μέσα σ' ένα κουτάκι έχω κλείσει... έκατον πενήντα έπιγράμματα, γραμμένα δια γι' αυτόν. Παρακαλώ λοιπόν τους έκτελεστάς της διαθήκης μου να δημοσιεύουν ένα κάθε βδομάδα, και έτσι ο πονηρός γωός γέρος δάχη την τιμή να με θυμάται επί τρία χρόνια συνεχώς!...

ΔΙΚΗΓΟΡΙΚΟΝ ΓΡΑΦΕΙΟΝ Νικολ. Β. Δαμανού, Λεωφόρος ΆΑλεξάνδρας 209. Άναλαμβάνονται παντός είδους άστικαί ύποθέσεις παρ' άπαις τοίς έν Άθήναις Δικαστήροις. Ειδικότης: Φορολογικά, Διοικητικά και έν γένει Ολιγονομικά ύποθέσεις. Άγρα γράφειου 8—9 π.μ. και 4—5 μ.μ.

Όταν ο περίφημος σατυρικός ποιητής Πιρών βρισκόταν στις τελευταίες του στιγμές, θυμήθηκε τον θανάσιμο φιλολογικό αντίπαλό του Βολταίρο και έλε στους παριστανόμους:

«Φίλοι μου, ο Βολταίρος δεν τόλμησε να με πειράξει ποτέ όσο ζούσα. Έπειδή όμως φοβόμην μήπως το κάμει άφου κλείσω τα μάτια μου, έλαβα και γι' αυτό τα μέτρα μου. Μέσα σ' ένα κουτάκι έχω κλείσει... έκατον πενήντα έπιγράμματα, γραμμένα δια γι' αυτόν. Παρακαλώ λοιπόν τους έκτελεστάς της διαθήκης μου να δημοσιεύουν ένα κάθε βδομάδα, και έτσι ο πονηρός γωός γέρος δάχη την τιμή να με θυμάται επί τρία χρόνια συνεχώς!...

ΔΙΚΗΓΟΡΙΚΟΝ ΓΡΑΦΕΙΟΝ Νικολ. Β. Δαμανού, Λεωφόρος ΆΑλεξάνδρας 209. Άναλαμβάνονται παντός είδους άστικαί ύποθέσεις παρ' άπαις τοίς έν Άθήναις Δικαστήροις. Ειδικότης: Φορολογικά, Διοικητικά και έν γένει Ολιγονομικά ύποθέσεις. Άγρα γράφειου 8—9 π.μ. και 4—5 μ.μ.

ΤΑ ΣΠΑΝΙΑ ΓΑΡΥΦΑΛΛΑ

ΤΟΥ L. DE LANGAIEUR

«Αι, δὲν μπορῶ νὰ τὸ ξε-
χάσω ἐκεῖνο τὸ βράδυ...
Ἦταν ἓνα βράδυ τοῦ
Μαΐου... Ἡ μητέρα μου κα-
θόταν μπρὸς στὸ ανοιχτὸ
παράθυρο κι' ἐπλεκε. Ἐ-
γὼ πάλι, καθισμένος λίγο
πρὸ πέρα, διαβάζα.

Κι' ἔξαφνα εἶδαμε τὸν
πατέρα μου νὰ μπαίνει μέσα κρατών-
τας στὰ χέρια του μιὰ γλάστρα μὲ
θαυμασία ροδόλευκα γαρύφαλλα.

—Αὐτὰ τὰ γαρύφαλλα εἶνε πολὺ
σπάνια, εἶπε στὴ μητέρα μου. Πρέ-
πει νὰ τὰ θάψουμε στὸ σάλονι μας
καὶ νὰ τὰ φροντίζουμε μὲ πολλὴ προ-
σοχή.

Ἡ μητέρα μου δέχοφε τὴν ἐργα-
σία της καὶ κύτταζε τὰ λουλούδια.
—Καλὰ, φίλε μου, εἶπε, θὰ κάνω
ὅτι ἐπιθυμῶ. Εἶνε ἄλλωστε τόσο
ωραία αὐτὰ τὰ γαρύφαλλα!... Φαντά-
ζομαι ὅμως πόσο ἀκριβὰ θὰ τὰ πλε-
ρώσει.

Ἡ μητέρα μου κι' ἐγὼ, εἴχαμε
συνηθίσει περὶ νὰ βλέπουμε τὸν πα-
τέρα μου νὰ γυρίζει κάθε τόσο στο
σπίτι, φέρνοντας καὶ κάποιο πολύτι-
μο πράγμα. Ὁ καλὸς μου πατέρας
εἶχε τὴν μανία ν' ἀγοράζῃ ὅτι ὠ-
ραῖο τοῦ τύχαινε στὸ δρόμο του.

Πότε ἓνα θιβλίον μὲ καλλιτεχνικὸ δέ-
σιμο, πότε μιὰ ἀρχαία εἰκόνα, πότε
ἓνα σπάνιο λουλούδι. Ἦταν πραγμα-
τικὸς ὡραιολάτρης ὁ πατέρας μου.
Προτιμοῦσε πολλές φορές ν' ἀγορά-
σῃ ἓνα ὠραῖο καὶ σπάνιο ποσόμιο,
παρὰ κάτι πρακτικὸ καὶ χρήσιμο.

Τὰ γαρύφαλλα ποὺ εἶνε φέροι ἐ-
κεῖνο τὸ βράδυ ἦσαν ἀλλήθεια σπάνια.
Ὑπέροχα, ἐξαιρετικά. Ἦσαν μεγάλα
σὺν τριαντάφυλλα καὶ τὰ μετὰξιν
στυλινὰ πέταλά τους εἶχαν ἓνα χρῶ-
μα ῥόδινο φωτεινὸ καὶ λεπτὰ λευκὰ
γραμμὰ, ποὺ θάλεγε κανεὶς ὅτι τις
σχεδίασε κάποιος μεγάλος καλλιτέ-
χνης. Κι' ἀντίδωκεν ἓνα ἄρωμα θεσπέ-
σιο, μαγευτικὸ!...

Γοητευμένος κι' ἐγὼ ἀπὸ τὰ θαυ-
μάσια ἐκεῖνα λουλούδια, σηκώθηκα
καὶ πήγα κοντὰ τους, γιὰ νὰ τὰ θαυ-
μάσω καλύτερα.

—Μὰ εἶνε, ἀλήθεια, περίφημα!
εἶπα στὸν πατέρα μου. Ἀπὸ ποῦ τὰ
πῆρατε;

—Τὰ πῆρα, μοῦ ἀπάντησε, ἀπὸ
μιὰ δημοσιά, στὴν ὁποία πουλοῦ-
σαν κι' ἓνα σωρὸ ἄλλα πράγματα.
Ἀλλὰ ἐμένα μὲ τράβηξε αὐτὰ τὰ
λουλούδια. Πρέπει νὰ ξερός ὅμως ὅτι
δὲν μοῦ μίλησε μόνο ἡ ὡμορφιά τους.

Μοῦ μίλησε καὶ κάτι ἄλλο ἀκόμα.
Κι' ὁ πατέρας μου, καθὼς ἔλεγε
αὐτὰ τὰ λόγια, φαινόταν βαθεῖα συγ-
κινημένος.

—Τὶ εἶνε αὐτὸ τὸ ἄλλο; τὸν ρώ-
τησε μὲ περιέργεια ἡ μητέρα μου.

Τότε ὁ πατέρας μου ἔδωσε ἀπὸ
τὴν τσέπη του ἓνα χαρτί καὶ εἶπε:
—Γύρω στὴν γλάστρα ἦσαν τυλιγ-
μένο αὐτὸ τὸ χαρτί, τὸ ὁποῖο, καθὼς
βλέπετε, εἶνε γραμμένο...

—Μπορῶ νὰ ἰδῶ τί γράφει; ρώτη-
σε ἡ μητέρα μου.

—Πῶς το καὶ διαβάσει τοί!...

Ἡ μητέρα μου πῆρε τότε τὸ χαρ-
τί καὶ διάβασε τὰ ἑξῆς:

«Αὐτὰ τὰ γαρύφαλλα εἶνε πολὺ
σπάνια. Δὲν κάνει νὰ μένουν ἐκτεθει-
μένα στὸν ἥλιο καὶ πρέπει νὰ ποτί-
ζονται μόνο κάθε δύο μέρες. Πρὸ
πάντων πρέπει νὰ μὴν ἀλλαχθῇ τὸ
χώμα τους, γιατί αὐτὸ ποὺ βρίσκεται
γύρω στὴ γλάστρα εἶνε ἐπιτήδες μα-
ζεμένο γι' αὐτὰ τὰ γαρύφαλλα. Πα-
ρακαλῶ θερμὰ τὸ πρόσωπο ποὺ θ' ἀ-
γοράσῃ αὐτὴ τὴ γλάστρα, νὰ προσέχῃ
ὅσο μπορεί τὰ γαρύφαλλα. Ἦταν ὁ
μόνος θησαυρὸς κι' ἡ παρηγοριὰ μιᾶς
πανεμῆς νυκτὸς. Εὐχομαι νὰ φε-
ρουν εὐτυχία σ' αὐτὸν ποὺ θὰ τ' ἀ-
γοράσῃ. Ἀς ε' ἀπαύει!... Εἶνε ἄλ-
λωστε τόσο ὠραία».

Γιὰ μερικὲς στιγμὲς μείναμε σιω-
πηλοί.

Κατόπιν, καθὼς γύρισα πρὸς τὴν
μητέρα μου, εἶδα τὰ μάτια της γε-
μάτα δάκρυα.

—Λοιπὸν, εἶπε ὁ πατέρας μου, τί
πῆρατε;

—Τὰ ὠραία αὐτὰ λουλούδια θὰ ἦσαν ἡ χαρὰ κάποιας δυστυχισμέ-
νης νυχτὸς, εἶπε ἡ μητέρα μου.

λέτε; Δὲν ἔκανα καλὰ ποὺ τ' ἀγό-
ρασα αὐτὰ τὰ γαρύφαλλα;

—Ναί, τοῦ ἀπάντησε ἡ μητέρα
μου, ἀλλὰ γιὰ σκέψου... Τὰ ὠραία
αὐτὰ λουλούδια ἦσαν ἡ μόνη χαρὰ
κάποιας δυστυχισμένης ψυχῆς. Φαν-
τάσου σὲ τί δύσκολη θέσι θὰ βρέθηκε,
γιὰ ν' ἀναγκασθῇ νὰ τὰ πουλήσῃ.

—Βέβαια, εἶπε ὁ πατέρας μου.
Μὰ δὲν ἀκουσε τί εἶπα ποὺ ὀλίγου;
Τὴν ἀνθῆ αὐτὰ δὲν μοῦ μίλησαν μόνο
μὲ τὴν ὡμορφιά τους. Τὰ λίγα αὐ-
τὰ λόγια ποὺ ἦσαν γραμμένα στὸ
χαρτί μὲ τὸ ὁποῖο ἦσαν τυλιγμένη ἡ
γλάστρα μ' ἔκαναν νὰ νοιώσω πολ-
τῶ... Γι' αὐτὸ ἔδωσα ὅσα μπορούσα
περισσότερα γιὰ νὰ τ' ἀγοράσω...

Ἡ μητέρα μου ἔγραψε τότε μιὰ
ματιά ἀπὸ τὸ παράθυρο. Κύτταξε τις

στεγές, τῶν οπισθίων ποὺ φαινότου-
σαν πέρα καὶ ψιδύρισε, σὺν νὰ μι-
λούσε στὸν ἴδιο τὴν αὐτὴ της:

—Ἄν ἤξερα σὲ ποῖο ἀπ' αὐτὰ τὰ
σπίτια κρύβεται ἡ δυστυχία κι' ἡ ἀ-
πελπισία αὐτοῦ ποὺ εἶχε τὴν γλά-
στρα, θὰ πῆγα νὰ ἀμείνω νὰ τοῦ ξε-
ναδώσω τὴν παρηγοριὰ του.

—Πατέρα μου, ρώτησα τότε ἐγὼ,
ἀπὸ ποῦ τὴν ἀγοράσατε αὐτὴ τὴ
γλάστρα;

—Τὴν ἀγόρευα ἀπὸ τὸ Κεντρικὸ
Μέγαρο τῶν Δημοπρασιῶν... Σὲ μιὰ
αἴθουσα θροσκόντουσαν γιὰ πούλημα
μερικὰ φτωχικὰ ἐπιπλά κι' αὐτὴ ἡ
γλάστρα, τὴν ὁποία καὶ ξεχώρισα μέ-
σα σ' ὅλα...

—Μοῦ φαίνεται, πατέρα μου, εἶπα,
ὅτι ἡ μητέρα ἔχει δίκιο. Θὰ ἦσαν
καλύτερα νὰ ξαναδίνουμε τὴν γλάστρα
σ' αὐτὸν ποὺ τὴν εἶχε γιὰ μόνη του
παρηγοριὰ...

στράς.

Ἦταν κάποια φτωχὴ κόρη, ποὺ
τὴν ἔλεγον Μαρία Ἀλλουά, κι' ἡ
ὁποία κατοικοῦσε στὴν ἰδὴ Ἀκακίων
8. Ἀμείωσε τότε ξαναγορίσαμε στὸ
σπίτι καὶ εἴπαμε στὴν μητέρα μου
ὅτι εἴχαμε βρεῖ αὐτὸ ποὺ ζητούσαμε.
—Ὡραία! ἔκανε ἡ μητέρα μου.
Τώρα πρέπει νὰ πᾶς ἐσύ, Ἰάκωβε,
τὰ λουλούδια στὴν ἀγνωστὴ αὐ-
τῶν κόρη...

Ἐγὼ πῆρα τὴν γλάστρα πρόθυμα
κι' ἔφυγα ἀπὸ τὸ σπίτι. Μπήκα σ'
ἓνα ταξί, ἔδωσα στὸν σωφὸρ τὴν δι-
εύθυνσι τῆς ἀγνωστῆς Μαρίας κι' ἔ-
παιτα ἀπὸ λίγη ὥρα θροσκόνου μο-
στὰ σ' ἓνα παλιὸ καὶ μεγάλο σπίτι.

Προχώρησα ἀμέσως μέσα στὴν αὐλὴ
καὶ ζήτησα τὴν Μαρία Ἀλλουά. Μιὰ
γριὰ γυναίκα μὲ ὠδήγησε τότε σ'
ἓνα ἰσόγειο δωμάτιο. Μπήκα μέσα
κρατώντας πάντα τὴν γλάστρα μὲ
τὰ γαρύφαλλα στὰ χέρια μου καὶ μὴ
ξερώντας ἀκόμα τί εἶδους γυναίκα
θὰ ἰδῶ μπροστά μου. Νέα; Γοργά;
Ἠμεροφ; Ἀσχημὴ; Μόλις μπήκα
στὸ δωμάτιο εἶδα ἓνα στρώμα κατα-
γῆς. Κάποιος ἄνθρωπος θροσκόναν
πλαγιασμένος σ' αὐτὸ, ἀκεπαρμένους
ὡς τὸ μέτωπο μὲ μιὰ παλιὰ κου-
βέρτα. Ἐγὼ ἀκούμπησα τὴ γλάστρα
συνάτιγὰ στὸ πάτωμα καὶ κίνησα
νὰ σύγω.

Ἐξαφνα τότε ὁ ἄνθρωπος ποὺ
κοιμόταν ἀνακινήθηκε κι' ἔνα ὄχι-
ρῶδους ὡμορφιάς κεφάλι πρόβαλε ἀ-
πὸ τὴν κουβέρτα.

Συγγνώμη; μὲ γλυκερὰ ἁρμονικὴ
φωνὴ ἀκούστηκα:

—Θεέ μου!... Τὰ γαρύφαλλά μου.
Μὰ... Δὲν εἶνε ὄχι;

Ἐμεινα ἄφωνος κι' ἀσάλευτος ἀπὸ
θαυμασμό.

Αὐτὸ λοιπὸν τὸ ἀγγελικὸ πλάσμα
ἦταν ἡ Μαρία Ἀλλουά;

Ἡ πανέμορφη κόρη κύτταξε πότε
τὰ γαρύφαλλα καὶ πότε ἐμένα, μὴ
μπορώντας νὰ καταλάβῃ καλὰ τί
συμβαίνει.

—Ἐγὼ ὅμως ἔδωκα ἐκεῖνη, μο-
νάχα ἐκεῖνη...

Ἦταν ὠραιότερη κι' ἀπὸ τὰ ὠ-
ραιότερα λουλούδια τοῦ κόσμου.

Κι' ἔξαφνα μοῦ εἶπε:

—Μὰ δὲν μοῦ εἰσηγγέτε, κύριε, πῶς
ἐγίνε αὐτό; Ἐσεῖς τὰ φέρατε ἐδῶ
τὰ γαρύφαλλά μου; Μὰ πῶς; Δὲν
πουλήθηκαν σήμερον τὸ πρωί;

Ἐξήρωνα, τὸ ὅτιο τὴν πρόσωπο φά-
νηκε λυπημένο.

—Μήπως, εἶπε σὲ λίγο, μήπως
αὐτὸς ποὺ τ' ἀγόρασε τὰ γαρύφαλλα,
μετάνιωσε τώρα καὶ τὰ στέλνει πί-
σω. Ἀλλὰ ἐξώθεσε πρὶν τὰ χρήματα
ποὺ πῆρα. Πλήρωσα ὅσα νοίκια κα-
θυστέρουσα στὸν ἰδιοκτήτη μου καὶ
τὰ γιατρικὰ μου... Γιατί ἤμουν ἀρ-
ρωστή, γιὰ πολλὸν καιρὸ καὶ δὲν μπο-
ροῦσα νὰ ἐργασθῶ. Ἀναγκάστηκα
λοιπὸν νὰ πουλήσω σιγά-σιγά ὅλα
μου τὰ ἐπιπλά. Τὰ γαρύφαλλα αὐ-
τὰ τ' ἀγαποῦσα πολὺ. Τὰ περιποι-
μανα καὶ βταν ἀκόμα εἶχα πολὺ πο-
ρετὸ. Προσπάθησα μὲ κάθε τρόπο νὰ
μὴ τ' ἀποχωρήσω... Μὰ δὲν τὸ κα-
τάφερα. Ἐλεγετ' ἐκεῖ, δὲν θὰ τὰ ἰδῶ
ποτέ, ποτέ πια!... Μὰ νὰ ποῦ τὰ εἰ-

δα πάλι. Κι' ὅμως. Τὶ θὰ γίνῃ; Ἄν
μοῦ ζητοῦν πίσω τὰ χρήματα...

—Δὲν σὰς ζητοῦν πίσω τὰ χρή-
ματα, τῆς εἶπα κατασυγκινημένος.
Ὁ πατέρας μου τὸ πρωί, ἀγόρασε
τὴν γλάστρα αὐτὴ καὶ τώρα σὰς τὴν
ἐπιστρέφω.

—Μὰ, γιατί;

—Γιατὶ συγκινηθήκαμε πολὺ ὅλοι
μὲ τὰ λόγια ποὺ γράφατε στὸ χαρτί
ποὺ εἴχατε γύρω στὴν γλάστρα.

—Μὰ ὅχι!... Ἀφοῦ εἶνε ἐστὶ, πρέ-
πει νὰ σὰς ἐπιστρέφω τὰ χρήματα.

—Ὄχι, ὅχι, δεσποινίς!... Σὰς πα-
ρακαλῶ... Δεχθῆτε ὡς δῶρον ἐκ μέ-
ρους τῶν νονέων μου αὐτὰ τὰ ἄνθη,
ποῦ τ' ἀγαπᾶτε τόσο.

—Μὰ αὐτὸ εἶνε μιὰ θεῖα καλωσύ-
νη! φώναξε ἡ γοητευτικὴ νέα. Ὡ!
μοῦ εὐτυχᾶ πολλοὶ κακοὶ ἄνθρωποι
στὴ ζωὴ μου. Καλὸς εἶμαι μόνη κι'
ὄρρανη, παλεύω κάθε μέρα μὲ τὴν
σπανιὰ τοῦ κόσμου κι' ἐνόμενα δὲ
ὅλοι οἱ ἄνθρωποι εἶνε... διάβολοι. Μὰ
βλέπω τώρα ὅτι ὑπάρχουν καὶ... ἀγ-
γελοῖ...

Καὶ χαμογελοῦσε μὲ τὰ ὑπέροχα
χεῖλη της τὰ λίγο χλωμασμένα...

—Μὲ συγχωρεῖτε, εἶπε σὲ λίγο.
Δὲν μοῦ ἔμεινε οὔτε μιὰ καρτέλα
γιὰ νὰ σὰς προσφέρω νὰ καθήσετε.
Δὲν ἔχω πρὶν τίποτα. Μόνο αὐτὸ τὸ
στρώμα ποὺ ἔμεινε. Κι' εἶμαι ἀκόμα
ἀρρωστή. Μὰ ἐλπίζω νὰ γίνω καλὰ
καὶ νὰ ἐρναστῶ πάλι. Κι' ἀφοῦ ἤρ-
θαν πάλι σ' ἐμένα τὰ γαρύφαλλά μου,
εἶμαι βέβαιη πῶς θὰ γίνω γρηγορὰ
καλὰ.

Καί, καθὼς μιλούσε, μὲ κύτταζε
μ' ἓνα βλέμμα γεμάτο ἐγκαρτέρησι,
ἀγνότητι, εὐγνωμοσύνη.

Ἐργαζαμένη ἀπὸ τὴν ὡ-
μορφίαν, τὴν ἀρετὴν καὶ τὴν καρτε-
ρία, τὴν μοναδικὴν αὐτῆς κόρη.

Μόλις γύρισα στὸ σπίτι μου, τὰ
διηγήθηκα ὅλα στοὺς γονεῖς μου καὶ
τὴν ἄλλη ἡμέρα πῆγα κι' αὐτοὶ νὰ
ἰδοῦν. Ἐμειναν καταγοητευμέ-
νην ἰδοῦν. Ἐμειναν καταγοητευμέ-
νην ἰδοῦν. Ἐμειναν καταγοητευμέ-
νην ἰδοῦν.

Ἡ μη-
τέρα μου μάλιστα δὲν ἤθελε νὰ τὴν
ἀφήσῃ μόνη στὸ ἄθλιο ἐκεῖνο δωμά-
τιο καὶ τὴν πῆρε ἔπειτα ἀπὸ λίγες
μέρες στὸ σπίτι μας.

Ἡ Μαρία ἦταν ἀπὸ πολὺ καλὴ
οἰκογένεια, ἀλλ' εἶχε μείνει ἀπὸ μι-
αὶ ῥοφῆν κι' ἐργαζόταν δίνοντας
μαθήματα σὲ μικρὰ παιδιὰ.

Ὅταν ἀνέρωσε, θίλῃσε νὰ φύγῃ
ἀπὸ τὸ σπίτι μας, ἀλλ' ἡ μητέρα μου
τὴν κράτησε κοντὰ της, ὡς ἀναγνώ-
στριά της.

Οἱ γονεῖς μου τὴν συμπαροῦσαν
πολὺ κι' ἐγὼ... πάρα πολὺ... Καὶ δὲν
θὰ σὰς φανῇ παράξενο ἂν σὰς πῶ,
ὅτι ἔπειτα ἀπὸ λίγο καιρὸ ἡ Μαρία
ἔγινε γυναίκα μου.

Τὴν ἡμέρα τοῦ γάμου φοροῦσε
στὸ κεφάλι της, ἀντὶ γιὰ ἀνθρ λευο-
νίας ἓνα στεφάνι ἀπὸ ροδόλευκα γα-
ρύφαλλα.

Καὶ ἀπὸ τότε πάντα ἔχουμε κοντὰ
μας μιὰ γλάστρα μὲ τὰ ἴδια γαρύ-
φαλλα.

Ἡ Γερμανὸς διπλωμάτης — καὶ
γυνὴς τοῦ περιφημοῦ μυστικογράφου
Γεωργίου Χάουπμαν — Μπενθε-
ντοῦ Χάουπμαν, παντρεύτηκε ποῖ-
τοιῶν μηνῶν μὲ τὴν πικνὴρῖσσαν Ἐ-
λισάβετ γνὴ Σάουπεργκ — Λίππε.

Ἀπὸ τὴν ἐπομένη ὅμως τοῦ γάμου

Ἡ Γερμανὸς διπλωμάτης — καὶ
γυνὴς τοῦ περιφημοῦ μυστικογράφου
Γεωργίου Χάουπμαν — Μπενθε-
ντοῦ Χάουπμαν, παντρεύτηκε ποῖ-
τοιῶν μηνῶν μὲ τὴν πικνὴρῖσσαν Ἐ-
λισάβετ γνὴ Σάουπεργκ — Λίππε.

Ἀπὸ τὴν ἐπομένη ὅμως τοῦ γάμου

ΑΠΟ ΤΗ ΣΥΓΧΡΟΝΗ ΖΩΗ

Ἡ συνθήκη τῆς Ἰταλίας καὶ τοῦ Βατικανοῦ. Τὰ τελευταῖα τοῦ Φασισμού. Πῶς ἐργάζεται ὁ Μου-
σελίνι. Τὸ ὄνομα τῆς βασιλείας πρὸς τὴ μικρὴ μαθητρία. Τὸ διαζύγιο τοῦ Χάουπμαν υἱοῦ. Τὸ τα-
ξεῖδι τοῦ μέλιτος. Αἰνίγματα τῶν ἀγρίων. Ἡ ὑπογραφή τοῦ Καντόρνα, κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Ὅταν τελευταῖα ὁ Μουσελίνι ὤ-
πῃ αἶψε τὴ γνωστὴ συνθήκη μὲ τὸ
Βατικανὸν διὰ τῆς ὁποίας ἀποκατά-
στησε τὸν Πάπα στὰ δικαιώματά
του καὶ εἰς ἀντάλλαγμα ἔλαβε τὴν
εὐλογία τῆς ἐκκλησίας γιὰ τὸ ἔργο
του, ὁ καρδινάλιος Γκάπαρρι—ὁ ὑ-
πουργὸς τῶν Ἐξωτερικῶν τοῦ Βατι-
κανοῦ—εἶπε σὲ κάποιο φίλο του:

—Ὁ φασισμὸς θὰ βρεῖται στὰ
τελευταῖα του, γιὰ νὰ καταφεύγῃ
στοὺς... παπᾶδες!...

—Κακῶς θεωροῦν τὸν Μουσελίνι
ὡς δεσποτικὸ καὶ αὐταρχικὸ—ἔλεγε
τελευταῖα ἓνας φασίστα διπλωμά-
της σ' ἓναν Γάλλο συνάδελφό του.
Δὲν λαμβάνει ποτὲ μιὰ ἀπόφασι ἀν-
δρὲν τὴν ζυγίσει προηγουμένως καὶ
ἂν δὲν βεβαιωθῇ πῶς εἶνε σύμφωνη
μὲ τις ἀντιλήψεις τοῦ λαοῦ. Φαντά-
σθητε πῶς κάθε πρῶτῃ, κλειδώνεται
ὁλομόναχος στὸ γραφεῖο του καὶ κα-
ταστρώνει ὅλα τὰ σχέδιά του, τὰ συ-
ζητεῖ μὲ τὸν αὐτό του, τὰ μελετᾷ,
τὰ μεταβάλλει...

—Κι' αὐτὸ ὀνομάζεται στὴν Ἰ-
ταλία «Συνεδρίασις τοῦ Ὑπουργικοῦ
Συμβουλίου», δὲν εἶν' ἐστὶν... ἔκανε
ὁ Γάλλος διπλωμάτης χαμογελώντας.

Ἡ ἰταλικὴ ἐφημερίδα ἀφηγοῦν-
ται τὸ ἑξῆς χαριτωμένο τελευταῖον
ἀνέκδοτο.

Πρὸ ὀλίγου καιροῦ, κάποιο φτω-
χούτσκι ἔστειλε στὴ βασιλίτσα τῆς
Ἰταλίας Μαργαρίτα ἓνα ζευγάρι κάλ-
τσες ποὺ εἶχε πλέξει μόνος του. Ἡ
βασιλίτσα συγκινηθῆκε ἀπὸ τὴν αὐ-
θόρμητη αὐτὴ ἐκδήλωσι τῆς ταπει-
νῆς κόρης. Καί, θέλοντας νὰ τὴν ἀν-
ταμείψῃ, τῆς ἔστειλε κι' αὐτὴ δὺ
ἄλλες κάλτσες, ἡ μιὰ ἀπὸ τίς ὁποῖες
ἦταν γεμάτη μὲ χουστὴ νομίσματα,
καὶ ἡ ἄλλη μὲ καραμύλλες.

—Γιὰ πὲς μου, μικροῦλα μου, τῆς
ἔγραψε συγχρόνως ὁ ἑνα μιλίτο της,
ποῖ ἀπὸ τίς δὺ κάλτσες σ' εὐχαρί-
στησε περισσότερο;

—Ἦστερ! ἀπὸ λίγο ἔλαβε τὴν ἐξῆς
ἀπάντησι τῆς μικροῦλας:

—Ἀγαπητὴ κυρία βασιλίτσα, ἡ
κάλτσες ποὺ μοῦ στείλατε ἔγιναν ἀ-
φορμὴ νὰ λυπηθῶ πολὺ! Γιατὶ, τὴ
μιὰ μοῦ τὴν ἀρπάξε ὁ πατέρας μου,
καὶ τὴν ἄλλη ὁ ἀδελφός μου!...

Ὁ Γερμανὸς διπλωμάτης — καὶ
γυνὴς τοῦ περιφημοῦ μυστικογράφου
Γεωργίου Χάουπμαν — Μπενθε-
ντοῦ Χάουπμαν, παντρεύτηκε ποῖ-
τοιῶν μηνῶν μὲ τὴν πικνὴρῖσσαν Ἐ-
λισάβετ γνὴ Σάουπεργκ — Λίππε.

Ἀπὸ τὴν ἐπομένη ὅμως τοῦ γάμου

Ὁ Γερμανὸς διπλωμάτης — καὶ
γυνὴς τοῦ περιφημοῦ μυστικογράφου
Γεωργίου Χάουπμαν — Μπενθε-
ντοῦ Χάουπμαν, παντρεύτηκε ποῖ-
τοιῶν μηνῶν μὲ τὴν πικνὴρῖσσαν Ἐ-
λισάβετ γνὴ Σάουπεργκ — Λίππε.

Ἀπὸ τὴν ἐπομένη ὅμως τοῦ γάμου

Ὁ Γερμανὸς διπλωμάτης — καὶ
γυνὴς τοῦ περιφημοῦ μυστικογράφου
Γεωργίου Χάουπμαν — Μπενθε-
ντοῦ Χάουπμαν, παντρεύτηκε ποῖ-
τοιῶν μηνῶν μὲ τὴν πικνὴρῖσσαν Ἐ-
λισάβετ γνὴ Σάουπεργκ — Λίππε.

Ἀπὸ τὴν ἐπομένη ὅμως τοῦ γάμου

Η ΣΕΛΙΣ ΤΩΝ ΚΥΡΙΩΝ

H. A. M. Η ΜΟΔΑ

Ο Ο Ο ΤΑ ΑΝΟΙΞΙΑΤΙΚΑ ΦΙΓΟΥΡΙΝΙΑ Ο Ο Ο

ΤΙ ΘΑ ΦΟΡΕΣΟΥΜΕ.

("Αρθρον της βαρώνης ντε Κλεσσύ")

—Κατά το εφετεινό καλοκαίρι, θα φορεθούν, πολύ χαριτωμένα, ελαφρά φορεματάκια από κρέπ και από φουλά, εμπριμέ με μικρές βούλες και με γραμμές διαγωνίες.

—Η βούλες αυτές, θα είναι πρό πάντων ανοιχτόχρωμες, επάνω σε φόντο μαύρο. Ο συνδυασμός αυτός των χρωμάτων κάνει από μακριά την εντύπωση ενός χρωματισμού ακαθόριστου και εντελώς καινούργιου.

—Θα ιδούμε επίσης κατά το καλοκαίρι, πολύ ωραία φορεμάτα από κρέπ μαύρο, εμπριμέ με βούλες, ρόζ, τσιρουάζ, κόκκινες, κίτρινες, και μπρίκ.

—Θα είνε της μόδας το καλοκαίρι υφάσματα μαύρα, εμπριμέ με διαφόρων χρωμάτων βούλες και με βούλες μονόχρωμες.

—Τα φορέματα, τα καμωμένα από υφάσματα ελαφρά, θα γαρνιρώνται, ως επί το πλείστον, με σούρες. Η γαρνιτούρα αυτή είνε χαριτωμένη, απλή και νεανική. 'Επί πλέον δίνει πολλή χάρη στο φόρεμα, πρό πάντων όταν είνε καμωμένο από υφάσμα εμπριμέ με λουλούδια ή με μοτίφ πολύχρωμα.

—'Ενα ωραίο φορεματάκι, μοντέλο του γνωστού Οίκου Πατού, είνε καμωμένο από κρέπ μπλέ ζωηρό, εμπριμέ με πολύ μικρές μυσσώτιδες, μύρες με άσπρη καρδιά και με μυσσώτιδες άσπρες με μαύρη καρδιά. 'Αντίμετα σ' αυτά τα λουλουδάκια είνε σκορπισμένες μικροσκοπικές βούλες, μύρες κι' άσπρες.

—Το φόρεμα αυτό, γαρνιρείται στο κορμάκι μ' ένα ρισό από το ίδιο υφάσμα κι' έχει μανίκια κοντά, προσκολλημένα στον αγκώνα, με δύο σειρές από σούρες. Η φούστα γαρνιρείται επίσης με έξη σειρές από σούρες γύρω στους γοφούς και πιο κάτω. 'Εννοείται ότι η σούρες παχαίνουν την σιλουέτα και κατά συνέπεια δεν πηγαίνουν παρά σε λεπτές κυρίες.

—Αυτή την εποχή, η κομψές Παρισινές φορούν χαριτωμένα ταγιέρ φανταζή ή από υφάσμα εμπριμέ με τετραγωνάκια και πρό πάντων από άσπρο λινά, γαρνιρισμένο με μαύρο βελούδο, όποτε συμπληρώνονται με μαύρα γάντια, μαύρο καπέλλο, μαύρη τσάντα και μαύρα γοβάκια.

—Είνε πολύ αν-δύχ την τελευταία καιρό και τα μαύρα φορέματα με γκέμπ, δηλαδή, με ξεχωριστό άμπισμαν και μανίκια από ανοιχτόχρωμη δαντέλλα ή από υφάσμα εμπριμέ.

—Είνε πολύ της μόδας επίσης μικρές κάπες, ή όποιες σκεπάζουν τους ώμους και το επάνω μέρος του κορμάκι και δεν αφήνουν να φαίνεται παρά ένα μέρος μόνον του γυμνού βραχίονος.

—'Η μικρές αυτές κάπες είνε πολύ πρακτικές, γιατί ασφαλίζουν το στήθος από την ψύχρα, χωρίς όμως

1) Ταγιέρ από λινά, άσπρο, γαρνιρισμένο με μαύρο βελούδο. 2) Φόρεμα από μαύρο υφάσμα, με γκέμπ από δαντέλλα. 3) Ταγιέρ από λινά, λευκό με τετραγωνάκια. 'Η βέστα έχει, αντί μανίκια, μικρές κάπες στους ώμους.

να είνε και πολύ ζεστές και δίνουν στην τουαλέτα ένα τόνο πολύ λουσάτο.

—Το χρώμα που επικρατεί αυτήν την εποχή στο Παρίσι, είνε το μπλέ σε όλες του τις αποχρώσεις.

—'Ετσι βλέπουμε πολλά φορέματα μπλέ και μικρές κάπες άσπρες, ή όποιες δίνουν συνήθως εμπρός, με μια κοδέλλα από ταφτά μπλέ.

—'Εκτός από τα μπλέ φορέματα είνε άρκετά αν-δύχ τώρα στο Παρίσι και τα φορέματα μπουά-ντε-ρόζ, καμωμένα πρό πάντων από λεπτή γαμψήρινα, και γαρνιρισμένα με κρουστάλλινα κομψά.

—'Αργότερα θα ιδούμε και φορέματα από λινό χρωματιστό, γαρνιρισμένα με κομψά κρουστάλλινα, άσπρα ή άσπρη με το φόρεμα.

—Πολλά σκούρα φορέματα θα γαρνιρούνται με ζιλέ, ζαμπόν, και γιακαδάκι από δαντέλλα ή λινό άσπρο ή βατίστα. Θα ιδούμε επίσης και πολλές γαρνιτούρες από δαντέλλα, δηλαδή σε μπλούζες και σε κορσάκια φορεμάτων, σκούρων ή και ά-

νοιχτόχρωμων.

—'Ολα σχεδόν τα λευκά γιακαδάκια και τα ζαμπόν, θα είνε κεντημένα, ή άκουρε, ή γαρνιρισμένα με δαντέλλα δαλανοειδή.

—Μετα από τις νεώτερες γαρνιτούρες είνε και τα τεχνητά άνθη από βελούδο ή από υφάσμα όμοιο με το φόρεμα.

—Τ' ανοιχτόχρωμα φορέματα είνε τόσο χαριτωμένα, όσο και πρακτικά, γιατί πλένονται και σιδερώνονται εύκολα. 'Επί πλέον είνε κατάλληλα για κάθε ηλικία σχεδόν, τόσο για τα μικρά κοριτσάκια όσο και για τις δεσποινίδες και για τις νέες κυρίες.

—'Αντικείμενα φορέματα μάζ είνε πρό πάντων απαραίτητα για την εξοχή και γίνονται από πικέ άσπρο δαμπακέρ, ρόζ, βέρ-μάντ, μπλέ, κίτρινο, ή από λινό ρόζ, μπλέ, κίτρινο, άσπρο, βέρ-μάντ, ή από λινονέταξο.

—'Αντως είνε βέβαιο ότι τα δολομικά πρό πάντων φορέματα θα φορεθούν πολύ φέτος, τόσο το καλοκαίρι όσο το άνοιγμα και το βράδυ.

—Τό πρώι θα φορέσουμε φορεμα-

τάκια από άσπρο λινό ή πικέ, το ά-πόμεμα θα φορέσουμε φορέματα από κρέπ-ντε-σιν ή από κρέπ δαμπακέρ, και ή βραβυνές μας λευκές τουαλέτες θα είνε καμωμένες από στέν. από τούλ: ή από μουσελίνα.

—'Φόρεμα βραδυνό από άσπρο του-λι γαρνιρισμένο με μικρά λουλουδάκια, αποτελεί μια ιδιόδη τουαλέτα χορού για πολύ νέες δεσποινίδες.

—Τα περισσότερα λευκά φορέματα θα έχουν κοντά μανίκια, με στενό γυριστό βέβρη, ή θα είνε φουσκωτά και θα σφίγγουν το χέρι με μια στενή μπάντα.

—Θα ιδούμε και φορεματάκια πρωινά και απογευματινά εντελώς χωρίς μανίκια.

—'Αλλα φορέματα πάλι θα έχουν αντί για μανίκια μικρά βολάν στους ώμους.

—Τα πράσινα, φαίνεται ότι θα φορεθούν φέτος λιγώτερο από άλλους. Αυτό όμως δεν μάς εμποδίζει να φορέσουμε το περσινό μας φόρεμα, αν είνε πράσινο. Φτάνει να το διορθώσουμε σύμφωνα με τις απαιτήσεις της εφετεινής Μόδας, ή όποιες δεν είνε τόσο μεγάλες.

—'Αν θέλετε λοιπόν να φρεσκάρετε ένα παλιό σας κορμάκι, πρέπει πρό πάντων να το διορθώσετε τα μανίκια και το άμπισμαν. Για να το επιτύχετε αυτό, μπορείτε να το αναμείξετε με άλλο υφάσμα.

—'Ετσι σε πράσινο φόρεμα, μπορείτε να προσθέσετε άμπισμαν άσπρο και να φρεσκάρετε τα μανίκια με έγκρουσταίν επίσης άσπρες.

—Θα ιδούμε φέτος και πολλά μανίκια δίχρωμα. Αυτό μάς διευκολύνει πολύ για να χρησιμοποιήσουμε ένα παλιό μας φόρεμα με κοντά μανίκια, γιατί δεν έχουμε να κάνουμε τίποτα άλλο παρά να προσθέσουμε στα μανίκια του υφάσμα διαφωτιστικού χρώματος και πρό πάντων άσπρο.

—Συνήθως το κάτω μέρος των μανικιών, δηλαδή από τον αγκώνα κι' ύστερα, νίκεται πλατύ και φουσκωτό. Θα ιδούμε όμως και μανίκια φουσκωτά επάνω και εφαιροστά κάτω.

—'Αρκετά φορέματα θα είνε εφαρμοστά στο κορμάκι και στη φούστα. 'Ως τους γοφούς, και πιο κάτω ακόμα κι' έπειτα θα φαρδύνουν εμπρός ή στα πλάγια, με τέσσερες ή έξη πιέτες.

—Θα ιδούμε και φούστες με πιέτες διλόγου.

—Καλοκαιρινά επανωφόρια από υφάσμα μεταξωτό ή από ντρά μαλακό, θα έχουν μεγάλο σουρωτό γιακά, και θα γαρνιρούνται επίσης στα μανίκια με σούρες κάτω από τον αγκώνα.

—Θα είνε σταυρωτά εμπρός και θα δίνουν στο πλάι με μαύρη κοδέλλα από το ίδιο υφάσμα. Θα είνε δε ελαφρώς εφαρμοστά στην τάνια και πλατειά κάτω.

—'Εφέτος θα φορέσουμε τόσο μικρά όσο και μεγάλα καπέλλα.

Η ΠΑΡΙΣΙΝΗ

Μη κρινελε μόνου από
lην λιμνν αν είναι
ακριβα η εθηνά.

Παραβάλλελε κυρι-
ως lην ποιότητα και θα
πεισθλη ολι ευθυνολε-
ρα ολων είναι μόνου
la Μελαξωla lης A.E.

ΔΕΟ.

Καδουαίη Σία

μέ' lο σήμα
εις lην ούριαν

ΡΑΠΤΙΚΟΣ ΟΙΚΟΣ
ΓΥΝΑΙΚΕΙΩΝ ΦΟΡΕΜΑΤΩΝ
Δος ΧΡΥΣΑΣ ΒΑΣΙΛΕΙΑΔΟΥ

Διπλωματούχου Μοδίστας

ΟΔΟΣ ΒΟΥΛΗΣ 37α

ΟΛΑ ΤΑ ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ
ΠΑΡΙΣΙΝΑ ΜΟΝΤΕΛΛΑ

Ράψιμο

καλλιτεχνικό

και με γούστο

ΤΙΜΑΙ ΣΥΓΚΑΤΑΒΑΤΙΚΑΙ

Μία επίσκεψις θα σάς πείση

Λεξιμέθα παραγγελίας και από τας Έπαρχίας

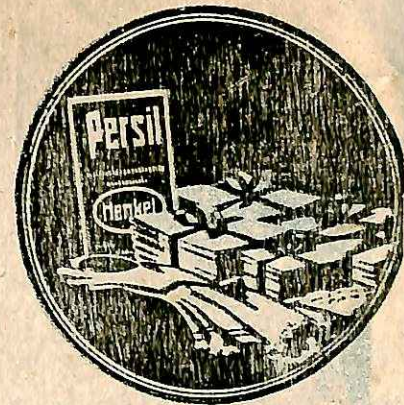
ELIDA SHAMPOO
Νέο ELIDA KAMILON SHAMPOO
1/2 λίτρο 10

ΙΩΑΝΝΗΣ ΜΑΚΡΗΣ
Στοματελόμενος—'Οδοντίατρος
Πανεπιστημίου Παρισίων—'Αθηνών
Αιόλου 40 (είσοδος Βασιλικής 7)
'Αθήναι

ΘΕΡΜΑ ΘΑΛΑΣΣΙΑ ΛΟΥΤΡΑ
Ο 'ΦΟΙΝΙΞ,,

'Αποφύγετε τα πελιδάνα ταξείδια εις τας διαφόρους
ιαματικές πηγάς, προτιμώντες να λαμβάνετε ταυτα εις
έν 'Αθήναις 'Υδροθεραπευτήριον 'ΦΟΙΝΙΞ,, ΙΣΤΟΣ 5,
παραπλευρώς θαλάτρου Κοτοπούλη. Τα ιαματικά τεχνητά
Λουτρά των διαφόρων Λουτροπόλεων ΑΙΔΗΨΟΥ—ΜΕΘΑ-
ΝΩΝ—ΛΟΥΤΡΑΚΙΟΥ—ΥΠΑΤΗΣ, με βάιν το θαλάσσιον
ύδωρ, αναπληρούν τελείως τα ιαματικά λουτρά των ως άνω
αναφερομένων ιαματικών πηγών. 'Ιατρικά συμβούλαι δω-
ρεάν. Τελεία ανακαινίσις.

'Ωραι ΕΡΓΑΣΙΑΣ 7 π.μ.—8 μ.μ.

Φρέσκα σαν την πρωινή δροσιά και ά-
σπρα σαν τ' ανοιξιάτικα λουλούδια, θα
γίνουν τα ρούχα σας όταν τα πλύνετε με
το σαπούνι

ΠΕΡΣΙΛ

Πωλείται εις τα έδωμοπωλεία Γ.
'Αντ. ΤΖΟΥΡΟΣ και ΚΑΡΡΑΣ, 'Αθή-
ναι.

Παρακαταθήκη:

Θεσσαλονίκη: Καραβίδας και Σία,
Στοά Φορβόλου.

Πάτρα: Φωτόπουλος, Πατρέως 66.

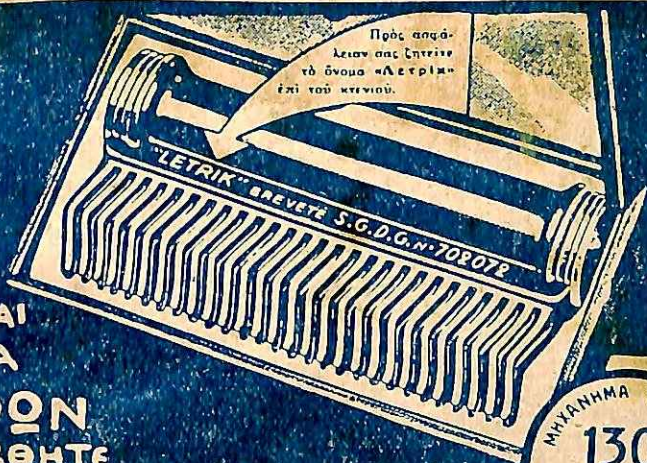

'Εγγυημεθα την Θεραπείαν
Πωλείται στα φαρμακεία Δο 33 έκαστον μόνον
Γεν. 'Αντ. Ι. ΒΑΧΛΑΣ Ραμψή, 18 'Αθηναι

ΜΕ ΕΞΟΔΑ ΜΑΣ διεκπεραιώνου-
μεν και τας σοβαρώτερας των κλη-
ρονομικών και χρεωστικών υποθέ-
σεων, καθώς και έναντίον του Δη-
μοσίου, όμοιως και διεκδικήσεις
εισκοπέδων, έδως 'Αθηνάς 11, ώραι
8-9 και 3-4.

ΠΡΟΣΕΧΕΤΕ
ΤΑΣ ΑΠΟΜΙΜΗΣΕΙΣ
ΤΑΣ ΠΩΛΟΥΜΕΝΑΣ
ΕΙΣ ΧΑΜΗΛΑΣ ΤΙΜΑΣ

ΜΗΧΑΝΗΜΑ ΤΕΛΕΣΤΩΝ
130
ΔΡΑΧ.
ΜΕ ΛΑΜΠΗΤΗΡΑ ΕΛΕΥΘΕΡΟΥ

Τὸ ἀπαλὸν ἠλεκτρικὸν ρεύμα διερχόμενον ἀπὸ τὰς ῥίζας ἀπέδωκε τὴν ζωηρότητα καὶ τὸν χρωματισμὸν εἰς τὰ μαλλιά της τὰ ὅποια ἦσαν γκρίζα πρὸ δεκαετίας.

ΤΑ ΜΑΛΛΙΑ ΣΑΣ ΟΝΤΟΥΛΑΡΟΝΤΑΙ ΚΑΙ ΦΥΤΡΩΝΟΥΝ ΝΕΑ ΕΝΤΟΣ 10 ΗΜΕΡΩΝ ΜΟΛΙΣ ΜΕΤΑΧΕΙΡΙΣΘΗΤΕ ΤΟ ΗΛΕΚΤΡΙΚΟΝ ΚΤΕΝΙ "LETRIK"

ΠΡΩΤΗ ΗΜΕΡΑ
Εἶχον ἀρχὰς φαλακρότητα. Τὰ μαλλιά μου διαρκῶς ἐπιπτον.

ΔΕΚΑΤΗ ΗΜΕΡΑ
Εἰς τὸ ἀπειλούμενον μέρος ἀρχίζουν νὰ φυτρῶνουν νέα μαλλιά. Τὰ μαλλιά μου δὲν πλῆτουν πιά ἀλλὰ βγαίνουν πυκνότερα καὶ ἀρχίζουν νὰ σγουραίνουν.

ΔΕΚΑΤΗ ΠΕΜΤΗ ΗΜΕΡΑ
Τὰ μαλλιά μου εἶναι ὄντουλέ με ὁρατὸν φυσικὸν χρῶμα. Πάνε πιά τὰ «διαρκῆ κτενίσματα». Τὸ LETRIK μού ἀρκεῖ.

"ΛΕΤΡΙΚ,"

Ἴδου τὸ ἠλεκτρικὸν κτένι "ΛΕΤΡΙΚ," τοῦ ὁποῖου τὰ ἀποτελέσματα κατέπληξαν ὅλον τὸν κόσμον.

Τὸ "ΛΕΤΡΙΚ," ἀπὸ τὰς πρώτας ἡμέρας τῆς χρήσεως του θὰ δᾶς χαρίθην μίαν διαρκὴ ὀνδουλᾶσιν. Ἐντὸς ἐλαχίστων ἡμερῶν κάμνει νὰ φυτρῶσιν ἀπὸ τὰς νεκρωμένας ῥίζας νέα μαλλιά. Τὰ μαλλιά σας μετὰ τὴν χρῆσιν τοῦ "ΛΕΤΡΙΚ," θὰ ἐπανέγρουν τὸ φυσικὸν τὸν χρῶμα καὶ τὴν λαμπρότητα των. Τὸ ἀπαλὸν ἠλεκτρικὸν ρεύμα μεταδιδόμενον ἀπὸ τὴν μίαν σειρὰν τῶν ὀδόντων τοῦ κτενιοῦ εἰς τὴν ἄλλην διέρχεται ἀπὸ τὰς ῥίζας τῶν μαλλιῶν καὶ τὰς ἀναζωογονεῖ. Ἡ πιτυρίθρα καὶ αἱ λοιπαὶ ἀσθένειαι τῶν μαλλιῶν ἐξαφανίζονται ὡς διὰ μαγείας. Ἀντικαθιστῶντες τὸ "ἄψυχον," κτένι μετὰ τὸ ἠλεκτρικὸν "ΛΕΤΡΙΚ," ἐξασφαλίζετε εἰς τὰ μαλλιά σας, ἔστω καὶ ἂν ταῦτα ἦσαν ἤδη ἀφθονα, μίαν νέαν ὠραιότητα. Τὰ γκρίζα μαλλιά ἐπανέρχονται σὺν τῷ χρόνῳ εἰς τὸ φυσικὸν τὸν χρῶμα, πράγμα τὸ ὁποῖον δύνασθε νὰ παρακολουθήσητε ἡμέρα τῇ ἡμέρᾳ. Ἐντὸς ὀλίγων χρόνου δὲν θὰ ἔχετε παρὰ νὰ κόψετε τὰς ἀκρας τῶν μαλλιῶν, πού ἔμειναν γκρίζες. Τὰ μαλλιά σας τότε θὰ ἔχουν ἐπανακτήσει τὴν ζωηρότητα, τὴν ὑγίαν καὶ τὴν ὠραιότητά των.

Ἀσφαλῶς θὰ νομίσετε, ὅτι πρόκειται περὶ ὑπερβολῆς, ἐὰν δὲν πεισθῇτε μόνοι σας περὶ τούτου. Ἄνω τοῦ ἐνὸς ἑκατομυρίου προσώπων καὶ ἀρχὴν δυσπιστοῦντα εἶνε σήμερον ἑνθερμοὶ διασώτῃ τοῦ ἠλεκτρικοῦ κτενιοῦ.

Τὸ "ΛΕΤΡΙΚ," χρησιμοποιεῖται ἄνευ τοῦ παραμικροτέρου κινδύνου καὶ δι' αὐτὰ ἀκόμη τὰ βρέφη.

Δὲν θὰ φαντασθῇτε πῶς ὑπάρχει ἐντὸς αὐτοῦ ἠλεκτρισμός, ἐὰν δὲν δοκιμάσητε νὰ θέσητε εἰς ἐπαφὴν μετὰ τοὺς ὀδόντας τοῦ κτενιοῦ ἓνα μικρὸν λαμπτήρα, ὅστις ἀνάπτει ἀμέσως. Ἡ στήλη, ἡ ὁποία τροφοδοτεῖ τὸ κτένι διαρκεῖ 4-5 μῆνας. Μία καινουργίης στοιχίζει μόνον 15 Δρχ.

Ἀποκτήσατε καὶ σεῖς ἓνα ἠλεκτρικὸν κτένι "ΛΕΤΡΙΚ," τὸ ὁποῖον δὲν στοιχίζει πολὺ. Ἐντὸς 7 ἡμερῶν δύνασθε νὰ τὸ ἐπιστρέψετε εἰς τὸν πωλητὴν ὅς ἐισπράττοντες ἀμέσως τὴν ἀξίαν του, ἐὰν πιστοποιήσητε, ὅτι τὰ ὑποσχόμενα δὲν πραγματοποιοῦνται.

Πωλεῖται εἰς τὰ καταστήματα Γυναικείων καὶ Ἀνδρικών Νεωτερισμῶν, Ἀρωματοπωλεῖα καὶ τὰ καλὰ φαρμακεία.

Διαρκὴς Παρακαταθήκη παρὰ τῷ Ἀντιπροσώπῳ διὰ τὴν Ἑλλάδα:

ΧΑΡΑΛ. ΟΛΙΒΙΕΡΗ ΑΘΗΝΑΙ ΜΙΑΤΙΑΔΟΥ 18 ΤΗΛ. 21-729

Πράκτωρ L. DIRATZ: PARIS

Ὑπευθύνος: δηλοῦμεν ὅτι τ' ἀνωτέρω κλισὲ εἶναι ἀντίγραφα φωτογραφιῶν Πελατῶν μας
ETS SIMPSON S. A. (LETRIK)

ΠΡΩΤΗ ΗΜΕΡΑ
Τὰ μαλλιά μου ἦσαν ἀραιὰ καὶ γκρίζα. Μοῦ προσέθετον 10 ἔτη.

ΔΕΚΑΤΗ ΗΜΕΡΑ
Κατ' ἀρχὰς ἦμουν δύσπιστος. Τώρα βλέπω νέα μαλλιά εἰς τὸ φυσικὸν τοῦ χρῶμα.

ΔΕΚΑΤΗ ΠΕΜΤΗ ΗΜΕΡΑ
Τὸ LETRIK ἔκαμε θαύματα. Τὰ μαλλιά μου εἶναι τώρα ἀφθονα καὶ ὄντουλέ. Ἐπανεῦρον τὸ ἄλλοτε καστανὸν τὸν χρῶμα.

Ἐφθασαν αἱ νέαι στήλαι **ΔΙΠΛΗΣ ΕΝΤΑΣΕΩΣ** καὶ ὁ **ΑΝΑΚΑΙ-ΝΙΣΤΗΣ ΤΩΝ ΤΡΙΧΩΝ** που ἐπισπεύδουν τὰ ἀποτελέσματα τῆς χρήσεως.